

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"WE ARE ALL ONE DECISION AWAY FROM AN ALTERED FUTURE."

altered

CARTER KIDS #6

CHLOE WALSH

Değiştirilmiş,
Bir Carter ocuk Romanı,
Altıncı Kitap,
Yazan: Chloe Walsh

Telif hakkı:

Chloe Walsh'un eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı, 2000 tarihli Telif Hakkı ve İlgili Haklar Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez veya yayınlandığı biçimden başka bir biçimde veya ciltte veya kapakta ve sonraki alıcıya benzer bir koşul uygulanmadan başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya dağıtılamaz

diğer insanlara. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her okuyucu için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen en sevdiğiniz perakendeciye geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Altered,
Carter Kids #6,
İlk yayın tarihi, Aralık 2017
Tüm hakları saklıdır. ©

Kapak fotoğrafı *Shutterstock Inc.* tarafından
lisanslanmıştır.

Kapak tasarımı Red Rebel Clover'a aittir.
Aleesha Davis tarafından düzenlenmiştir.
Düzeltmeyi yapan: Brooke Bowen Hebert

Sorumluluk reddi:

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş olay, yer ya da kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Yazar, bu kitapta adı geçen tüm şarkı adlarının, şarkı sözlerinin, film adlarının, film karakterlerinin, ticari markalı statülerin, markaların ilgili sahiplerinin mülkiyetinde olduğunu ve onlara ait olduğunu kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiştir/ilışkilendirilmemiştir veya desteklenmemektedir.

Chloe Walsh'un bu kitapta adı geçen hiçbir marka, şarkı, müzisyen ya da sanatçı ile hiçbir ilişkisi yoktur.

Tüm hakları saklıdır ©

İçindekiler:

Telif Hakkı

Feragatnames

i İthaf

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

On Birinci

Bölüm On İkinci

Bölüm On

Üçüncü Bölüm

Bölüm On Dört Bölüm

On Beş Bölüm On Altı

On Yedinci Bölüm On

Sekizinci Bölüm On

Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki

Bölüm Yirmi Üç

Yirmi Dördüncü

Bölüm Yirmi Beşinci

Bölüm Yirmi Altıncı

Bölüm

Yirmi Yedinci Bölüm

Yirmi Sekizinci Bölüm

Yirmi Dokuzuncu

Bölüm Otuzuncu

Bölüm

Bölüm Otuz Bir

Bölüm Otuz İki

Bölüm Otuz Üç

Bölüm Otuz Dört

Bölüm Otuz Beş

Bölüm Otuz Altı

Otuz Yedinci Bölüm

Otuz Sekizinci Bölüm

Otuz Dokuzuncu

Bölüm Kırkinci Bölüm

Bölüm Kırk Bir

Bölüm Kırk İki

Bölüm Kırk Üç

Bölüm Kırk Dört

Bölüm Kırk Beş

Bölüm Kırk Altı

Kırk Yedi Bölüm Kırk

Sekiz Bölüm Kırk

Dokuz Bölüm Elli

Bölüm Elli Bir

[Elli İkinci Bölüm](#)

[Elli Üçüncü Bölüm](#)

[Elli Dördüncü](#)

[Bölüm Elli Beşinci](#)

[Bölüm Elli Altıncı](#)

[Bölüm](#)

[Elli Yedinci Bölüm](#)

[Elli Sekizinci Bölüm](#)

[Elli Dokuzuncu Bölüm](#)

[Altmışıncı Bölüm](#)

[Bölüm Altmış Bir](#)

[Bölüm Altmış İki](#)

[Bölüm Altmış Üç](#)

[Bölüm Altmış Dört](#)

[Bölüm Altmış Beş](#)

[Bölüm Altmış Altı](#)

[Altmış Yedinci Bölüm](#)

[Altmış Sekizinci](#)

[Bölüm Altmış](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Yetmişinci Bölüm](#)

[Chloe Walsh'un diğer kitapları Teşekkür](#)

[Çalma Listeleri](#)

[Yazar Hakkında](#)

Adanmışlık

Bu kitap Chloe'nin Yoncaları'ndaki sıkı

okurlarıma adanmıştır.

Sürün ya da ölün kızlar.

#CloversForLife

Birinci Bölüm

Şanslı

13 Mayısth

Bu gece On Üçüncü Sokak'ın kapısını açtığımda, istemeden de olsa geçmişimin kapısını açmıştım. Kot pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş ve Hope'un bacakları zorla açılmış o alçak herifi gördüğümde içimi kaplayan öfke daha önce hissettiklerime hiç benzemiyordu.

İlk başta, on üç yıldır peşimi bırakmayan aynı kâbusun ortasında olduğumu düşündüm.

Kız arkadaşımın yanına iki saniye geç gittiğim. Onu yerde kanlar içinde bulduğum.

İlk kez bir can aldığım, sonra polislerin gelip beni götürmesini beklerken Hayley'i kollarımda kucakladığım yer.

Çok geç kaldığım.

Her zaman çok geç.

Ama bu bir kabus değildi.

Bu gerçektir.

Ve yerde yatan kadın Hayley değildi. *Hope*'tu.

Ondan sonra olan her şey, beynim bağlantıyı kurup geçmişi bugünden ayırdıktan sonra, ham, ilkel içgüdülerle oldu.

Kalbimi kırmızı bir sis kapladı ve beni öfke kaynaklı bir çılgınlığa sürükledi.

Kana susamış kalbim, kadının bacakları arasına giren adamdan intikam almak istiyordu.

Tutarlı bir düşünce oluşturmamıncı, onu kızdıdan uzaklaştırdırken bedenimin kontrolü ele almasına izin verdim, kara kalbim adalet istiyordu, bu piçin *ona* dokunduğı için acı çekmesini talep ediyordu.

Yüzünden geriye kanlı bir et yığını kalana kadar ona vururken yumruklarım kendiliğinden hareket etti.

Onun boğuk hıçkırıkları sadece içimdeki canavarı besledi.

Çıplak vücudundaki kan beni deliliğın eşğine getirdi.

Ellerimin altında çıtırdayan ve parçılanan kemik sesleri beni rahatlatmadı.

Yeterli değildi.

Yarısı bile yeterli

değil.

İşte o zaman bıçağı fark ettim, ayaklarının dibinde yerde duruyordu, kanı sıçramıştı.

Tek kelime etmeden ayağı kalktım, bıçağı aldım ve *öldürmeye* hazır bir şekilde elime aldım.

Yanında diz çökerek bir yaşam belirtisi bekledim.

Beni görmesi gerekiyordu.

O piçin *ben* olduğumu bilmesine ihtiyacım vardı.

Göz kapakları titreyerek açılıp bilincinin hâlâ yerinde olduğunu gösterdiğinde, onu şakaklarından çenesine kadar kesmeye başladım.

Yavaşça.

Çığlık atıp merhamet için yalvarmasından zevk alarak bağırsaklarını deşmeye devam ettim, *acele etmeden*, *acı çekmesini* sağlayarak.

Tatmin olmamıştım, sikini kavradım ve bıçağıımı indirdim, gözlerim korkağınkine kilitlenmişti.

"Lütfen" diye bağırana kadar bekledim ve sonra cansız kütüğü yüzüne fırlatmadan önce hızlı bir hareketle kestim.

Şimdi ona tecavüz et, piç kurusu.

Kan her yere sıçradı, yüzümü ve ellerimi ıslattı, canlılığını kestiğime dair bana güvence verdi.

Güzel.

Umarım acımıştır.

Hope'un çığlık sesi beni şimdiki zamana geri getiren tek şeydi.

Köşede, benden sadece birkaç adım ötede, çıplak ve titreyerek sinmiş olduğunu fark ettiğimde irkildim. Ona gitme ihtiyacı içimdeki diğer tüm duyguların önüne geçti ve boğazına son bir kesik atarak işini bitirdim.

Ayağa kalkıp bıçağı fırlattığımda titriyordum ama bu pişmanlık, korku ya da herhangi bir insani duygudan kaynaklanmıyordu.

Doymadığım için titriyordum. Çünkü

bana yetmiyordu.

Ölüm onun için çok iyiydi.

Hope'un ayağa fırlayışını izledim ve bir anda göğsümde donup kaldığından çok emin olduğum kalbim canlanıp göğüs kafesime şiddetle çarpmaya başladı.

Bana korkuyla bakarken dehşete kapılmış yüzünü görünce tüm şiddet ve intikam düşünceleri buharlaştı.

Korkuyordu.

Benden.

Acı içime işledi, kalbimi parçaladı ve beni terk etti.

Bu dünyada beni kırabilecek tek kişiye karşı savunmasızım.

Çünkü onu seviyordum.

Bu kadına o kadar derinden aşıktım ki duygularımın dayanılmaz ağırlığı altında boğuluyordum.

Sol yanağından serbestçe akan kan vücudumda paniğe neden oldu.

Tek kelime etmeden ayaklarımın dibindeki cansız bedenın üzerinden geçtim ve Umut'a dikkatle yaklaşmadan önce süzgeç tahtasından sarkan havluyu aldım.

Mümkün olduğunca nazik bir şekilde havluyu kesik yüzüne bastırdım, temasla irkildiğinde iim burkuldu.

Onu korkutmak istemedim ama kanamayı durdurmam gerekiyordu. Onu *iyileştirmem* gerekiyordu.

Konuşamıyordum ama bir şeyler yapmam gerekiyordu - ne olursa olsun - kapşonumu çıkardım ve onu giydirmeye başladım. Onun titreyen görüntüsüne dayanamıyordum ve hırpalanmış, çıplak bedenine bir saniye daha bakmak zorunda kalırsam, kendime olan hakimiyetimi kaybedecektim.

"Tanrım," diye haykırdı ve üzerimize çöken korkunç sessizliği bozdu. "Aman Tanrım!" Hıkırıklara boğulurken önce yüzüme, sonra da cesede baktı. "Tanrım, Hunter," diye tekrarladı kısık sesle. Hope ellerini gmleğimde düğümleyerek beni kendine çekti ve "*Biz ne yaptık?*" diye fısıldadı.

Ve işte o zaman oldu; hayatımın geri dnlmez bir şekilde değiştiği an. Az önce önünde suçların en iğrencini işlediğim kadın beni itmiyordu. Tepelere doğru kaçmıyordu.

Hope Carter ne kadar karanlığa gidebileceğime ilk elden tanık olmuştu ve beni daha da *yaklaştırıyordu*.

Bundan sonra ne olursa olsun, her zaman ona ait olacaktım.

Her zaman.

"Sorun yok," diye söz verdim, onu kollarımla sardım, her hıkırırđında iim biraz daha parçalanıyordu. "şşş." Onu benden daha sıkı tutarak

Muhtemelen yapmalıydım, kulağına sözler fısıldamaya devam ettim, ona duyması gereken her şeyi söyledim. "Her şey yoluna girecek."

Ve ciddiye aldım.

Her şey yoluna girecekti.

Onun için.

Bundan emin olurdum.

"Onu sen öldürdün," diye defalarca tekrarladı Hope, bedenime can simidiymiş gibi yapışarak. "Onu benim için öldürdün."

O anda tek söyleyebildiğim "Seni seviyorum," oldu. "Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok."

Sessizleşene kadar onu tuttum, ama zayıf protestolarının ve merhamet için umutsuz yalvarışlarının sesleri hala zihnimde dolaşıyordu.

Yavaşça tekrarlanan işkence dolu bir anı gibi, o piçten merhamet dileyen sesi kulaklarımda çınlıyor, beni akıl sağlığımla içimdeki canavar arasındaki çizgiye yaklaşıyordu.

Bir sonraki hamlemden emin olamayınca sakinleştirici bir nefes aldım. Ona dokunmak aklımı başımda tutan tek şey gibi görünüyordu.

Ellerimi üzerinde gezdiriyor, tek parça olduğundan ve hâlâ nefes aldığından emin oluyordum.

Bana doğru sallandı, vücudu yara bere içindeydi ama hâlâ tek parçaydı.

Siktir!

Bu neden olmuştu? Neden *o*?

Ya buraya gelmeseydim?

Bir plana ihtiyacımız vardı.

Lanet bir plan.

Düşünemiyordum.

Onu hastaneye götürmem gerekiyordu.

Düşünmem gerekiyordu.
Düzgün düşünemiyordum. Baskı
altında iyiydim.
Yaptığım şey buydu; ortalığı temizledim.
Peki neden şu anda düşünemiyorum? Allah
kahretsın.
Nabzım hızla atıyor, kalbim göğsüme çarpıyor, adrenalın damarlarımda
dolaşıyordu.
Benim sorunum neydi? Onun.
Onu. *Onu*
becermek.
Düzgün göremiyordum.
Ona olan hislerim hayatta kalma içgüdülerimi
gölgeliyordu. Hatalar yapmıştım.
Bir iz bırakmıştım.
Lanet olsun!
Yoğun kan kokusu ikimizin de üzerini örtüyordu.
Şimdi ne bok yedim ben?
Buradan gitmesi gerekiyordu.
Tek düşüncem *onu* güvende tutmaktı.
Bir doktora ihtiyacı vardı.
Benim ona veremeyeceğim bir şeye ihtiyacı
vardı. Tam da bu yüzden teslim olmak
zorundaydım.
"Bekle - beni bırakma," diye haykırdı kucağından indiğimde.
Gözlerinin içine bakamayınca elimi kot pantolonumun cebine soktum
ve telefonumu aldım.

Kendimi ondan uzaklaştırmak yapabileceğim en zor şey olacaktı ama bu benimle ilgili değildi. Bu Hope'la ilgiliydi.

Bununla nasıl başa çıkacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. O bir kadındı.

Ona ne olmuştu?

Duyulmaya ihtiyacı vardı.

Onu sessizliğe zorlayarak kendimi koruyacak kadar bencil değildim.

Tabii ki hayır.

"Hunter, lütfen!" diye haykırdı, sesi çaresizlikle doluydu. "Beni bırakma."

"Hiçbir yere gitmiyorum," demek için kendimi zorladım, dişlerimin arasından yalan söylüyor olsam da, toplayabildiğim kadar yatıştırıcı bir tonda. "Sadece bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Kimi arıyorsun?"

"Polisler, Hope," diye itiraf ettim, "ve bir ambulans."

"Polisler mi?" Başını salladı. "Seni tutuklayacaklar."

"Biliyorum."

"Kapat şunu," diye emretti, sesi titriyordu ama gözleri... kararlılıkla doluydu. "Kapat şu lanet telefonu Hunter!" Bana doğru yaklaşıp telefonu elimden kaptı.

"Hope, onları aramalıyım, tatlım."

"Hayır. *Hayır!*" diye tısladı, başını sallayarak. "Beni bırakma," diye fısıldadı, sesi küçük ve zayıftı. Elini ön koluma dolayarak sıkıca tutundu.

"Lütfen. Burada benimle kal."

"Burada ne yapmamı istiyorsun Hope?" Ellerimi saçlarımin arasında gezdirerek hırıltılı bir nefes verdim. "Orada bir ceset var tatlım, her yerinde parmak izlerim var ve bir doktora görünmen gerekiyor. Yüzün..." Kendimi kestim.

kelimeleri oluşturmak ve en kötü kabusumu dile getirmek için lanet olası bir dakikaya ihtiyaım vardı. "Lanet olsun Hope, o pislik tecavüz etti-"

"O yapmadı," diye aēzından kaçırdı ve beni cmlemi bitirmekten kurtardı. "Onu sen durdurdun Hunter. Beni kurtardın!"

Konuşamadım.

şu anda kendime güvenmiyordum.

Vücuduma dolan rahatlama nefesimi tutmamı zorlaştırıyordu.

Onu durdurdun.

Ama ya bana yalan söylüyorsa? Ya ona tecavüz ettiyse?

Kahretsin, hastanede olması gerekiyordu, burada bir suç mahallinin ortasında deēil.

O zaman Hope hareket etti.

Parmaklarını gmleēimde dēmleyerek bana baktı ve "O adam beni öldürmek için buraya gönderildi! Eēer sen olmasaydın, öldürecekti." Elimini tuttu ve sıktı. "Ve hayatımı kurtardığın için hapse geri dnmeyeceksin."

"Ne diyorsun sen?"

Gözlerimin içine baktı ve bunu hissedebiliyordum, en karanlık yanıma kadar, aramızdaki ekimi.

Beni görüyordu, en kötü yanlarımı görüyordu ve *Gidiyorum.*

Ayakları yere saēlam basıyordu.

Eli benimkine sıkıca sarılmıştı, gözleri bana kilitlenmişti.

O buradaydı.

O *kalıyordu.*

Sonra da sekiz kelimeyle dünyamı başıma yıktı: "Cesetten kurtulalım diyorum."

"Umut." Bu teklifiyle beni ne kadar derinden etkilediğini ifade edecek kelimeleri bulmakta zorlanarak, "Hayır bebeğim," diye fısıldadım. Bunu ona yapamazdım. Bunu onun üzerine yıkamazdım ve eminim ki onun ışığını kendi karanlığımla lekeleyemezdim. "Hayır."

"Hayır mı?" Sanki aniden yabancı bir dilde konuşmaya başlamışım gibi bana baktı. "Ne demek *hayır*?"

"Seni yanımda götürmeyeceğim," dedim sakince. Lanet olsun, burada onu korumaya çalıştığımı görmüyor muydu? Onu güvende tutmaya çalışıyordum.

bu dünyanın bir parçası değildi. Ve işte oradaydı, suları bulandırıyordu. "Hayatta olmaz."

"Hapse girmeyeceksin," diye tısladı, gözyaşları yüzünden akıyordu. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim... Beni terk etmene izin vermeyeceğim."

"Hope -"

"Hayır, Hunter," diye bağırdı, tekrar histerikleşti, gözleri korku ve kararlılıkla parlıyordu. "Hayır!"

Kucaklamamdan kurtulup yerdeki bıçağa atlamadan birkaç dakika önce elimi bıraktığını hissettim.

"Sakin ona dokunma bebeğim," diye boğazımı sıktım ve çaresizlik içinde onun dünyamın derinliklerine sızmasını izledim. "Lanet olsun, Hope!"

"Artık başka seçeneğin yok," diye uyardı, parmak izlerini benimkilerle karıştırırken sesi titriyordu - kanıtı bozarken. "Bu işte birlikteyiz."

Bıçağı bırakarak kollarıma atıldı. "Birlikte," diye hıçkırdı, kanlı yüzünü göğsüme bastırarak. "Birlikte olacağımıza söz ver. birlikte!"

"Söz veriyorum," diye mırıldandım, kalbimin sağduyumun önüne geçmesine izin vererek. Onu kollarımla sardım ve titreyen bir nefes verdim. O buradaydı. Yaşıyordu. Nefes alıyordu. Kollarımdaydı. "Şşş, bebeğim," diye yalvardım. onu yatıştırmak. "Yanıdayım."

İkinci Bölüm

Ürdün

Hope'un bitmesinin üzerinden birkaç saat geçmişti ve onu sayısız kez aramayı denemiştim. Bu aramaların her biri doğrudan sesli mesaja düşmüştü.

Bir sorun vardı.

Bana kızgın olmasından daha kötü bir şey.

Midemde ne olduğunu tam olarak anlayamadığım korkunç bir his vardı.

Kanepede uzanıp tavana bakmamın nedeni de buydu. "Jay, kalk!"

Annabelle oturma odasına dalarken talepte bulundu,

Hope'un MacBook'u ile silahlanmış. "Sana bir şey göstermem gerek."

"Onunla ne yapıyorsun?" Kendimi oturma pozisyonuna çekerek sordum.

"İşte sana göstermem gereken şey bu." Yanımdaki kanepeye çökerek bilgisayarın kapağını kaldırdı ve iç çekti. "Saatlerdir bunun üzerinde oturuyorum," diye açıkladı. "Endişeleniyorum."

"Ne için endişeleniyorsun?" Kesin bir dille cevap verdim.

"Jay." Alt dudağını ısırıldı. "Sana bunu gösterdiğimde çıldırmamanı istiyorum."

"Bana neyi göstereceksin?" Tanıdık bir dehşet duygusunun midemin çukuruna yerleştiğini hissederek talep ettim. "Neler oluyor?"

"Bu Hope," diye fısıldadı.

"Ne olmuş ona?" Şimdi paniklemiş bir şekilde talep ettim. "O iyi mi?"

"O iyi," diye alay etti Annabelle, sesi tiksintiyle karıştı. "Ama senin iyi olacağından emin değilim," diyerek bilgisayarı kucağına koydu. Bunlar."

Dikkatim doğrudan MacBook'un ekranına gitti. Hope'un mesajlarının olduğu sekme açıldı. "Mesajlarını mı inceledin?" Artık sinirli bir şekilde sordum. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü içimde bir his vardı," diye tersledi, yanakları kızarmıştı. "Barda birbirlerinin etrafında dolaşmaları ve dün buraya gelmesi. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Eğer ona yeterince ip veririm, onu asacağını biliyordum.

kendisi. Ve *haklıydım!*" Annabelle öne doğru eğilerek bir mesaj dizisine dokundu ve dilini şaklattı. "İkisinin de iPhone'u var. Mesajları otomatik olarak bulutuna yükleniyor ve Mac'yle senkronize ediliyor, yani tüm konuşmalarına tam erişimimiz var."

"Anlamıyorum," diye tısladım, burada çok önemli bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyordum. "Kiminle konuşuyor? Burada ne haltlar dönüyor Annie?"

"Üzgünüm Jordan," diye fısıldadı Annabelle. "Ama karın seni aldatıyor."

"Hayır," diye tepki verdim. Kapağı kapatarak dizüstü bilgisayarını Annabelle'e geri uzattım ve tısladım, "O bunu yapmaz ve sen de onun mahremiyetini ihlal etmemelisin!"

"Sana yalan söylemiyorum Jordan," dedi Annabelle, yüzünde incinmiş bir ifade vardı. "Hope o adamla yatıyor!"

"O zaman yanlış anladın." Başımı salladım, bu düşünceyi reddetmeye çalıştım. "O... o... siktir!"

Bunu bana yapmazdı.

Anahtarlığım olmaz.

Benim *umudum* değil.

"Bu gece orada," diye ısrar etti Annabelle, dizüstü bilgisayarını kucağıma geri koyup kapağı tekrar açarak. "Buradan neden bu kadar hızlı kaçtı... *Onunla* birlikte!"

Lucky ismine tıkladı ve bir dizi kısa mesaj ve
On dört ay öncesine kadar uzanan resimli mesajlar görüş alanımı doldurdu.
Cezaya aç bir obur gibi, her birini okumak için kendimi zorladım.

Üçüncü Bölüm

Umut

Kan.

Ölüm.

Acı.

Şu anda benim için her zamankinden daha anlamlı olan üç kelime.
Sevgilimin kolları bana sarılmış halde bir suç mahallinin ortasında
dururken koku her tarafımı sarmıştı.

Sevgilim, katil.

Benim koruyucum.

Uzun boylu, güçlü ve erkeksi bir erkeklik timsali gibi duruyordu ve
bana her an kaçacakmışım gibi bakıyordu.

Sanki bu mutfakta yaptıkları ona karşı olan hislerimi bir şekilde
değiştirmişti.

Vardı.

Bir zamanlar bu adama karşı hissettiklerim artık çok *daha derindi*. Ona
duyduğum sevgi destansı boyutların ötesinde katlanmıştı.

Beni terk etmeye çalışıyordu - kendini benden uzaklaştırmaya
çalışıyordu. Tek görebildiğim, tek duyabildiğim buydu ve bunun olmasına
izin vermeyi reddettim.

Kalbim, kırılmış ve hırpalanmış olduğu halde, arkama yaslanıp izlemeyi
reddetti.

Bu adam hayatımdan çıktı. Hayatımda ne kadar önemli bir rol oynadığını
aniden fark ettiğimde değil.

O yapardı.

Bundan hiç şüphem yoktu.

Adam kendini polislere teslim etmeye hazırды.

Çünkü bunun beni güvende tutacağını
düşünüyordu. Bunun olmasına izin
vermeyecektim.

Kelepçeler ve turuncu tulumlar. Tek
görebildiğim buydu.

Onun geleceği için hayal edebildiğim tek şey buydu ve bu düşünce beni
yıktı.

Kalbimin etrafında hala ayakta duran duvarın küçük bir kısmı bir anda
yıkılıp parçalandı ve içimde derinlerde bir yerlerde başından beri bildiğim
çirkin gerçeği ortaya çıkardı.

Bu adamı
kaybedemezdim.

Kaybedemezdim.

Bu düşünce gözlerimi oymak istememe neden
oldu. Vücudum yanıyordu.

Acı içime işledi.

Bu gece yaşadığım her şey beni yere sermek için yeterli olmalıydı ama
aklımda tek bir düşünce vardı; *onu güvende tutmak.*

Kalbim bunu istedi.

Belki de bir cinayete tanık olduğum için standart bir tepki vermiyordum
ama umurumda değildi. O buradaydı, başımda duruyordu, beni bir aslan
gibi koruyordu ve *daha önce* hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Sadece birkaç dakika önce hayatta olan ve bana tecavüz etmesine
saniyeler kalan adamın cesedinin üzerinde duruyordu.

Hunter'ın maruz kaldığım vahşi, acımasız tarafı da duygularımı
azaltmadı.

Artık geri dönüş yoktu. İkimiz
için de.

Bana bakarkenki yalnız, mavi gözlü ifadesi benim kırılma noktamdı.

Onu hayatımın sonuna kadar sevebilirdim ama onu *asla* hak edemezdim. Kan ve dehşetin ortasında durup bakışlarımı ona diktiğimde duygularım içimi parçaladı.

Duygulara gelince?

Onların içinde *boğuluyordum*.

Öfke, incinme, acı ve minnettarlık duygularının hepsi içime doluyordu ama en baskın duygu, kalbimde karşımdaki adama karşı hissettiğim yoğun sevgiydi.

Beni tüketmekle tehdit ediyordu ve tıpkı basınçlı bir baraj gibi, geçen yıl şişelediğim her an, his ve duygu, duygularımın ağırlığından patlayarak açıldı ve içimden tamamen ona doğru akmaya başladı.

"Bir doktora ihtiyacın var," diye tekrar tekrar söylemeye devam etti, sesi yırtılmış, gözleri yüzüme kilitlenmişti.

"*Sana* ihtiyacım var," diye boğuk bir ses çıkardım, konuşmak zor olsa da, bedenine sımsıkı sarılırken, bu gece ona gönderdiğim ve nerede olduğumu bildiren mesaj için Tanrı'ya şükrediyordum. Ondan istediğim boşluğu bana vermediği için çok minnettardım. "Beni kurtardın... hayatımı kurtardın!"

"Hope, bunu düzeltemem bebeğim. Bir doktora ihtiyacın var-"

"Sen, Hunter," diye tısladım. "Sadece *sen*." Bir doktora ihtiyacım yoktu ya da belki de vardı ama artık umurumda değildi ama sebebi ne olursa olsun, dokunuşu beni topraklıyordu. Sadece onun varlığı bile akıl sağlığımı yerinde tutuyordu.

Önceki tüm korkularım ve güvensizliklerim şimdi bana çok aptalca geliyordu - çok önemsiz ve sık.

Kendime yalan söyleyerek ve içimde gerçekten hissettiklerimi inkâr ederek çok uzun zaman geçirmiştım.

Az önce olanlardan ve ölüme bu kadar yaklaşmış olmamdan sonra, yalanlarla ve rollerle işim bitmişti. Kim olduğumu ve ne hissettiğimi saklamayı bırakmışım.

"Beni bırakma... lütfen beni senden ayırma," diye boğuk bir ses çıkardım, onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyordum ama nereye gideceğinden emin değildim. Sadece benimle gelmesini istiyordum, her neresi olursa olsun.

Hunter beni kollarına çekerek, "Hiçbir yere gitmiyorum, HC," diye söz verdi. "Ben buradayım."

Saçlarıma bir öpücük kondurdu ve acı içinde inlediğimde başını geri çekti.

"Kafa deriniz kanıyor," diye kestirip attı, yüzü kırmızının daha koyu bir tonuna dönerken vücudu gerildi. O anda saf öfkenin patlayıcı hırıltısı içinden geçti ve ikimizin de fiziksel olarak titremesine neden oldu.

"*Orospu çocuğu!*"

İçinde yeniden yükselen öfkeden ve yapabileceklerinden korkmak ve Dokunuşu için çaresizce yüzünü kendime doğru çektim ve onu sertçe öptüm.

Buna ihtiyacım vardı.

Onu.

Beni seven bir adamın hissine ihtiyacım vardı.

Az önce yaşadıklarımın sonra, Hunter'ın dokunuşunun *onun* hissini silebilecek tek dokunuş olduğunu biliyordum.

Belki bunu uygun bir şekilde, diğer kadınların yapacağı şekilde ele almıyordum ama buna ihtiyacım vardı. *Kirliliğin* yerini alması için

Hunter'a ihtiyacım vardı. "Hope," diye mırıldandı Hunter, yavaşça uzaklaşarak. "Hayır, bebeğim." Tutarak

Yüzümü ellerinin arasına aldı, acı dolu bir şaşkınlıkla yüzüme bakarken kaşları çatıldı. "Sen sadece... ve biz... lanet olsun, yapamam..." "Benimle ol," diye yalvararak zayıf protestolarını kestim, gözyaşları dökülüyordu Yanaklarımdan aşağı süzülüp etime bulaşan kanla karıştı. "Lütfen... sadece benimle *ol*, Hunter."

"Bunu yapmana gerek yok," diye ısırdı, çenesi sıkıca kenetlenmişti.

"Bunun için değil -"

Onu susturarak yüzünü tekrar kendime doğru çektim ve ağzımı onunkine bastırdım.

"Kanaman var," diye inledi, ağzını benimkinden ayırmadan.

"Umurumda değil," diye haykırdım, kanın tuzlu, bakırımsı kalıntılarını tadarak. "Buna ihtiyacım var." Parmaklarım kabaca saçlarında düğümlenirken, sertçe aşağı çektim. "*Sana ihtiyacım var.*"

En uzun an boyunca beni izlemesini izledim, mavi gözleri benimkilere bakıyordu, bulamayacağını bildiğim belirsizliği arıyordu.

Dudakları dudaklarıma çarpmadan birkaç dakika önce içinde derinlerde bir yerden acı dolu bir hırıltı duydum, ardından beni kollarına - *sevgi* dolu kollarına - çekerken elleri vücudumda gezindi.

Mutfaktan tökezleyerek çıktık, koridordan geçtik ve ailemin merdivenlerini çıktık, öpüşmeyi hiç kesmeden, tutku, şiddet, keder ve acıdan oluşan berbat bir kozanın içinde birbirimize tamamen bağlandık.

Ağlıyor, kanıyor ve her yerim ağrıyordu ama ona ihtiyacım vardı, kahretsin. *Buna* ihtiyacım vardı.

Şu anda bana ne veriyordu? Benim seçimim.

Bunu ben seçiyordum.

Onu seçiyordum.

Onu hep seçmiştim.

Sadece farkına
varmamıştım.

Bu geceye kadar.

Hunter omzuyla banyonun kapısını içeri doğru vurarak beni içeri taşıdı, göğsüm kabarıyor, vücudum titriyor, dudaklarım dudaklarımda.

O anda ne hissediyorsa, benim de onu hissettiğimi biliyordum. Bu acı; bu dayanılmaz keder ve yine de ani ve çaresiz bir Hayatta ve birlikte olduğumuz için minnettarlık.

Her şeyi hissettim.

Beni duşun dışına bıraktıktan sonra içeri uzandı ve dikkatini kıyafetlerine vermeden önce suyu açtı.

Bu sırada duşun cam kapısına yaslandım ve kan sıçramış botlarını ve çoraplarını çıkarıp banyonun uzak ucuna atarken her hareketini izledim.

Ardından, nceki hayatında beyaz olan ama şimdi kıpkırmızı olan ve sırlarla lekelenmiş gömleği geldi. Ancak kot pantolonu ve boxer'ı ayaklarının dibinde bir yığın halinde durduğunda ve karşımda çırılçıplak durduğunda neyle karşı karşıya olduğumu anladım.

Tehlikeli biri.

Benim gibi bir kadının kaçması gereken biri.

Ben yapmadım.

Etrafımızdaki lm kokusu ve vücuduna sıçrayan kan - ona *gitmemi* engellemeye yetmedi.

Saçlarımı omuzlarımın üzerinden geriye doğru taramadan önce kapşonunu başımdan dikkatlice sıyrırken gözleri benimkilerden hiç ayrıldı.

Uzanarak elimi göğsüne bastırdım ve kalbinin dövmeli etine şiddetle çarptığını hissettim. Anında, dokunuşumun altında esnedi ve sertleşti.

Geriye doğru adım atarak duşa girdim ve beni takip etmesini istedim.

Sıcak suyun tenimdeki ısırığı hoş bir duyguydu. "Bunu

yapmamalıyım," diye boğuldu Hunter, sesi gergin ve kısıktı. Onun Başı ne eğik, kesik kesik bir nefes verirken koca bedeni sarktı. "Burada olmamalısın... *benimle* -"

Elini tutarak onu duşun içine çektim, sonra aramızdaki boşluğu kapattım, böylece vücudum onunkiyle aynı hizadaydı, su üzerimizden aşağı akıyordu. "Olmak istediğim yer burası," diye fısıldadım.

Cevabım bir acı dolu iç çekiş daha neden oldu. "Seni götürmem gerek-"

"Olmak istediğim yer burası," diye tekrarlayarak yalvarışını kestim. Onu terk etmiyordum. Bu gece olmaz. "Beni gönderme."

Beni yıkamaya başlamadan saniyeler önce bastırılmış iniltisini duydum, acelesi beni temizlemek için çaresizliğinin kanıtıydı... bunu benim için yıkamak.

Bunu *daha iyi* yapmak için.

Sorun şu ki, eğer onun için de bitmezse, benim için de bitmesini istemiyordum.

Eli boynumu kavradı, yanağıma sertçe bakarken gözleri ateşle yanıyordu. "*Onu* avlayacağım," diye söz verdi Hunter, sesi alçak ve aldatıcı derecede yumuşak.

Duş başlığının altında hareketsiz dururken etinden kan damlıyordu, su etkileyici çıplak formundan aşağı akıyordu. Su, işlediği suçların kanıtlarını yıkayıp götürürken gözlerini benden ayırmadı.

Benim için aşk.

"O ve *bu işe* karışan herkes." Vurgulamak için parmağını yanağımda gezdirdi. "Peki ya onu bulduğumda?"

Hunter eğilerek morarmış göz kapağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Onu dışarı çıkardığımda mı?" Dudakları yanağımda gezinmek için hareket etti. "Onu yavaşça öldüreceğim."

Hunter'ın tehdidi tüylerimi diken diken etti.

Çünkü ona inanmıştım.

Her kelimesini.

Kanlı etime şefkatli bir öpücük kondurmak için durakladı. "O bilecek *tam olarak bu* gece nasıl hissettiğini."

Sevgiyle, yaralı yanağımdan aşağı öpücükler bıraktı; nazik dokunuşu, şiddetli vaatleriyle tam bir tezat oluştuyordu. "Kükreyerek ve merhamet için bana yalvararak *ölecek*."

Elleri orta yerime dolandı, çıplak tenimi öyle bir şefkatle okşadı ki dayanamadım. "Ve *sana* gösterdiği merhametin aynısını benden göreceksin."

Ağzımdan acı dolu bir hıçkırık döküldü, bu gece olanların anıları ve canlı görüntüleri dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Hunter dudaklarıyla acımı dindirdi, o kadar şiddetli bir öpücükle nefesimi kesti ki bu öpücük içime kadar işledi.

Titreyerek, benden geriye kalan her şeyi öpücüğümüze, *ona* akıttım, kaderimi onunkiyle mühürledim - *ruhlarımızı* birleştirdim.

Elleri yüzümdeydi, parmakları saçlarımda düğümlenmişti ve beni son kez öpecekmiş gibi öpüyordu. Açlıkla, onun tutkulu saldırısını kabul ettim, onu hissetmeye en az onun kadar çaresizce ihtiyaç duyuyordum.

Bu ön sevişme ya da alay değildi. Bu *ihtiyaçtı*.

"Seni seviyorum, HC." Sözleri dudaklarımda soluk soluğa kaldı. "Hem de *çok*."

Ağzımı açtım ve "Hunter, ben -" diye fısıldadım ama o hemen sözümü kesti.

"Sakın şimdi cevap verme," diye uyardı, bedenimi kendi bedeniyle çevreledi, mavi gözleri ruhumun en derin noktasını yakıyordu. "Bu gece olmaz."

Bunu neden söylediğini çok iyi biliyordum ve bu kalbimi sızlattı.

Bunu şimdi söylersem, sevgimi minnettarlıkla karıştırır. Bu onun için bir şey ifade etmez. Bugün ondan uzaklaştıktan sonra olmaz. Sevgisini yüzüne vurduktan ve korkmuş küçük bir kız gibi dairesinden kaçtıktan sonra olmazdı.

Kalbimdeki gerçeğe inanmazdı. En azından bu gece.

Bu yüzden ellerimi dar kalçalarına koydum ve vücudunu kendime çektim. "Doldur beni," diye fısıldadım. Beni herkesten çok seven adama sahip çıkmam gerekiyordu. Beni güvende tutmak için özgürlüğünü feda edebilecek bir adama. "Bu gece içimde sana ihtiyacım var." Öne doğru eğilerek kalbini kaplayan deriye bir öpücük kondurdum ve ekledim: "Sadece sen."

Ve sonra onun güçlü kollarına atıldım.

Hiç düşünmeden bacaklarımı beline doladım ve içime girip beni derinlemesine doldururken zevkle haykırdım.

Vücuduma bastırarak beni acı çekecek kadar doldurdu. O kadar büyüktü ki, bedenim uyum sağlamakta zorlandı.

Ama yaptım ve içime daldıkça, daha derinlere ilerledikçe, vücudumdan verebileceğimi bildiğimden daha fazlasını talep ettikçe yanmanın tadını çıkardım.

Ama yine de ona verdim.

Dilimin ucuna gelen kelimeleri söyleyemediğim için bedenimi onun içindeki ihtiyacı doyurmak için kullandım - ona *göstermek için*.

Kalçalarımı yukarı doğru iterek ona verecek her şeyimi verdim.

Çılgınca bir seks, acı ve ihtiyaç çılgınlığıydı. Her yerim ağrıyordu.

Vücudumun hiçbir parçası zarar görmemişti - dokunulmamıştı.

Gitmesine ihtiyacım vardı.

Hunter'ın onu değiştirmesi gerekiyordu.

Ve ilk tanıştığımızdan beri her gün olduğu gibi, bana tam olarak istediğimi verdi.

Dördüncü Bölüm

Ürdün

18 Martth 2016

Noah ve kızınız güvende.

Tommy? Bu sen misin?

Tatlım, bana hakaret etme.

Hope: Sen... dövmeli sarışın olan mı?

Lucky: Evet, tam adım bu.

Umut: ???

Şanslı: Hunter "dövmeli sarışın" Casarazzi.

Umut: Üzgünüm... İsimler konusunda kötüyüm.

Merak etme. Şu andan itibaren sadece bir tanesini hatırlaman gerekiyor.

3 Temmuzrd 2016

Umut: Bugünkü yolculuk için teşekkürler.

Ne zaman istersen, tatlım. Beni

meraklandırdın. **Hope:** Ne ile?

Şu kedi pijamaları.

Onları asla göremeyeceksin dostum.

Şanslı: Asla asla deme, HC...

12 Ağustosth 2016

Bir şeyler içmek ister misin?

Yapamam. İşin içinde boğuluyorum.

Benimle gelersen viskide boğulabilirsin.

Umut: Ugh. Beni kışkırtma.

Son şans... Jack bizi barda bekliyor.

Umut: Beni kötü etkiliyorsun...

26 Ağustosth 2016

Umut: Bir iğnenin üzerinde oturan bir dinozora ne denir?

Şanslısın: Gerçekten mi? Bunu tekrar mı yapacağız?

Mizah yap.

Bilmiyorum. İğnenin üzerinde oturan bir dinozora ne denir?

Umut: Bir mega ağırlı kış.

Lucky: Şu anda sesli gülüyorsun, değil mi?

Evet!

Küçük ucube.

Umut: Denizin dibinde oturup sallanan bir gemiye ne denir?

Yeni malzemelere ihtiyacın var, HC. Lanet olsun, burada birinci sınıfta değiliz.

Şakalarımı seviyorsun. Yalan söylemeyi bırak.

Şanslısın: Tamam. Bana gemiyi söyle.

Hope: Soruyu tekrarlamalısın. Şanslı:

Ciddi misin?

Umut. Yap şunu.

Lucky: Tanrım... Denizin dibinde oturup sallanan bir gemiye ne denir?

Umut: Sinir harabesi!

Şanslı: Söyleyecek sözüm yok.

Odama gelip takılmak ister misin?

Lucky: Beni takılmak istediğin için mi davet ediyorsun, yoksa sana mutfaktan b i r şeyler getirmemi istediğin için mi?

Umut: İkisi de mi?

Sen filmi aç. Ben kurabiyeleri getireyim.

Tanrım, seni seviyorum! Çünkü

ben senin kaltağınım. **Hope:**

Benim en iyi kaltağım!

7 Eylülth 2016

Hope: Hala dükkanda mısın?

Tezgâhta. **Bir** şey mi lazım?

Boş ver, sorun değil.

Lucky: ???

Umut: Unut gitsin. Sorun değil. Ben sonra giderim.

Tampon? **Hope:**

Lütfen... **Lucky:**

Mavi kutu mu?

Hope: Evet... **Hope:**

Bu garip mi?

Ne garip?

Hope: Bana tampon alıyorsun.

Konuşmayı yaptım, HC. Bebeklerin nereden geldiğini biliyorum.

Hope: Hmm. Tamam.

Lucky: Akışın nasıl?

Hope: WTF???

Lucky: Burada üzerinde küçük damlacık sembolleri olan bir sürü kutu var. Hangisini almalıyım?

Bu çok garip. Tamponları bırak!

23 Eylülrd 2016

Açım.

Şanslı: Sen her zaman açsın.

Umut: Eve gelip beni besleyecek misin?

Şanslı: Birinin seni gece beslemesi lazım.

Hope: Bu geceki yemeği Çin yemeği yap.

Lucky: Sonrasında geçirmemi ister

misin? **Hope:** Geçen seferden sonra

olmaz.

Lucky: Sana söyledim; o bir kazaydı. Elim kaydı.

Hope: Sırtımdan kıcıma kadar mı?

Dürüst bir hataydı.

1 Ekimst 2016

Hope: Sana bahsettiğim şarkıyı dinledin mi?

Hayır. İntihara meyilli değilim.

Hope: Şarkıyı dinle yoksa gelip üstüne otururum.

Bu kışla mı? Evet, lütfen.

Hope: Tamam. Dinle yoksa üstüne oturmam.

Lucky: YouTube'da gezinirken sana gözlerimi deviriyorum.

Lütfen. Beni sevdiğini biliyorsun.

Buna itiraz etmeyeceğim.

6 Ekimth 2016

Umut: WIP ile ilgili notları içeren e-postanı aldım.

Ve?

Sen bir dahisin.

Biliyorum.

Vay canına. Çok mu ukalasın?

Hunter?

Alo???

Umut: Neredesin?

Bar. Özür dilerim. Telefonumu duymadım. Burası cehennem gibi gürültülü.

Hope: Şirketle mi?

Noah?

Umut: Kardeşlerim
mi?

Bir kadın mı?

Kıskandın mı?

Hayır.

Aslında daha az umursayamazdım.

Ben babanla birlikteyim.

Hope: Oh.

Merak etme HC. Sen benim dünyamdaki tek kadınsın.

28 Ekimth 2016

Bu gece kaçtığım için özür dilerim. Panikledim.

Lucky: Hazır değilsen sorun değil HC.

Hope: Gerçekten mi?

Evet, tatlım. Bekleyebilirim. **Hope:**

Ya hiç hazır olmazsam... **Lucky: O**

bahse girerim.

11 Kasımth 2016

Hope: Gerçekten benimle bir daha hiç konuşmayacak

mısın? Duruma **göre** değişir. Gerçekten ona geri dönecek

misin? Hunter.

Şanslı: Umarım...

O benim kocam. Buna bir şans daha vermeliyim.

Hata yapıyorsun.

Umut: O zaman bu benim hatam.

Doğru. Sadece burada kalıp izlememi bekleme.

29 Kasımth 2016

Umut: Seni özledim.

Hope: Gitmen olmasını istediğim son şeydi.

Umut etme. Sadece...yapma

Özür dilerim.

Bu bir hata değildi ve sen de bunu biliyorsun.

Umut: Biliyorum...

Lucky: Kahretsin, bence bunu bilmen durumu daha da kötüleştiriyor.

20 Aralıkth 2016

Selam.

Saman atlar içindir.

Hope: Her zaman ukala mısın?

Lucky: Senin için ne yapabilirim,

Hope? **Hope:** Beni affeder misin?

Şanslı: Umarım...

Eve gelmen gerek.

Lucky: Evde her şey yolunda mı?

Hayır. Teagan katatonik. Noah enkaz halinde.

Bir planım var. Ben hallediyorum.

Aptalca bir şey yapma Hunter.

10 Ocakth 2017

Umut: En iyi arkadaşımı kaybetmiş gibi hissediyorum.

Teagan bunu atlatacaktır, HC. O tanıdığım en güçlü ikinci kadın.

Umut: Kimden sonra ikinci?

Şanslı: Sen.

Sence ben güçlü müyüm?

Bir tek sen bilmiyorsun.

Umut: Teşekkür ederim.

Teagan'dan bahsetmiyordum.

14 Şubatth 2017

Şanslı: İyi misin, HC?

Hope: Dün gece olanlardan sonra biraz sarsıldım ama evet, iyiyim.

Gördün mü? Tanıdığım en g   l  kadın.

Komik.

Lucky: Bana ihtiyacın olursa sadece bir telefon uzağında,

tatlım. **Umut:** Merak etme. Numaran hızlı aramada var.

İşte benim kızım.

5 Martth 2017

Geçen hafta göğüslerin çok lezzetliydi, HC. Kalçalarının tadı hala dilimde.

Hope: Umarım göğüslerimi ve butlarımı beğenmişsindir, pislik, çünkü bu senin için pişireceğim son yemek!

Şanslısım: Tamam. Bir dahaki sefere senin için yemek yaparım. Sosisimin tadına bakmana izin vereceğim. Le Cock De Lucky. İngilizce'de, Lucky's Cock anlamına geliyor. Yine de iştahlı olmanız gerekecek. Birçoğundan daha büyük olduğu söylendi.

5 Martth 2017

Çünkü ben evliyim ve benimle flört etmek uygunsuz. Özellikle de Cadılar Bayramı'nda aramızda olanları düşünürsek.

İtiraf et. Hala beni istiyorsun.

Şimdi düşünüyorsun, değil mi? O gece kaçıp gittiğin şeyi. Bu seni delirtiyor.

20 Martth 2017

Hope: Bu gece arkadaşına gerçekten ihtiyacım var.

Ben yalnızım Hunter.

Şanslı: Gelip seni kıyamet kulesinden kurtarmamı ister misin, Sindirella?

9 Nisanth 2017

Özür dilerim. Sarhoştum. Ara beni. Lütfen

bunu yaptığımı kimseye söyleme. **Hope:**

Seninle konuşmam gerek.

Ön kapıdayım. Beni içeri al.

15 Nisanth 2017

Neredesin, HC?

İyi misin?

Beni ara ve kontrol et, HC.

Endişelenmeye başlıyorum. Bundan hoşlanmadım. Ara beni.

18 Nisanth 2017

Şanslısın: Benden kaçıyor musun? Kardiyodan nefret ettiğini sanıyordum, HC.

Çok üzgünüm.

Şanslı: Değilim.

Öpücük bir hataydı.

Şanslısın: Kimin için?

Umut: Unutacağına söz vermiştin...

Lanet olası HC.

Umut: Teşekkür ederim xx.

1 Mayısst 2017

Dün gece için teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı.

Neye ihtiyacın varsa, HC.

Umut: Aslında bütün gece uyudum.

Şanslısın: İstediğin gece gelebilirsin. İstersen her gece.

Umut: İyi ol!

12 Mayısth 2017

Bu gece içinde olmak mı? Sikimin etrafında boşalmanı hissetmek? Bunu aklımdan çıkaramıyorum.

Bu yanlış değil Hope. *Biz yanlış değiliz.* Seninle olmak hayatım boyunca yaptığım tek doğru şey gibi geliyor.

Bu HC'yi saklamaktan bıktım. Kendine yalan söylemene yardım etmekten bıktım.

Senin inatçı kıcına aşığım.

Lucky: Sana aşık olduğumu söylüyorum ve sen bana *susmamı mı* söylüyorsun? Siktir git HC, bir adamı düştüğünde nasıl tekmeleyeceğini biliyorsun. Peşini bırakmayacağım, o yüzden beni geri arayabilirsin. Sen arayana kadar gelen kutunu doldurmakta bir sakınca görmüyorum.

13 Mayısth 2017

Lucky: Neredesin?

Seni görmem gerek.

Nerede olduğunu söyle, HC! Buraya gelmen gerek.

Seninle konuşmam lazım! Lucky: Cevap ver bana,

lanet olası!

Biraz zamana ihtiyacım var Hunter. **Bu** gece ailemin evinde kalacağım. Lütfen beni yalnız bırak.

Sakin oraya tek başına gitmeye kalkma! Çık o

evden Hope Carter! Şimdi oraya gidiyorum.

Lanet olsun, inatçı kıçını sevdiğim için şanslısın.

Ve işte oradaydı.

Gözlerimin içine bakıyor.

Benimle alay ediyor.

Bana işkence ediyorsun.

Hayatım boyunca, en son öğrenen ben oldum. Düğünler, nişanlar, doğan bebekler, açıklanan hamilelikler, boşanmalar?

Her zaman en son öğrenen kişi ben olurdum.

Karımın bir ilişkisi vardı ve her zamanki gibi bunu en son öğrenen bendim.

Hareketsiz bir şekilde oturdum ve hayatımda bana zarar vermemiş olan son kişinin dünyamı paramparça etmesinin hissini içime çektim.

Sahip olduğum tek şey oydu.

Tek iyi şey.

Geriye kalan tek saf parçamdı.

Ve şimdi, o da gitmişti.

"Jay," diye fısıldadı Annabelle. Uzanıp yüzümden aşağı süzülen gözyaşımı sildi. "Çok özür dilerim."

"Bundan kimseye bahsetme."

Annabelle bana bakakaldı. "Ne?"

"Bildiğimi bilmesini istemiyorum." "Neden?"

"Bunu kimsenin bilmesine gerek yok."

"Jordan, ciddi olamazsın."

"Lanet olsun, sadece benim için bir şey yap, Annabelle!"

"O seni hak etmiyor."

Burnumu çekerek kanepeye uzandım ve zihnim umutsuzca bu olanları anlamlandırmaya çalışırken gözlerime dolan yaşları hızla sildim.

Seks.

Her şey sekse bağılıydı. Şimdi bunu
ondan alıyordu.

Az önce okuduğum mesajlar beni bu konuda
temin etti. O sıcaklık istiyordu ve ben ılıktım.

Ona veremezdim.

Normal, sakın bir hayat istedim.

Çok zor günler geçirmiştım ve yorgundum.

Huzura ve sessizliğe ihtiyacım vardı.

Tabii ki Lucky Casarazzi gibi bir adam ona çekici
geliyordu. Bu tür pislikler çoğu kadına çekici gelirdi.

Şimdiye kadar bildiği her şeyin tam tersiydi. Asi,
dövmeli ve kirli kana bulanmış.

Tehlikeli ve riskliydi ve onu şimdiye kadar bildiği her şeyden
uzaklaştırıyordu.

İhanetin acısıyla kararmışken, aklımı başımda tutan tek bir düşünce vardı:
intikam.

Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu
biliyordum. Her şey çok düzgün
gidiyordu. Ve şimdi işim bitmişti.

Bu çok fazlaydı.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, sonuç bu olduktan sonra hayatım için
mücadele etmenin ne anlamı vardı?

Ne anlamı vardı ki?

Lanet olası zararına, aklıma sadece iki şey geliyordu. Acıyı hafifletmenin
iki yolu.

Unutmama yardım etmek için.

Kısa bir süre için olsa bile. Tanrı beni
affetsin, ben ikincisini seçtim.

"Gitmem gerek," diye boğuk bir ses çıkardım. Koltuktan sıçrayarak anahtarlarımı aldım ve sendeleyerek kapıya doğru yürüdüm.

"Nereye gidiyorsun?" Annabelle peşimden gelerek sordu.

"Dışarı!" Havladım, ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Bu evden. Her şeyden.

"Jordan, gitme," diye seslendi arkamdan, ön kapıdan çıkıp sokağa kadar beni takip etti.

"Beni rahat bırak." Ayaklığı tekmeleyerek motorumun üzerine çöktüm ve motoru çalıştırdım. "Sadece... benimle konuşmayı *kes*..."

"Aptalca bir şey yapma, Jordan!" Aklımda tek bir hedefle caddede ilerlerken Annabelle bağırdı.

Onüçüncü Cadde.

Beşinci Bölüm

Umut

Ödünç aldığım kıyafetleri giymiş, ailemin mutfak masasında oturmuş, kişisel kâbusumun ortasında, Hunter'ın onu istemeden içine sürüklediğim pisliği temizlemesini izliyordum.

Perdeler çekildi.

Kapılar kilitlendi.

Müstakbel tecavüzcümün cesedi battaniyelere sarılmış ve bantlanmıştı.

Hunter'ın taşıdığından hep şüphelendiğim silah doluydu ve yanımdaki masanın üzerinde duruyordu.

Ailemin sigara içilmeyen evinde bir düzineden fazla *sigara* yakılmış ve içilmişti.

Telefonunu çıkarmış ve bir kez daha kulağına dayamıştı ama bu kez bir suçu itiraf etmeye çalışmıyordu; bir suçu *gizlemeye* çalışıyordu.

Hattın diğer tarafında kimin olduğunu sormama gerek yoktu.

Bir kriz anında kimi arayacağını bilmek için dahi olmaya gerek yoktu.

Arada bir Hunter bana doğru bir bakış atıyordu ve her bakışında bir denizci gibi küfredip ayaklarının dibindeki cesedi tekmeliyordu.

Hareket etmekten korkuyordum - onun düşünce sürecinde bir çentik açmaktan.

Evin etrafında sinsice dolaşıyor, her pencereyi ve kapıyı kontrol ediyor, savaşa hazırlanıyordu.

Umutsuzca bizim için bir çıkış yolu bulmaya çalışırken zihninin çarklarının döndüğünü görebiliyordum.

Bu gece dokunduğumuz her şey şimdi onun elindeydi ve yerde bir çöp poşetinin içinde duruyordu.

Bizi sildiğini fark ettim. Bu geceyi siliyordu.

Bu sırada ben masada hareketsiz oturuyordum, sadece onun gösterdiği güçle bir arada duruyordum.

Eğer bu kadar tehlikeli bir durum olmasaydı, Hunter'ın olağanüstü becerilerine hayran olmak için zaman ayırırdım. Çok yetenekli olduğu belliydi.

ve burada benimle olduğu için çok mutluydum. Beni güvende tutuyor, sakinliğiyle sinirlerimi yatıştırıyordu.

Babamın büyük boy kapüşonlu kazağı ve eşofmanları bedenimi sarmıştı ve ben bundan memnundum. Kumaşın arkasında kaybolmak ve kendimi dünyadan korumak istiyordum. Kollarındaki kolonyanın kokusunu alabiliyordum ve bu bana rahatlık veriyordu.

Ama gerçek şu ki, gözlerimi bir daha kapatıp kapatamayacağımı bilmiyordum. Karanlık odalara girmek artık imkansızdı.

Peki ya bu ev?

Bu evden çıktıktan sonra, tekrar girmeyi içime sindirebileceğimden emin değildim.

Burası ölümün mutfağıydı.

Ailem On Üçüncü Sokak'ta ikamet etmeye başladığından beri bu katta en az üç ceset yatıyordu ve bu ölümlerin hepsi cinayet sonucu gerçekleşmişti.

Bu geceki tek şansımız, eğer öyle diyebilirsiniz, silah seslerinin olmamasıydı.

Komşuları uyaracak bir şey yok.

Sokaktaki herkes evimizden gelen gürültüye ve şamataya alışkındı.

Beş oğlumuzun aynı yerde olması gürültüye neden oldu. Bu, o anki kurtarıcı lütfumuzdu.

"Allah kahretsин!" Hunter telefon görüşmesini bitirdiğinde havladı. Cep telefonunu kot pantolonunun cebine soktu ve çenesini ovuşturdu. "Ben yapıyorum

Burada yanlış bir şey var." Bakışları yüzüme kayd ve sigarasına uzanmadan önce bir dizi küfür savurdu. "İçgüdülerime kulak verip seni hastaneye götürmeliydim." Sigarasından derin bir nefes çekti ve bir hırıltı çıkardı. "*Lanet olsun.*"

"Seni terk etmiyorum," diye milyonuncu kez mırıldandım. Sesim kısık ve hırıltılıydı. Boğazım o kadar ağrıyordu ki sanki jiletler ağzımın içinde kamp kurmuş gibiydi.

Her yutkunuşumda, boğazımın arkasına doğru süzülürken tükürüğümle karışan kanın tadını alabiliyordum.

Yüzümdeki kanama durmuştu ama çok fazla hareket edersem tekrar başlayacağını biliyordum.

Dürüst olmak gerekirse, vücudumda nasıl kan kaldığına dair hiçbir fikrim yoktu. Emin olduğum tek şey dikiş atılması gerektiği idi.

Hunter'ı terk etmeye hazır değildim.

Ondan ayrı kalmak istemedim.

Bir saniye bile.

Burada, bu adamın yanında kalmalıyım.

Beni güvende tutabilecek tek kişinin o olduğundan emindim.

Ve onu yalnız bırakırsam teslim olacağından *korkuyordum*.

Bunun için teslim olma korkusu beni cesetten, kandan ve sırlardan çok daha fazla korkuttu.

Altıncı Bölüm

Umut

Amcam on beş dakika sonra mutfağa girdiğinde, her şey benim için çok gerçek oldu. Bakışları yerdeki battaniye kaplı bedene takıldı ve kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Kahretsin," diye mırıldandı Noah, çenesini ovuştururken gözünü bile kırpmadı.

Birlikte olduğum arkadaşlarımla ilgili çok yanlış bir şeyler vardı. Bu, hafifçe söylenen bir '*lanet olsun*'dan daha derin bir tepkiye neden olmalıydı.

Noah Hunter'a baktı, dikkatini bana vermeden önce ona hızlıca bir göz attı. Oturduğum yere doğru yürüdü ve derin bir iç çekti, işte o zaman anladım; yüzümü gördüğünde kahverengi gözlerinde parlayan şok ve acıma duygusunu.

Şimdi nasıl göründüğümü.

İşte o zaman hayatımın geri dönülmez bir şekilde değiştiğini anladım.

İğrençtim.

Önümde çömelen Noah, bir eliyle çenemi hafifçe yukarı doğru kaldırdı. "Vay canına," diye mırıldandı, anlayışlı gözlerle yüzümü incelerken.

"Neredeyse annesininkiyle aynı," diye ekledi, gözleri yüzüme kilitlenmişti ama açıkça Hunter'la konuşuyordu. Yüzümü bırakarak ayağa kalktı ve "Şanslısın dostum, bunun ameliyat edilmesi gerek." dedi.

Bu sözler Hunter'ın kurduğu tüm kontrolü kaybetmesine neden oldu. Anında kayboldu ve sigara içmeye, küfretmeye ve yanından her geçtiğinde cesedi tekmelemeye geri döndü.

"Hastaneye gitmeyeceğim," diye sertçe bağırdım. "Hastaneden ayrılmayacağım.

onu."

Noah'nın kaşları şaşkınlıkla kalktı ama nedenlerimi sorgulamadı. Zaten bildiğine dair bir his vardı içimde. "O zaman dikişlere, tetanos aşısına ve güçlü antibiyotikler kullanmalısın," dedi sakince. "Çünkü bu -" yanağımı işaret etti, "enfeksiyon kapacak, hem de çok hızlı."

"Beni duydun mu?" Tısladım. "Onu bırakmayacağımı söyledim."

"Kahretsin," diye homurdandı Noah, elini siyah saçlarında gezdirirken. "Lanet olsun."

"Evet," diye tersledi Hunter. "Kahretsin."

"Bizim inatçı kadınlarla ne alıp veremediğimiz var?" Dönüp bana baktı ve "Şans büyük bir çocuk, Hope. Kendi başının çaresine bakabilir -"

"*Polise* gidecekti, Noah!" Sözünü keserek hırladım. Açıklamam Noah'nın gözlerinin açılmasına neden oldu. "Evet," diye ekledim, amcamın yüzüne yayılan bariz onaylamama ifadesinden rahatlayarak. "Teslim olacaktı."

"Allah kahretsin!" Hunter'a ters ters bakmak için arkasını dönen Noah tısladı, "Lanet olası cesedimi çiğnemen gerek, Lucky."

"Ben de öyle dedim," diye karşılık verdim, tepeden tırnağa titreyerek. "Bunun için aşağı inmeyecek."

"Lanet olası bir doktora ihtiyacı var, Noah!" Hunter kafese kapatılmış bir hayvan gibi mutfakta volta atarak karşılık verdi. "Eğer gerçekten kendimi onun ihtiyaçlarının önüne koyacağımı düşünüyorsan, beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun demektir, dostum."

"Eh, deliliğe ara vermek sürdüğü sürece güzeldi," dedi Noah sonunda teslim olmuş bir iç çekişle. Cebinden cep telefonunu çıkarıp başparmağını ekranda gezdirdikten sonra telefonu kulağına götürmesini izledim.

"G? Evet, benim." Sonra cesede baktı ve başını salladı. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"O adamlara bir daha bulaşmanı istemiyorum Noah," diye hıçkırmaya başladım ama Noah ölümcül bir bakışla sözümü kesti.

"Onu hapishaneden uzak tutmak istiyor musun?" diye sordu, eliyle hücrelerini kapatarak. Başımı salladığımda Noah tısladı: "O zaman kapa çeneni ve bırak da işimi halledeyim."

"Çok nazıksın Messina," diye hırladı Hunter, Noah'yı iterek yanıma geldi. Hiç düşünmeden ayağa fırladım ve kollarına atıldım. "Bu gece cehennemi yaşadı, o yüzden ağzından çıkanı kulağın duysun," diye ekledi beni kollarıyla sararken. "Bu olacak Tamam," diye ikna etti Hunter sırtımı okşarken ve gözlerini Noah'tan ayırmazken. "Söz veriyorum."

Noah bize sırtını dönüp telefon görüşmesine geri dönmeden önce Hunter'a sertçe baktı. Nefesinin altında bir dizi küfür mırıldanarak mutfaktan çıktı ve birkaç dakika sonra geri döndü.

"Montunu giy," diye emretti, kahverengi gözleri bana kilitlenmişti. "Max evde. *Bunun* için bir şeyler yapabilir."

"Hayır." Başımı sallayarak Hunter'ın beline daha sıkı sarıldım. "Ona güvenmiyorum."

"Ben biliyorum," diye karşılık verdi Noah sabırsızca. "Sen gidiyorsun."

Çılgınca bir paranoya ve korku hissi bedenime saldırırken "Hayır," diye tısladım. "Onu bırakmayacağım." Hunter'a baktım, bana öyle bir bakıyordu ki

Olması gerekenin bu olduğunu biliyordu ve bedenimdeki korku patladı.

"Ben -"

"Yüce İsa, Hope!" Noah öfkesine yenik düşerek kükredi. "Bunu sorgulamayı bırak ve sana söyleneni yap!" İç çekerek bir elini saçlarında gezdirdi ve ekledi, "Onu güvende tutmak mı istiyorsun? Ben de istiyorum. O yüzden kendini toparla tatlım ve beni *dinle*!"

Titreyen dudağımı sertçe ısırarak Hunter'a döndüm ve "Benim için geri gel, tamam mı?" dedim.

Mavi gözleri ateşle parlıyordu. Eliyle boynumu kavrayarak eğildi ve dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. "Senin için geri döneceğimden emin olabilirsin."

Vücudumdaki her şey *gitme diye* bağıırıyordu ama yine de onu serbest bıraktım, kolunu omuzlarıma dolayıp beni caddenin karşısına, son sınıfın çoğunu gizlenerek geçirdiğim eve götürürken Noah'a güveniyordum.

"Bunların hiçbirini planlamadım," diye açıklamaya çalıştığımı duydum, verandanın basamaklarında dururken sesim kısılmıştı. "Bunların *hiçbirinin* olmasını istemedim."

"Kimse seni suçlamıyor Hope," dedi Noah sakince, kolunu bana dolayarak. "Şans beni bilgilendirdi ve bu bok hepimiz doğmadan çok önce başlamış. Hepimiz baba ile oğul arasında ömür boyu sürececek bir savaşın ikincil hasarlarıyız, tatlım."

"Beni suçlayacak," diye fısıldadım, Teagan'ın yüzü zihnimde yanıp sönüyor ve nefes almamı zorlaştırıyordu. "Bu karmaşaya geri döndün ve bunun için benden nefret edecek."

Nuh'un boynundaki bir damarın tıkanışını izledim ama cevap vermedi.

O da en az benim kadar biliyordu ki, karısı bunu öğrendiğinde kıcıma tekme yi basacaktı.

"Ne halt edeceğiz biz?" "Ne halt edeceğiz?" diye ekledim.

Dünya omuzlarımıza çökmüştü. "David hâlâ dışarıda. O gitmeyecek, Noah. O lanet olası bir psikopat..." Çalkantılı duygularımı dizginlemeye çalışırken sesim kesildi. "İstedliğini elde edene kadar durmayacak.

istiyor." *Ve benim ölmemi istiyor.* "Artık hedef benim," diye hıçkırdım, şiddetle titriyordum. "Ve hepimiz biliyoruz ki o istediğini elde edene kadar bu iş bitmeyecek."

"Bu sefer öyle bir şey olmayacak," diye homurdandı Noah. "Bu sefer kaybedecek."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü kiminle taşak geçtiğini bilmiyor," diye karşılık verdi Noah öfkeyle. "Bunu çözeceğiz," diye ekledi, sesi yatıştırıcıydı. "Söz veriyorum."

"Tamam," diye fısıldadım, midemde yükselen korku hissini yutkunarak bastırdım.

Noah bir adım öne çıktı ve kapıyı çaldı.

Alacağımız tepkiden emin değildim ama Noah'ya güveniyordum.

Güvenmek zorundaydım.

Max kapıyı açıp bizi verandasında görünce hayal kırıklığı içinde bir iç çekti. "Bu bir alışkanlık olmaya başladı, Messina."

Noah sertçe başını salladı. "Yardımaınıza ihtiyacım olmasaydı burada olmazdım." "Bu şehirde hastaneler var, Noah-"

"*Senin* yardımın, Max," diye tekrarladı Noah, 'senin' kelimesini çok net bir şekilde tekrarlayarak.

Max uzun bir süre amcamın yüzüne sertçe baktıktan sonra sertçe başını salladı ve kapıyı içeri doğru salladı. "Onu içeri getirin."

İliklerime kadar üşüyerek içeri girdim ve Noah beni takip etmek için hamle yaptığıında elimle onu durdurdum.

"Hayır," diye fısıldadım, gözlerim onunkilerle yanıyordu. "Onu korumana ihtiyacım var..." Teagan'ın amcasının önünde çok fazla şey söylemekten korkarak sözümü kestim.

Noah, her zamanki gibi sezgileri kuvvetli biri, ne demek istediğimi anladı ve sertçe başını salladı. "Tamamdır."

Bununla birlikte, arkasını döndü ve verandanın merdivenlerinden aşağı koşarak indi ve caddenin karşısındaki ailemin evine gitti.

Max yaralarımı incelerken teslim olmuş bir ses tonuyla, "Çocukken o küçük çetenizin baş belası olduğunu sanırdım," dedi. "Yanılmışım; yetişkin olarak hepiniz çok daha kötüsünüz."

Bu özel şakayı görmezden gelmeyi seçerek Teagan'ın amcasını mutfağa kadar takip ettim. Max'in benim için çektiği sandalyeye uyuşuk bir şekilde oturdum.

kollarını karnıma doladı ve odadan kayboluşunu izlerken dizlerimin zıplamasını durdurması için yalvardı.

Max birkaç dakika sonra elinde koyu renkli deri sağlık çantasıyla döndü. "Tekrar çalışmaya başladı mı?" diye sordu. Önüme bir sandalye çekerek oturdu ve ihtiyacı olan aletleri yerleştirdi. Yüzüme gazlı bez bastırarak yaralarımı temizledi. "Bana söylemek zorunda değilsin. I sadece..." Boğazını temizledi ve iğneye uzandı. "Sadece onun güvende olduğunu bilmem gerekiyor."

"Teagan güvende," diye fısıldadım, iğnenin acısı sinirlerimi keserken dudağımı ısırdım. "Bu *öyle* bir şey değil."

Yal
an.

Yal
an.

Koca bir yalan.

"Bu kişisel bir mesele," demeye karar verdim, onu rahatlatma dürtüsü güçlüydü ama onu yolundan saptırıp Hunter'ı koruma dürtüsü kadar güçlü değildi. "*Benim kişisel meselem.*"

Max kaşlarını kaldırdı. "Aile içi bir sorun mu?"

"Onun gibi bir şey," diye yalan söyledim, acıdan irkilerek.

Max durakladı ve bana bakmak için boynunu geriye doğru bükte. "Jordan?" Başımı salladım.

"Başka biri mi? Başka bir adam mı?" İnkâr etmedim.

Bunun yerine, "Bir daha olmayacak" dedim ve içimde veremeyeceğim daha fazlasını istememesi için dua ettim.

Sanırım içten içe bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordu, ama bana kendimi

bir erkeğe kaptırmanın tehlikeleri hakkında ders vermeyi tercih etti.

ellerini öfkeyle üzerime koydu.

"Eğer bir adam size bunu yaptıysa onu ihbar etmeniz gerekir," diye devam etti Max, pes etmeden. "Eğer bir kez olursa, bir daha olacağından emin olabilirsiniz."

"Olmayacak," diye güvence verdim ona, içimde ölü gibi hissediyordum. "Bana bir daha zarar veremeyecek."

"Baban bunu gördüğünde tavana vuracak!"

"Bunu bilmesine gerek yok," diyerek onu susturmakta gecikmedim; babamın bu gece olanları bildiği düşüncesi ve intikam hırsını doyurmak için yapacağını bildiğim eylemlerden onu koruma ihtiyacı ağır basıyordu.

"O yüzü görmemek mümkün değil," diye homurdandı Max. "Ve baban aptal bir adam değil." İç çekerek iğneyi bıraktı ve gazlı bez aldı. "Yüzüne bir kez bakacak ve aklını kaçırarak."

Tabii ki bunu zaten biliyordum. Ve bu beni çok korkutuyordu ama Hunter'a bir şey olacağı düşüncesi kadar değil.

Ben burada oturmuş yaralarımı sararken onun ve Noah'nın ne yaptığını biliyordum ve bu bilgi içimdeki endişenin artmasına neden oldu.

Orada olmalıyım.

Onunla gitmeliydim.

Bu gece canına kıyan Hunter'dı ama sessizce onun devam etmesini isteyen bendim.

Tanrım, tamamen boku yemiştim.

Yedinci Bölüm

Şanslı

"Bundan sonra ne olması gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Terk edilmiş eski taş ocağına girip motoru durdurduğumda Noah'nın sesi sessizliği bozdu.

Yan yana dizilmiş bir düzineden fazla motosiklete birkaç karavan ve bir gümüş renkli Mercedes eşlik ediyordu.

Birkaç ay içinde ikinci kez, kendimi ön camımdan dışarı, kıyısında sallanıp durduğum bir dünyaya bakarken buldum. Bagajımdaki ceset bana bu gece atlayış yapmam gerektiğini söylüyordu.

Bu eski bir arkadaşa yardım etmek değildi. Bu *kişisel bir şeydi*.

Farkında olsun ya da olmasın, David Henderson yanlış adamın kadınıyla yatmıştı.

Ve Hope Carter *benim* kadınımdı.

Parmağındaki alyans ya da evde onu bekleyen pislik umurumda değildi. Onun içine gömüldüğümde vicdanımı rahatsız etmiyordu ve şimdi de umurumda değildi.

Çünkü o kadın benimdi ve benim olanı korurdum. Sevgili büyükbabam mahvolacaktı.

"Ortalık sakinleşene kadar burayla arana biraz mesafe koymalısın," diye devam etti Noah ve beni şimdiki zamana geri çekti. "Seninle onun arasına" diye eklemeyen önce derin bir nefes verdi.

O haklıydı.

İkimiz de bunu biliyorduk.

Saatler önce gitmiş olmalıydım.

Nefesimi vermeden önce öfkemi yatıştırmak için sigaramdan derin bir nefes çektim. "Ne olması gerektiğini biliyorum, dostum." Ona bakmak için döndüm. "Sen de öyle."

Noah derin bir iç çekerek, "Bu tam bir karmaşa, dostum," diye ekledi. "Sen dağınık değilsin."

Yine yüzde yüz haklıydı. "Biliyorum."

Kalbimi o kadına kaptırmak beni öldürtecekti. İşin boktan tarafı, artık umurumda değildi.

"Ama yapmayacaksın, değil mi?" diye sordu kuru bir sesle, her hareketimi izliyordu. "Onu bırakmayacaksın, değil mi?"

"Hayır" diye cevap vermeden önce bir duman bulutu çektim.

"Sen lanet olası bir delisin," diye mırıldandı Noah emniyet kemerini çözerken kederle.

"Not edildi. Şimdi çantayı al," dedim ve dışarı çıkmadan önce ayaklarının dibindeki çantayı işaret ettim

"İçinde ne var?" Noah sordu. "Giysiler falan mı?" Omuz silktim. "Kendin gör."

Noah çantayı açtı ve hemen kapattı. "Tutku suçu mu, ahbap?" Başını sallayarak, "Aletini kesmek zorunda mıydın?" diye inledi.

"Evet," diye homurdandım ve kamyonetimin arkasına doğru yürüdüm. "Ben yaptım." Bagajı açarak içeri uzandım ve tecavüzcünün omuzlarını tuttum. "Şimdi, şu şişko piçi yakmama yardım et."

"Senin birinci sınıf bir deli olduğunu hep biliyordum, dostum," diye homurdandı Noah, ayaklarından tutarak. "Bu olay bunu daha da pekiştirdi."

Noah o telefonu açmadan çok önce, bu gece ne olması gerektiğini biliyordum.

Hayatımın bu noktasına kadar hayatta kalmamın nedeni tehlikeyi tahmin etme yeteneğimdi. Mortico'nun beni öldürmeye çalıştığında gözümü bile kırpmamamın nedeni de buydu. Gonzalez ve beş adamı etrafımızı sardı.

Şenlik ateşinin etrafında pusuya yatmış, etkileşimimizi izleyen sekiz adam sayabiliyordum ve görüş alanının dışında, gözlerini başkanlarına dikmiş, kendilerine vereceği işareti bekleyen en az sekiz kişinin daha olduğunu aklıma not ettim.

Cesedi ayaklarının dibine bırakan Noah savunma pozisyonu aldı ve başıyla onayladı. "G," diye onayladı, sesi alçaktı, gözleri esas adama dikilmişti.

Uzun, yağlanmış at kuyruğu yaşlandıkça grileşiyordu. Boz sakalının kapatmadığı yüzündeki yara izleri derin ve yıpranmıştı - tıpkı deri kesiğindeki yama gibi *Başkan* ön tarafa dikilmiş.

Eski usul, fark ettim.

Gonzalez o kalın İspanyol aksanıyla, "Sana buraya geri gelmemeni söylemiştim, Messina," dedi. "Sana ve küçük güzel karına izin vermiştim," diye devam etti, sesi hafif ve neredeyse şakacıydı. "Ama yine de buradasın, bir iyilik daha istiyorsun." Gonzalez başını salladı ve ellerini havaya kaldırdı. "Evet, evet, evet, bu hiç hoş değil."

Noah soğukkanlılıkla, "Bana borçlusun, G," diye karşılık verdi. Sıradan bir omuz silkmeyele ayaklarımızın dibindeki cesedi tekmeledi ve "Borcunu işte böyle ödersin" dedi.

Gonzalez'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "*Sana* borçlu muyum?" Noah ters ters bakınca başını geriye attı ve yüksek sesle güldü. "Yanılıyorsun, eski dostum."

Noah'nın yanımda gerildiğini hissettim ama cevap vermedi; eski patronuyla göz göze gelmekle meşguldü.

Gonzalez sonunda, "Göster bana," diyerek gerginliği bozdu. Başıyla battaniyelere sarılmış ve bantlanmış cesedi işaret etti. "Şimdi."

Bunu yapmak için bir adım öne çıktım ama Noah eliyle beni durdurdu. Hiç konuşmadan cesedin önünde diz çöktü, botundan bir bıçak çıkardı ve bandı kesmeye başladı. Battaniye ortadan kalkıp ceset ortaya çıktığında Noah yanıma döndü. "Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?" diye sordu, sesi soğuk, yüzü sert bir ifadeye bürünmüştü. "Her halükarda bu işi halledeceğim dostum. Ve *ikimiz de bu* gece buradan çıkıp gideceğiz."

Gonzalez yüzüne kazınmış alaycı bir eğlence ifadesiyle cesede baktı. "Yardım etmek mi? Evet," diye düşündü ve bir sigara yaktı. "Yardım etmek mi?

onu?" Sigarasından bir nefes çekti. "O kadar da değil." Bir duman bulutu çıkardı ve beni işaret etti. "Bu senin işin değil," dedi bilerek, kanlı cesedi göstererek. "Sen her zaman temiz bir savaşçı oldun Messina ve benim cömertliğim yoldaşını kapsamıyor."

"Bana bu saçmalığı yapma, G," diye ısırdı Noah, çenesini sıkarak. Başına geleceklerin yavaş yavaş farkına varırken vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyordum.

Ne olması gerekiyordu?

Bu arada ben de kaçınılmaz olanı bekledim.

Noah'ın iyi bir kalbi vardı. Bunu iyi saklıyordu ama kaslarının ve dövmelerinin altındaydı. Sadece ruhu olan bir adamın sahip olabileceği o sonsuz iyimserliğe sahipti.

sahip olabilir.

Öte yandan, ben ikisine de sahip değildim.

"Saygı kazanılır Messina," diye gürledi Gonzalez kalın İspanyol sesiyle. "Ya bu kaltak?" diye beni işaret etti ve alay etti. "Arması olmayan güzel beyaz çocuk. Onuru yok," diye yere tükürdü, "*hiçbir şey* kazanmadı."

"O benimle birlikte," diye hırladı Noah, öfkesi yükselmişti.

"Umurumda bile değil," diye alay etti Gonzalez. "Buradaki kuralları biliyorsun Messina. Ya hak eder ya da ölür."

Sözleri yüzümde yavaş bir gülümsemeye neden oldu.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu *Bolillo*?" Gonzalez alay etti, dikkati artık benim üzerimdeydi.

Bu gece tam olarak ne olacağını biliyordum.

İnsanlığın berbat tarafını çok iyi biliyordum.

Bu benim ilk rodeom değildi.

Kaşlarımı kaldırıp ölçüsünü aldım ve "Bolca" dedim. Arkama uzanarak kapüşonumu çıkardım ve kollarımı açtım. "Bu iş bittiğinde konuşabiliriz."

Yüzüne yavaş, yırtıcı bir gülümseme yayıldı. "Evet," dedi Gonzalez karanlık bir ifadeyle. "İş bittiğinde konuşabiliriz." Bununla birlikte yaşlı başkan bir elini kaldırdı. "Eğer hayatta kalırsan."

"Ne yapıyorsun lan sen?" Noah hırladı. Cevap vermeyince göğsüme sertçe vurdu. "Ben hallediyordum, lanet olsun!"

"Ve şimdi ben hallediyorum," diye cevap verdim, sadece onun duyabileceği kadar alçak bir ses tonuyla, bir yandan da gözlerimi bana doğru yaklaşan üç adama kilitledim. "Olması gereken bu, dostum. Şimdi uzaklaş."

"Cehennem gibi," diye homurdandı Noah, yanımda durarak. "Lanet olası bir ölüm arzun var, Luck."

"Güven bana," diye homurdandım.

Bunu anlamaya çalışırken gözlerinde parlayan acıyı, meydan okumayı gördüm.

Başımı yana eğerek en iyi arkadaşıma sertçe baktım. "*Güven bana.*"

Sonunda Noah başını salladı ve bir hırıltı çıkararak yavaşça geri çekildi ve Gonzalez'in adamlarının onu kamyonu kadar götürmesine izin verdi.

Dikkatimi tekrar üzerime üşüşen üç adama çevirerek elimi cep klipsine attım ve bıçağımı çektim.

Sırıtarak, "Gösteri zamanı çocuklar," dedim.

Sekizinci Bölüm

Şanslı

"Bizimle iyi iş çıkarabilirsin, Bolillo. Çabuk yüksel. Gerçekten iyi para kazanabilirsin," dedi Gonzalez, adamlarına David'in uşağının cesedini ateşe attırırken - kendi adamlarından birinin cesediyle birlikte.

Diğer ikisi yaralandı ama hayati tehlikeleri yoktu. Bu gece yapmam gereken bir şey vardı. Bir düşman değil.

Bundan daha fazlasını çıkarmak bir hata olurdu.

Bu gece adamlarından birini öldürerek onun saygısını kazanmıştım ve iki adamının canını bağışlayarak ona saygı göstermiştim.

Yaşadığımız dünya kadar berbat bir dünyada, bir erkeğin sahip olduğu tek şey saygıydı.

Yalnız ve hareketsiz durdum, alevler sırlarımı yutarken ateşin, hayatları benim ellerimde erken sona eren adamların etlerini yutmasını izledim.

Benim suçlarım.

Ben cevap vermeyince Gonzalez elini ateşe doğru salladı ve "Bu adam sana saygısızlık etti, değil mi?" dedi.

"Onun gibi bir şey."

"Daha fazlası olacak mı?" diye sordu.

Sigaramdan derin bir nefes çektim ve derin bir iç çektim. "Buna güveniyorum."

"Senin ve benim gibi insanlar mı?" Gonzalez'in iri elinin omzumu sıkıldığını hissettim. "Gerçek dünyada pek iyi değiliz. Bu yüzden kendimize ait bir dünya yaratmalıyız." Omzumu sıkı. "*Bize katıl.*"

Omuz silkerek sigaramı ateşe attım ve yüzümü ona döndüm. "Beni mi istiyorsun?"

Gonzalez bir kez başını salladı ve siyah gözlerinde parlayan saygıyı, taze et ihtimalinden duyduğu heyecanı görebiliyordum.

"Kardeşlerinize katılmakla ilgilenmiyorum," dedim sakın ve poker suratlı bir ifadeyle. "Ama ilginizi çekebilecek bir teklifim var - elbette karşılıklı fayda sağlayacak."

Gonzalez kaşlarını kaldırdı. "Dinliyorum."

Gonzalez'in bana uzattığı sigarayı kabul ederek yaktım ve göğsüme yayılan yanma hissinin tadını çıkardım. "Gördüğüm kadarıyla, bir adam eksik ve ağır departmanında ciddi eksiklikler var."

"Sana saygı göstermeme rağmen burada durup bana hakaret mi ediyorsun?" diye karşılık verdi kaşlarını kaldırarak. "Cesurca bir hareket, Bolillo."

"Sen bir hakaret duyuyorsun. Ben doğru bir gözlem duyuyorum" diye sakince karşılık verdim.

Gonzalez sakallı çenesini ovuşturarak sözlerimi düşündü ve sonunda başını salladı. "Devam et."

Sakin ve poker suratlı bir şekilde konuşurken gözlerimi ateşten ayırmadım ve ona, onun bana olduğundan çok daha fazla ihtiyacım olduğu gerçeğini gizlemeye özen gösterdim. Ellerimin kana bulanması benim için sorun değildi. Bu benim için bir sorun değildi. Uzun zamandır da olmamıştı zaten.

Sorun şu ki, benden bir tane vardı ve kim bilir David'den kaç tane vardı. Yardım almadan onu koruyamaz ve peşine düşemezdim.

Çete olmadan.

Bu gece On Üçüncü Sokak'taki eve girdiğimden beri kafamda kurduğum planı açıklamayı bitirdiğimde, dönüp ona baktım. "Anlaştık mı?"

Gonzalez elini bana doğru uzatırken, "Biliyor musun Bolillo, sanırım biliyoruz," diye kıkırdadı. "Bu çok büyük bir risk," diye ekledi.

"Senin için."

"Biraz risk olmadan hayat nedir ki?" diye cevap verdim. "Evet," diye güldü. "Aramamı bekleyebilirsin."

Şeytanın ta kendisiyle anlaşma yaparak elini sıktığımda, kendi ölüm belgemi imzaladığım gibi rahatsız edici bir duyguyla mücadele edemedim.

Gonzalez elimi bırakarak, "Belki bütün bunlar bittiğinde bize katılmayı yeniden düşünürsün," diye düşündü. "Ölü başkanların içine daldığında ve güçten uçtuğunda."

"Para ve güç," diye düşündüm, sigaramdan bir nefes daha çekerek. "Beni ilgilendirmiyor."

"Bizim gibi adamları ilgilendiren *tek* şey para ve güçtür," diye cevap verdi bilerek.

Omuz silktim. "Adam içeride ölüyken olmaz."

Gonzalez kısık bir sesle kıkırdadı. "İçimden bir ses işin içinde kedi olduğunu söylüyor."

"Bunu nasıl anladın?"

"Kuku," diye düşündü Gonzalez. "Ölü bir adama hayat verebilecek tek şey bu."

Ne kadar da haklıydı.

"Tanrı aşkına, Lucky!" Kamyonda ona katıldığım da Noah yarım düzine kadar anlaşılmaz küfürle birlikte mırıldandı.

Anahtarımı kontağa sokup motoru çalıştırırken sakince "Bitti," dedim. "Bitti."

"Neyin sonu?" Noah koltuğunda dönüp bana bakarak sordu. "*Senin* sonun mu? Çünkü *onlarla* yatağa giren erkeklerin başına gelen budur!"

Bana ters ters bakarak, "Bana Gonzalez'le bir anlaşma yapmadığını söyle?" diye tısladı.

Kot pantolonumun cebinden bir paket Marlboro çıkarıp dişlerimle bir sigara çektim ve ateşledim. Paketi gösterge paneline fırlatıp kanlı ellerimi kotuma sildikten sonra sigarayı dudaklarımın arasından çıkardım. "Bitti."

"Orada şeytanla bir anlaşma yaptın, pislik herif." Noah başını sallayarak ön panelimdeki sigara paketine uzandı ve hızla bir sigara yaktı. "Aklından ne geçiyordu, dostum?"

"Bir bok parçasının kadınıma tecavüz etmeye çalıştığını düşünüyordum!" Öfkeme hâkim olamayarak kükredim. "Sana babalık eden o pisliğin icabına bir an önce bakılması gerektiğini düşünüyordum. Bunun gerçekleşmesi için Gonzalez'e *ihtiyacım var*." Elimi direksiyona vurarak kendimi toparlamaya çalıştım ama başaramadım. "Akıllıca düşünüyordum, Noah. Lanet olası *kafamla*. Her zaman yaptığım gibi!"

"Bu konuşan senin kafan değil, Lucky," diye bağırdı Noah. "Bu senin kalbin dostum. Kalbin burada kararlarını gölgeliyor. Ve kalbin

seni öldürtür!"

"Bu gece onun yüzünü gördün!" Hope'un o mutfak zemininde, o piçin altında yattığı anı zihnime doldu ve vücudumdaki her damla zehir ve nefreti de beraberinde getirdi. "O pisliğin onun vücuduna ne yaptığını gördün mü? Söyle bana, o bıçağın diğer tarafındaki senin karın olsaydı neyi farklı yapardın?"

"Hiçbir şey," diye kabul etti Noah, çenesi titriyordu. "Sorun şu ki dostum, o senin karın değil."

"Fark etmez," diye tısladım sıkılmış dişlerimin arasından. "Onu hâlâ eskisi gibi seviyorum."

"Seni hâlâ seveceğini mi sanıyorsun?" diye karşılık verdi. "Bilincinin ağırlığı altında boğulurken mi? Ellerindeki kan seni en çok önemseyen insanlar için tanınmaz hale getirdiğinde? Çünkü olacak olan bu, dostum. *Eğer* bunu yaparsan."

Sigaramdan bir nefes çekmeden ve "Birisi kötü adam olmalı" demeden önce uzun süre onun sözlerini düşündüm.

"Lanet olsun, Luck -" Noah söylemeye başladı ama ben sözünü kestim.

"Seni yıllardır hayatta tutuyorum," diye homurdandım. "Bunu hiç düşünmediğimi mi sanıyorsun?"

"Ben -" hakkında konuşmuyorum.

"Beni tanıdığın bunca yıl içinde, düşünmeden, *bir* anlık dürtüyle bir şey yaptığım *tek bir* zaman söyle?" diye sordum. "Olası her senaryoyu ve olasılığı düşünmediğimi mi sanıyorsun? I

Bunun nasıl bitmesi gerektiğini biliyorum dostum ve bunu yapacağım!"

Cevap vermeyince devam ettim: "Sana bunun *tek* yol olduğunu söylediğimde bana güven. Elimdeki tek oyun. Bu olmak *zorunda*."

"Peki ya sonunda öldürülürsen?" Noah ters ters baktı. "O zaman ne olacak?"

Bir duman bulutu soluyarak kamyonu vitesine taktım ve lastikler toz ve çakıl üzerinde dönerek yola çıktım. "O zaman ölürüm."

Dokuzuncu Bölüm

Umut

"Keşke hastaneye gitmeyi bir kez daha düşünsen," diye homurdandı Max, ön koluyla alnındaki bir ter damlasını silerken. İğneyi küçük tepsiye geri koydu, sonunda derimi dikmeyi bitirmişti tekrar bir araya getirdi ve yaptığı işe kaşlarını çattı. "Bu haliyle bir yara izi kalacak, ama eğer imkanlarım olsaydı -"

"İyi olacağım," diye fısıldadım, bunu düşünmek istemiyordum.

"Teşekkür ederim." "Kanamaya ne kadar yaklaştığını anlıyor musun?" sonra talep etti. "Bir santim daha alçalırsan çok farklı bir sonuçla karşılaşabilirsin!"

"Evet," diye fısıldadım. "Biliyorum."

"Yüzünde otuz altı dikiş var Hope," diye karşılık verdi Max, pek de iyi olmayan yanıttımdan etkilenmediği belliydi. "Otuz altı!"

Bana sürekli hatırlatmasına gerek yoktu.

Yüzüm, elmacık kemiğimin en üst noktasından çenemin en alt noktasına kadar çaprazlama uzanan kalın siyah dikişlerle bir arada tutuluyordu. Sütyenin içindeki metal kablolar gibi kıvrımlı bir yara iziyle neye benzediğimi biliyordum.

Bir canavar.

"Biliyorum Max," diye boğuk bir ses çıkardım, duygularım beni ele geçirmekle tehdit ediyordu.

"Bunu sana kim yaptı Hope?" Max sonunda sordu, sesinde en ufak bir çatlama belirtisi vardı. "Eğer bana söylersen, sana *doğru* şekilde yardım edebilirim."

Ağzımı açtım, adamın içindeki babalık içgüdülerini yatıştırmak için bir yalan söylemeye hazırdım, ama ikimizin de dikkatini dağıtan kapının çalınmasıyla kurtuldum.

Saniyeler sonra, içeri davet edilmeyi beklemeden, peşinde Hunter olduğu halde ön kapıdan hışımla giren Noah'ın görüntüsüyle karşılaştık.

Onu gördüğüm anda kalbim göğsümde sıkışmaya başladı.

Bu gece ondan uzaklaştığımda midemin çukuruna yerleşen korku hissi buhar olup uçtu.

O iyiydi.

İkisi de öyleydi.

Ama tartışıyorlardı.

Ne için olduğunu anlayamıyordum ama vücut dilinden Noah'nın şu anda çok kızgın olduğu ve öfkesinin tamamen Hunter'a yöneldiği anlaşılıyordu.

Noah'nın öfkeli bakışlarını görmezden gelen Hunter, Noah'nın elini omzundan itti ve mutfığa doğru yürüdü, ancak Max mutfak kapısında durup *bana* giden yolu kapatınca durdu.

Hunter'a sanki gezegendeki en büyük pislikmiş gibi bakan Teagan'ın amcasına baktım.

O zaman Max'in yaralarımın *Hunter'ın* sorumlu olduğunu düşündüğünü fark ettim.

Hiçbir şey gerçekten daha uzak olamazdı ama gerçeğin onun dile getirmediği varsayımından çok daha kötü olduğunu bildiğim için çenemi kapalı tuttum.

"Seni evime ben davet etmedim," dedi Max gözlüklerini burnuna doğru iterken. "Bu yüzden kendine bir iyilik yapmanı ve *gitmeni* öneririm."

Hunter sakince, "Bu gece yaptıklarınız için minnettarım, Doktor," diye cevap verdi. "Ama onu almadan gitmiyorum." Duraklayan Hunter, vurgulamak için oturduğum yeri işaret etti. "Bu yüzden kendine bir iyilik yapmanı ve *kenara çekilmeni* öneririm," diye ekledi, dikkati yaşlı doktora döndü. "Ve hepimiz sonsuza dek mutlu yaşarız."

"Senin gibi adamlar beni hasta ediyor," diye hırladı Max. "Kendini yenilmez sanıyorsun.

Etrafta dolaşıp kadınlara asılıyor-"

"Vay canına Max," diyerek Noah gerginliği azalttı. "Burada sopanın yanlış ucunu tutuyorsun, dostum." İki adamın arasına girerek Teagan'ın amcasını dayak yemekten kurtaran Noah, kolunu Max'in omzuna atarak onu tehlikeden uzaklaştırdı ve bana açık bir yol bıraktı. "Dışarıda konuşuruz."

Her iki adam da gözden kaybolduğunda, Hunter acı verici bir yavaşlıkla içeri girdi, mutfağın ortasında durdu ve tüm dikkatini *bana* verdi.

Onu benim odamda bıraktığımdan beri kıyafetlerinde iki kat daha fazla kan vardı.

Bu gece ailemin mutfağında. Kırılmış dudağı ve morarmış elmacık kemiği, o zamandan beri çok daha fazla katliam yaşandığına dair bana güvence verdi.

*Daha fazla
sır.*

*Daha fazla
ölüm.*

Mutfağın ortasında dimdik duran Hunter başını iki yana eğdi. "Hope." Parmağını eğip "Buraya gel bebeğim," derken sesi hırçın ve hırıltılıydı.

İçinde bulunduğum dünyayı anlamlandırmak için gereken duyguları hissetmek, *kaçmam* gerektiğine beni ikna edecek sağduyuyu bulmak için kendime irade ettim.

Yapamadım.

O parçam, vicdanım ve dürüst ahlak anlayışım o mutfak zemininde ölmüştü ve şimdi anlamlı olan tek şey kalbimin içinde onunla *birlikte olmak için duyduğum* acil ve umutsuz ihtiyacı.

Kelimenin tam anlamıyla.

Ürkek bir tay gibi beceriksizce ona doğru koştum, kollarım beline dolanana kadar durmadım, utanç içinde başımı eğdim.

Hunter derin bir iç çekti ve sonra elinin boğazımın dibine yaklaştığını, başparmağının boynumun yan tarafında aşağı yukarı gezindiğini hissettim.

Bir erkeğin elinin vücudumun böylesine hassas bir bölgesine değmesi beni korkutmalıydı.

Bunun yerine, rahatsız edici
derecede *heyecan* vericiydi. Bana
zarar vermiyordu.

Beni *sahipleniyordu*.

Diğer eli başımın arkasını kavramak için hareket etti ve kendimi ona karşı sarkmış hissettim.

"Bana bak," diye sertçe emretti.

Başımı salladım ve botlarındaki kana baktım. "Yapamam."

Parmaklarını saçlarımda düğümleyerek başımı nazıkçe geriye çekti ve beni boynumu kaldırıp ona bakmaya zorladı.

Parmak uçlarım kalçalarına gömülürken, gözlerimi açıp ona *bakmak* için kendimi zorladım.

Açıktaki ve savunmasız bir halde, gözlerinde göreceğimden emin olduğum dehşete karşı kendimi hazırladım.

Hiç gelmedi.

Yüzümdeki her dikişe, kesiğe ve çürüğe bakarak beni izlemesini izledim.

Sonunda, mavi gözlerindeki yoğunluğa bir saniye daha dayanamadığımda, alnını benimkine indirdi ve dudaklarıma sert, bölgesel bir öpücük kondurdu.

Ağızından çıkan sıcaklık içimde bir delik açtı ve o anda onun varlığından güç aldım.

"Ne oldu?" Kendimi sormaya zorladım, gerçekten bilmek isteyip istemediğimden emin değildim ama yine de duymaya ihtiyacım vardı.

"Ceset mi?"

"Halledildi," diye cevap verdi, sesi sertti. "Artık temiziz."

Vücudumdan ölçülemez bir rahatlama aktı.

Temiziz. Temiz.

Konuşmamız gereken o kadar çok şey vardı ki, açıklığa kavuşturmamız gereken o kadar çok şey, sıraya koymamız gereken o kadar çok hikâye vardı ki, ama o bana öyle baktığında gerçekliğin tüm izlerini kaybettim.

"Hadi gel." Hunter geri çekilip elini bana uzatmadan önce beni bir kez daha sertçe öptü. "Hadi buradan çıkalım."

Hiç düşünmeden elimi onun elinin içine koydum ve beni evden dışarı çıkarmasına izin verdim.

Ön verandaya çıkıp Max ve Noah ile karşılaştığımızda, Hunter'ın boştaki elini Max'e uzatışını izledim.

"Sizi bu gece içine soktuğumuz durumu anlıyorum," dedi. "Bize yardım etmek zorunda değildiniz. Ama ettiniz ve bunun için minnettarım."

"Evet, ama bunu senin için yapmadım," diye homurdandı Max. "Babası benim eski bir arkadaşım."

"Sebeplerin benim için önemli değil," diye yanıtladı Hunter sertçe. "Sana hâlâ borçluyum."

Max uzun bir süre Hunter'la benim aramda gidip geldikten sonra yorgun bir iç çekti. "Bu gece ona ne olduysa bir daha *asla olmasın* ve bu benim için rücu olacak."

Hunter sertçe başını salladı. "Merak etme. Olmayacak."

Max arkasını dönüp evin içinde kaybolmadan önce, "Kelimeler ucuzdur," diye cevap verdi.

"Hâlâ sakinleşmedin mi?" Hunter hâlâ kendisine kaşlarını çatan Noah'ya sordu.

"Hayır," diye başını salladı Noah. "Hem de hiç." Sözleri bir şey söylüyordu ama onları söylerkenki teslim olmuş ses tonu başka bir şey söylüyordu

Hikaye. "Jackass."

Hunter sırttı. "Bunu atlatacaksın." Kolunu omzuma attı ve beni yanına yatırdı. "Hazır mısın, HC?"

"Evet." Kolumu Hunter'ın beline dolayarak verandanın merdivenlerinden inerken bedenimi onunkiyle birleştirdim. "Ben hazırım."

"Dikkatli ol, pislik," diye seslendi Noah arkamızdan.

"Her zaman," diye karşılık verdi Hunter, bizi caddenin karşısına park etmiş siyah Ford Explorer'ına götürürken kolunu bana doladı.

"Nereye gidiyoruz?" Kamyonetinin yolcu tarafına ulaştığımızda sordum.

Kamyonetinin kilidini açtı ve yolcu kapısını çekerek açtı, bana içeri girmemi işaret etti. "Seni eve götürüyorum."

"Senin evine mi?" diye hemen cevap verdim. "Çünkü bu gece sensiz olmak istemiyorum." Ne kadar çaresiz görüldüğümü biliyordum ve umurumda değildi. Neyse oydu; berbat, karmakarışık bir geceydi ama bu geceyi onunla bitirmeye niyetliydim.

Titreyen ellerimle kamyonun kapısını kapattım ve sırtımı soğuk metale dayadım, bedenimi kullanarak duygularımı olabildiğince açık hale getirmeye çalıştım. "Beni eve *götürüyorsun, değil mi?*"

Bu gece Denver'a dönmeyecektim.

Evim tam önümde dururken olmaz.

Hunter'ın elini çenesinde gezdirmesini izledim, gözleri bana kilitlenmişti. "Seni eve götüreceğimi söyledim, değil mi?" Aramızdaki mesafeyi kapatarak iri bedenini benimkine bastırdı, kalçaları beni metale yapıştırdı ve hırladı, "Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?"

"Evet," diye fısıldadım, kollarımı beline dolayıp çekiştirirken vücudum sıcaktan yanıyordu. Bir kadına göre uzun boyluydum ama bu adam beni

küçücük hissettim. O kadar uzun boylu, güçlü ve *erkekti* ki. Yüzümü kaldırıp onun yüzüne bakarak, "Sanırım öyle," diye nefes aldım.

"Seni bu gece görmek," diye itiraf etti, başparmakları yanaklarımı okşarken. "Yerde kanlar içinde yatarken, o piç kurusu tependeyken mi?" Tekrar konuşmadan önce çenesini birkaç kez sıktı, "Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım...." Kesiğine bir öpücük kondurdu ve fısıldadı, "Ve düşünebildiğim tek lanet şey 'yine çok geç kaldın' oldu."

"Hunter." Onu rahatlatmak için ne söyleyeceğimi bilemediğimden, olmak istediğim tek yere yeterince yaklaşmadan onu bedenime doğru çektim. "Ben iyiyim." Şu anda onun içine girebilseydim, girerdim.

"Öyle misin?" diye sordu doğrudan, mavi gözleri benimkilere kilitlenmiş, ruhumun en derin yerine bakıyordu. "Çünkü değilim." Elini saçlarında gezdirirken titrek bir nefes verdi. "Sanki dünyam o mutfakta sona ermiş gibiydi," diye itiraf etti, sesi yırtık ve boğuktu, başını eğmeden önce. "Ve bu gece uyumaya gittiğimde, her şeyi unutmuş olacağımı düşünüp duruyorum.

"Sabah uyandığımda seni ölü bulacağım."

"Böyle bir şey olmayacak," diye boğuldum. "Ben buradayım. Ben gerçeğim. İkimiz de gerçeğiz."

"Seni güvende tutacağım, tatlım." dedi, elleriyle yüzümü kavradı. Daha yakına eğilerek burnumu okşadı. "Hiçbir şey sana dokunamayacak." Bana tekrar baktığında, o mavi derinliklerde bilinmeyen bir tehlikenin parıltısı vardı. "Bir daha asla," diye söz verdi, gözleri ihanet ve karanlıkla parlıyordu. "Bu konuda sana söz veriyorum."

Kalbim küt küt atarken elimi uzatıp onun ellerini kendi ellerimle kapamaktan başka bir şey yapamadım.

Bu anın samimiyeti çok fazlaydı. Her şey çok *fazlaydı*.

"Senin sözünü istemiyorum Hunter," diye fısıldadım, sokakta dururken parmaklarımı onunkilere dolayarak. "Sadece seni istiyorum." Vücudumu derin bir ürperti kapladı ve bir an durmak zorunda kaldım. "Bu gece ne yaptın?" Sesimi yeniden bularak mırıldandım. "Benim için ne yaptın?"

"Ben yapılması gerekeni yaptım, HC," diyerek sözümü kesti. "Ve ben yapılması gerekeni yapmaya devam edeceğiz. İşimle ilgileneceğim." Başparmağının elmacık kemiğimin üzerinde küçük daireler çizdiğini hissettim. "Senin için her şeyi güvenli hale getiriyorum. *Seni* güvende tutmak."

"Peki ya sen?" Ağzımdan kaçırdım. "*Seni* kim güvende tutacak?"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." Gülümsedi ama gözleriyle tam olarak örtüşmüyordu. "Bunu uzun zamandır yapıyorum, tatlım."

"Artık değil," diye fısıldadım. "Aslında bir daha asla." Hunter kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun, HC?" "Bana sahip olduğunu söylüyorum."

Ve sonra onu öptüm.

Yakınlarda bir yerden gelen lastik seslerini duydum ama hiçbir şey beni bu andan - *ondan* - uzaklaştıramazdı. Hiçbir şey beni dünyamı değiştiren adamdan uzaklaştıramazdı.

"Yarın," diye fısıldadım dudaklarına, karanlıkta sözler vererek. "Ona yarın söyleyeceğim." Vücudunun sertleştiğini hissettim ve gözlerinin kapanışını izledim. "Bana inanmıyor musun?"

"Bu gece ciddi olduğuna inanıyorum," diye cevap verdi, sesi boğuktu, mavi gözleri benimkileri delip geçiyordu.

"Göreceksin," dedim ona. Sanki kalbim aylar önce bedenimle aynı anda değişmişti ve beynim ve gururum ancak şimdi bana yetişiyordu. Vicdanıma gelince? Ona da pembe fiş verilmişti. Elini elime aldım, dudaklarıma götürdüm ve çiğ parmak eklemlerini öptüm. "Ben seninim."

Belirsizlik ve acıyla dolu bir dünyada, bu adamı güvende tutmak için alevler içinde kalacağımı biliyordum. *Onunla birlikte olmak için.*

Kalbim daha azını istemiyordu.

Onuncu Bölüm

Ürdün

Hope'un Max Jones'la kol kola verandanın merdivenlerinden inişini kalbimin etrafındaki buz gibi soğuk bir şekilde izledim.

İşte buydu.

İhtiyacım olan tüm kanıtlar.

Onun için asla yeterli
olamazdım. Onun yerini asla
dolduramazdım.

Bisikletime binerek, buraya gelirken aldığım yarısı boşalmış beşlik Jack'in kapağını açtım ve şişeyi dudaklarıma götürdüm.

Şişenin ilk yarısını, o piçin Noah Messina ile gösterişli arabalarında yanmadan önce Carter'ların evinden bir ceset taşımalarını izleyerek içmiştim.

Evet, muhteşem bir şekilde vagondan düşmüş olabilirim ama ne gördüğümü biliyordum.

Bu insanların neler yapabileceğini biliyordum ve bu beni hasta ediyordu. Lanet yaratıklar.

Katiller.

O benim karımı alabilirdi ama ben o piçin özgürlüğünü alacaktım.

Sessizce elimi kaldırdım ve hayatımdaki son iyi şeyi de alıp götüren kadının şerefine kadeh kaldırdım.

Boğazımdan aşağıya kayan her bir yudum viskiyle, hayatta kalma nedenimin son parçasının da elimden kayıp gittiğini hissettim.

Seks.

Sadece *seksti*.

O da bittiğinde, elinde ne kalacaktı?

Hapishane
parmaklıklarının ardında
bir haydut. Ondan nefret
etmek istedim.

Tanrım, ondan nefret etmeyi o kadar çok istiyordum ki, ama bu
duygu içimden gelmiyordu. İçimdeki tek şey sevgi, acı ve *onun için*
duyduğum korkuydu. "Aşkın canı cehenneme," diye mırıldandım
kendi kendime. "Sikeyim seni!"

Kırılmıştım.

Ondan nefret etmem gerekiyordu.

Herkes gibi o da bana yalan söylüyordu. Ama
onu kaybetme korkusu beni sakat bıraktı.

Karımı kamyonetinin yan tarafına bastırmasını izledim. Ve
sonra öpüşüyorlardı.

Çılgınca.

Bedenler birleşti.

Birbirimize tamamen sarılmıştık. Ve
ben ölmek istedim.

Bu işkenceye bir saniye daha dayanamayarak şişeyi fırlatıp attım ve
motorumu çalıştırdım.

Gözlerim kamaşmış ve başım dönmüş bir halde, kararlı bir şekilde
caddede ilerlemeye başladım.

Bu seferki hedefim; polis karakolu. O piç
batıyordu.

On Birinci Bölüm

Umut

Hunter'ın tişörtlerinden birini giymiş, yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce kaçtığım yatağa oturmuş, başparmaklarımı oynatıyor ve dizlerimi sersemlemiş sinirlerimin ritmine uyduruyordum.

Zamanımın tükenmekte olduğunu düşünüp duruyordum. Bu gece tecavüze uğramaya ne kadar yaklaşmıştım? Bu bana bir şey *yaptı* - zihnime.

Kendimi çarpık hissettim.

Sanki birdenbire bu dünyanın hiç istemediğim bir parçasına maruz kalmıştım.

Ve sonra bitmediğini düşünmeye devam ettim. *Tekrar* olacaktı.

Tecavüze uğrayacağımı ve öldürüleceğimi.

Dürüst olmak gerekirse, hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim; bu şekilde ihlal edilme düşüncesi mi, yoksa bedenimden zorla yaşamın çıkarılması mı?

Bir süre sonra Hunter bitişikteki banyodan çıktığında, su damlıyordu, dar kalçalarına bir havlu sarmıştı ve sarı saçları yüzünden geriye doğru kaymıştı, kalbim göğsümde canlandı.

Beni tüketmekle tehdit eden korku, o yakınımdayken sakinleşiyor gibiydi. Sadece onun varlığı bile midemi düğümleyen endişeyi sürünerek çıktığı deliğe geri dönmeye zorluyordu.

Bu adamı istiyordum ve nasıl ya da neden olduğu önemli değildi. Sadece istiyordum.

Ruhumun derinliklerinde bir yerlerde bana seslendi ve onu ne kadar engellemeye çalışsam da çağrısı yine de bana ulaştı.

Şu anda dünyada onunla birlikte olmak istediğim başka bir yer yoktu.

Yaptıklarımın hiçbir mantığı yoktu, bu anlaşımdan iyi bir şey çıkmazdı ama yine de özlem duyuyordum... *Acı* çekiyordum.

Bu yüzden onun içimde olmasına ihtiyacım vardı. Sadece onun.

Kafamdaki kırık dökük düşüncelerin, kalbimdeki gök gürültülü acının yerini alması için ona ihtiyacım vardı.

Şeytanlarımı kovması için ona ihtiyacım vardı.

"Uyuyamıyor musun, tatlım?" Hunter şifonyerine doğru yürüyüp bir çekmeceyi açarken sordu. Bir çift dar siyah boxer şort giymesini izledim. Sonra yüzünü bana döndü, erkeksi bir erkeklik timsaliydi.

Onu görmek dudaklarımdan bir iç çekişe neden oldu ve ağrıyan yanağımı omzuma bastırdım.

Yoğunluk, özlem, tutku... Bu adam için her şeyi hissettim.

Bu gece ne yaptığımızın ya da omuzlarımızda ağırlaşan sırların bir önemi yoktu.

Onu hala *istiyordum*.

"Hayır," diye fısıldadım, sert ve hızlı nefes alıyordum. "Seni bekliyordum." Kaşları çatıldı. "Hope, seni buraya bunun için getirmedim bebeğim."

"Biliyorum," diye mırıldandım, tanıdık bir sıcaklık dalgasının vücuduma dolduğunu hissediyordum. "Ama *buna* ihtiyacım var..." Derin derin yutkunarak ekledim, "*Sana* ihtiyacım var."

Onun beni izlemesini izledim ve beynimin bana verdiği hiçbir uyarı, kalbimin göğsüme vurmasını, onun için çılgılık atmasını, onu benim olarak talep etmemi durdurmaya yetmedi.

Beni yakalamasını istedim çünkü ona aşık oluyordum ve düşüşümü engelleyemeyecektim. Cesur olmak istemedim. Zeki ya da akıllı olmak istemiyordum. Bu adama çaresizce aşık olmak istiyordum.

Bunun için utanç duyuyorum. İçimde gerçekten olduğum kişi olabildiğimi hissettiğim tek yer, onun kollarındayken oldu.

Bu adamla ilgili her şey bana çok yabancıydı.

Her şey tamamen ilgimi çekmişti.

Ateşli silahları ne kadar ustalıkla kullandığı gibi - sanki yıllardır yapıyormuş gibi. O, zirvedeki yırtıcının tanımıydı ve ben de onun *gönüllü* kurbanıydım. "Neden ben, Hunter?" Sesi kısık, tonu düşük bir şekilde sordum.

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Neden sen?"

"Evet," diye nefes aldım, gözlerimi onunkilerden ayırmadan yavaşça başımı salladım. "Beni neden seviyorsun?"

"Çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın," yanıtı anında ve tereddütsüz oldu. "Ve seninle hissettiğim gibi bir *bağı* başka biriyle hiç hissetmedim."

"Gerçekten mi?" Mırıldanarak söyledim.

"Seni seviyorum Hope," diye cevap verdi, kesinliğiyle beni rahatlatarak. "Sanırım seni İrlanda'daki o ilk günden beri seviyorum."

Başını salladı, sanki

Cork'taki o sabahı düşündüm. "Kıyamet koptuktan sonra Noah'ın otel odasına girdiğin an. Çok sinirliydin ve

Kulaklarınızdan dumanlar tütüyor." Bu anı karşısında sırtıttı. "O gün gözlerinin içine baktım ve içindeki kız gördüm. Bana herkesten daha derin bir seviyede ulaşan kız. Numara maskesinin ardında saklanan kız. Birinin onu kurtarması için haykıran kız." Hunter çaresizce omuz silkti ve bana adamın içindeki kırılganlığı nadiren görme fırsatı verdi. "I

Seni o zaman da gördüm, şimdi

de görüyorum." Anladım.

Sözlerini anladım.

Ben de hissettim.

Kalbimin en derin yerinde.

"Ona geri dönmeyeceğim." Hunter bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben hemen sözünü kestim. "Ciddiyim, Hunter." *Gerçeğimi* duyması gerekiyordu. "Yalanlardan ve saklanmaktan bıktım ve o kadar korkmaktan da *bıktım*."

İrlanda'da gördüğün küçük kız," diye fısıldadım, bir sarmaşık yaprağı gibi titreyerek bana doğru yürümesini izlerken. "Bu gece duyamayacağını biliyorum ama bir gün sana kalbimde sana karşı beslediğim çılgın aşkı anlatacağım."

Savunmasız ve savunmasız bir halde ayağa kalktım ve tişörtünü başımın üzerine çektim.

Kumaşı ellerimde tutarak kendimi ona bakmaya zorladım.

Görmek ve görülmek için.

Kalbim göğsüme çarptı, kanım damarlarımda fokurdadı, nefesim boğazımda düğümlendi ama başardım.

Kendimi onunla yüzleştirdim.

Cesaretimi toplayıp onun önünde çıplak bir şekilde durdum ve ona daha önce hiç kimsenin sahip olmadığı bir parçamı verdim.

Hayatım boyunca giydiğim bu deriyi, gerçek beni saklayan bu yalan pelerinini atmaya o kadar hazırdım ki.

"Çünkü sen benim doğrularımı hak ediyorsun," diye boğuk bir ses çıkardım, kalbim fırtına gibi esiyordu. "Seni sevmemin sayısız yolunu duymayı hak ediyorsun."

Hunter elini çenemin altına uzatıp yukarı doğru eğdi, böylece ruhumun en derin kısımlarını ön sıradan görebildi. "Sen o kadar Çok güzel," diye fısıldadı, gözleri benimkileri yakıyordu. "Bu acı verici."

"Gitmeme izin verme, tamam mı?" Yalvardım, can havliyle omuzlarına yapıştım. "Lütfen bunun bir hiç uğruna olmasına izin verme." Derin derin yutkunarak ekledim: "Senin için evliliğimi terk ediyorum. Senin için her şeyi geride bırakıyorum -"

Dudakları sertçe dudaklarıma kondu, öpücüğü gelecek olanlardan korkmama gerek olmadığına dair sessiz bir sözdü, çünkü o buradaydı, tam

yanımdaydı,

Yanımda duruyor, bizi güvende tutmak için dünyayı ve annesini alaşağı etmeye hazır.

Kırılmış ve parçalanmış bir halde, yatağına düştüğümüzde geniş omuzlarına yapıştım ve kendimi onun gibi bir adamın kollarında olmanın getirdiği her canlı his ve duyguya kaptırdım.

Hunter'ın elleri tenimin üzerinde öylesine katıksız bir sevgi ve tutkuyla dolaşıyordu ki kendimi iliklerime kadar soyulmuş hissettim. Bedenimin her santimi titriyordu; arzu ve duygular beni titreyen bir karmaşaya dönüştürüyordu.

"*Seni incitmek istemiyorum,*" diye inledi iri bedeni ağır bir şekilde benimkinin üzerine inip beni yatağın daha derinlerine bastırduğında. "*Seni asla.*"

"Beni incitmenin tek yolu beni terk etmendir," diye fısıldadım, bacaklarımı kalçalarına dolayarak. Yüzünü ellerimin arasına alarak şişmiş dudaklarına bir öpücük kondurdum ve "*Şimdi bana beni ne kadar sevdiğini göster*" dedim.

On İkinci Bölüm

Şanslı

Uzun bir süre yatağımın kenarına oturdum ve sadece onu izledim.

Yatak odamın penceresinden süzülen ay ışığı, uyurken uzun koyu kirpiklerinin elmacık kemiklerini nasıl dalgalandırdığını ve her iniltili nefesini verirken dolgun, dolgun dudaklarının hafifçe ayrıldığını incelememe izin verdi.

Sol göz kapağı geçen her saatle birlikte karardı. Peki ya yüzündeki yara izi?

Hayatımın yarısını parmaklıklar ardında geçirdim ve hiç bu kadar acımasız bir şey görmemiştim.

Lanet olası kasap onun kafa derisini kemiğine kadar yüzmüştü. Hasar gören tek yeri yüzü de değildi.

Narin bilekleri ona uyguladığı güç yüzünden morarmıştı.

Karnında çizme büyüklüğünde bir çürük vardı, çirkin ve renksizdi.

Peki ya bacakları?

O lanet hayvanın parmak izleri iç bacaklarının etine kazınmıştı.

Onları açmaya çalıştığı yerden.

Telefonum tam da beklediğim gibi komodinin üzerinde titreşti.

Hayatta kalmanın bir parçası da diğer kişinin hamlesini tahmin etmekte ve bu geceye kadar belayı tahmin etme konusunda oldukça iyiydim.

Umut'u uyandırmak istemediğim için yataktan kayarak çıktım, telefonumu aldım ve mutfığa doğru ilerledim.

Parmağımı üzerinde kaydırıp kulağıma götürmeden önce ekrandaki *Arayan Engellendi* yazısına baktım.

"Lucky Casarazzi," yumuşak bir ses kulaklarımı doldurdu. "Torunumun kişisel koruması."

Sevgi sözcükleri karşısında gözlerimi devirmiştim.

David Henderson'ın durmayacağını bilecek kadar psikopatla birlikte olmuşum.

Bu gece yaptığım şey, o piçi öldürmek, bir başlangıçtı.

Hareketlerim piçi heyecanlandıracaktı.

Hayatının amacının Hope'un babasını yok etmek olduğunu bilecek kadar o yaratık hakkında bilgi sahibiydim.

Hope'u hedef almak onun

hatasıydı. Son hatası.

"David Henderson," diye cevap verdim yavaş bir ses tonuyla.

"Torununuzun bir sonraki vefat eden aile üyesi."

Hattın aşağısında kıkırdadı.

"Gösteriyi beğendin mi?" Tembelce

ekledim. Sorum onu şaşırtmıştı.

Olacağını bildiğim gibi.

Dediğim gibi; hayatta kalmanın anahtarı rakibin hamlesini önceden tahmin etmektir. Bu benim ilk rodeom değildi.

Ve David gibi dengesiz bir adam intikamının sonuçlanmasını izleme fırsatını asla kaçırmazdı.

Bu gece Thirteenth Street'e adımımı atmadan önce bunu anlamıştım.

Caddenin yukarısına park etmiş siyah Rover onun için bir çaylak

hatasıydı. "Akıllı çocuk," dedi sonunda.

"Korkarım senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim," diye karşılık verdim. "Kadınımın dalga mı geçiyorsun?" Dolaba uzanıp bir paket sigara çıkardım. "Kötü hareket, ihtiyar."

"Senin kadının mı?" David tekrarladı, ses tonunda alaycı bir eğlence vardı. "Bağımlı kocana ne oldu?"

Dudaklarımın arasına bir sigara yerleştirerek çakmağımı çaktım ve ateşledim. "Yükseltti."

"Evet, kesinlikle öyle," diye güldü.

"Biliyor musun, bu senin için çok daha iyi olabilirdi," dedim sigaramdan bir nefes çekerek. "Dışarıdaydın. Özgür bir adamdın. Yapabilirdin sefil hayatının geri kalanını göreceli bir huzur içinde yaşayacaksın." Bir duman bulutu soluyarak mutfağımdaki adanın üzerine zıpladım ve "Ama şimdi?" dedim. Sigaramın külünü savurarak ekledim: "Şimdi son günlerini arkanı kollayarak geçireceksin. Karnındaki o rahatsız edici his var ya? Şu anda hissettiğin mi? O his peşini *bırakmayacak*. Ya o soğuk, kara kalbinin içinde çalkalanan pişmanlık? Geri dönmek için çok geç olduğunu söyleyen mi? Bu gece kaderini mühürlediğini söyleyen mi? Bu his *doğru*."

"Gerçekten beni korkutabileceğini mi sanıyorsun, evlat?" diye hırladı, sesi artık daha sertti, belli ki sinirlenmişti. "Kendi oğlum beni alt etmeye çalıştı," diye ekledi zalimce gülerek. "Ne oldu biliyor musun? *Başarısız* oldu. Hepsini daha önce gördüm ve duydum."

"Daha benim gibisini görmedin," diye kıkırdadım, sözlerim vaatlerle doluydu. "Ya da üzerine yağdıracağım bok fırtınasını."

"Bu bir tehdit mi?"

"Daha çok dostça bir ön uyarı," diye cevap verdim, "Ve işte bir tane daha; kalan zamanının tadını çıkar, Davy-boy, çünkü senin için geliyorum."

Bunun üzerine aramayı sonlandırdım ve cep telefonumu yanımdaki tezgâha fırlattım.

Lanet olsun, intikam alma ihtiyacını hiç bu kadar hissetmemiştim.

Ne olması gerektiğini

biliyordum. David

Henderson ölmeliydi.

Onu tek başıma alt edebileceğime inanacak kadar saf değildim.

Bunu tek başıma yapamazdım; adamın parmakları çok fazla kurabiye kavanozuna sıkışmıştı.

Bu dünya kirli polisler ve yozlaşmış mahkeme salonlarıyla doluydu ve David Henderson her biriyle ilk isim bazındaydı.

Bu kedi-fare oyunundaki tek oyun akıllıca bir oyundu. Onu yenmenin tek yolu buydu.

Onu ortadan kaldırmak için bir hayalete dönüşmem gerekecekti. Bunu yapmak için de bir sürüye ihtiyacım vardı.

Mortico Gonzalez ve ekibiyle aynı safa düşerek doğru ata oynadığım için dua edebilirdim.

Bir gangsterin ayak işlerini yapmak ideal değildi ama elimdeki tek şey buydu.

Ve eğer bu *onun* güvende olduğu anlamına geliyorsa bunu seve seve yapardım.

Bunun gerçekleşmesi için tüm dünyayı yerle bir edebilirim.

On Üçüncü Bölüm

Umut

Bu sabah şafak söktüğünde uyandım ve Hunter'ın devasa yatak odasının penceresinden içeri giren güneş ışıısıyla birlikte saatlerce yan yatarak onun uyumasını izledim. Muhteşem bir şekilde çıplaktı ve hayal kırıklığı yaratacak şekilde yüzüstü yatağa uzanmış, kolunun altına bir yastık sıkıştırmış, yüzü bana dönüktü.

Hayatım boyunca etrafım güçlü erkeklerle çevriliydi.

Tanıdığım en güçlü adam tarafından büyütülmüştüm ve bu sayede ben de güçlü, bağımsız bir kadın olmayı umuyordum.

Ama bazen dağılmak *istedim*.

Solmak ve parçalanmak istedim.

Bazen *kırılgan* olmak isterdim.

Diğer günlerde ise pelerinimi giyip dünyayı ele geçirmek istiyordum.

Hunter'la da böyle olabilirdim.

Kalbimin her yönünü, her halimi kabul etti. Ve ben onunla olmak istedim.

Çok güçlü ve kendine güvenen bir adam.

Sendelediğimde ve bocaladığımda beni toparlayacak bir adam.

Kendimi zayıf ve yorgun hissettiğimde sırtımı yaslayabileceğim bir adam.

Benim için ateşin içinden geçecek, sonra bana bir mazeret sunacak ve kaçma zamanı geldiğinde ihtiyacım olan kaçış arabasını kullanacak bir adam.

İçindeki güç benim gibi bir kadın için baştan çıkarıcıydı.

Ona her baktığımda Alanis Morissette'in *Head Over Feet* şarkısının sözleri aklımdan geçiyordu.

Hunter Casarazzi'ye gerçekten aşık olmuştum ve *hepsi onun suçuydu*.

Bu adama bu kadar hızlı aşık olmam ve yirmi yıllık koşulsuz sevgimi bu kadar çabuk silip atması endişe vericiydi. Kalbimde hak iddia eden tek adamın yerini almış ve

Ruhumun tahtında acil ve kalıcı ikamet.

Bunun için kendimle gurur duymuyordum ama olan buydu.

Yanaklarını havalandıran kalın, gür kirpiklerine, yüzündeki özenle kesilmiş kirli sakalına ve dudaklarının hafifçe aralanışına kadar her yerini inceledim ve ezberledim. Horlamıyordu ya da sarsılıp tekme atmıyordu.

Aslında, neredeyse hiç hareket etmedi.

Göğüs kafesinin yavaşça yükselip alçalması dışında, bir hayaletin yanında uyumak gibiydi. *Tuhaf bir şekilde huzurluydu*.

Ama Hunter'la yatmanın en garip yanı, ona dokunduğumda olan şeydi.

Alışkın olduğum gibi saldırmadı ya da gerilmedi. Takdirle inledi ve daha *yakına* kaydı.

"Merhaba," diye fısıldadım, birkaç saat sonra göz kapakları kanat çırparak açıldığında hızla yükselen bir kalp atışıyla.

"Günaydın, tatlım." Sesi uykudan kalınlaşmıştı ama mavi gözleri sıcacıktı. Beni gördüğüne o kadar *sevinmiş* görünüyordu ki içim sızladı. Bana böyle bakılmasına alışık değildim.

Kendime engel olamayarak uzandım ve saçlarını düzelterip gözlerinden uzaklaştırdım. "Gördün mü?" Elimle sıcak yanağını kapatarak fısıldadım. "Sen uyanıksın ve ben hâlâ buradayım."

O kadar güzel bir gülümsemeyle ödüllendirildim ki, fiziksel acı çekmeme neden oldu. O çok karanlık, çok sapkın ve tehlikeliydi ve ben ona bağlanmıştım.

Çünkü insanın içindeki kalp - ruh?

Bana şarkı söyledi.

Ruhumun bildiği bir şarkının sözlerini söylüyordu, geçmiş yaşamların sonsuzluğu gibi gelen bir şeyden hatırlıyor gibiydi. Bazı şeyleri çok yanlış anlamıştım. Onu beklemeliydim. Ona aşık olmak, babamın her zaman bahsettiği lavaboydu. Son damlaydı. Geri dönüşü yoktu. Aramızdaki bağ koparılamazdı ve Tanrı biliyor ya ben onu koparmaya çalışmıştım.

Hunter'la tanışmadan önce, aşkın bir insanı ne kadar bencilce davranmaya itebileceğini hiç bilmiyordum.

Artık biliyordum.

Ona olan sevgim beni bir yabancıya dönüştürdü - kendime bile.

Kalbimin istediği kişiyle birlikte olmak için kendimi ilişkilerimi ve ailemi bir kenara bırakırken buldum.

Yutması zor bir haptı. Ama çekimi?

Tarif edilemezdi.

Bizi birbirimize bağlayan görünmez bir akor gibiydi. Acı ve sonuçları ne olursa olsun, kendimi ona doğru çekilmesine izin verdim.

Buna karşı koyamıyordum, çekime, ruhumun onun için haykırışına, sadece o benimleyken doyuma ulaşmasına karşı koyamıyordum. Daha azı olmazdı. Düşünmedim

Herkes bunu anlayabilirdi; ona karşı olan hislerimi - ona karşı hissettiğim inkar edilemez *cazibeyi*.

Sırt üstü yatan Hunter uzandı ve beni kucağına çekti. "Evet, öylesin," diye kıkırdadı ve beni kalçalarının üzerine oturttu. Sikiinin sert çıkıntısının iç uyluğuma baskı yaptığını, kasık kemiğimi sıyırdığını hissedebiliyordum ve bu beni gülünç derecede ıslattı. Büyük ve kalındı ve klitorisimin ihtiyaçla nabız atmasına neden oldu.

İki gün öncesine kadar erkek vücudu hakkında bildiğim her şey kitaplar, porno ve televizyondan ibaretti. Dokuz yıl önce bekaretimi kaybettiğim gece ve geçen ay Jordan'la geçirdiğim o korkunç gece dışında hiçbir fikrim yoktu.

Ne kadar acınası değil mi?

Otuzlu yaşlarıma yaklaşırken erkek vücuduna bu kadar yabancı olmak.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Hunter, kalçalarını eğerek biraz öne düşmemi sağladı.

"Uyanmak için ne lanet bir manzara."

Ben de çıplaktım ve günün serin ışığı pencereden içeri süzülüp beni en çıplak halimle gösterirken şimdi utanç içindeydim. Cildime bulaşan morluklar olmadan da bedenimi kabullenmekte yeterince zorlanıyordum.

Kahretsin, bazen gerçekten bir Snapchat filtresinin içinde yaşamak isterdim. O filtreleri ben yönetiyordum. Öte yandan gerçek gün ışığı benim arkadaşım değildi.

Çarşafı üzerime sarmak için hareket ettiğimde, dün gece yaptığımız pisliği ortaya çıkararak çarşafı fırlatıp attı.

"Yapma, HC," diye emretti, sesi sert ve boğuktu. "Büyük boy kıyafetlerin ve yorganların arkasına saklanamayacak kadar güzelsin." Ellerini karnımda, göğüslerimin üzerinde ve sonra yanlarımda gezdirdi ve sonunda kalçalarıma koydu. "Mükemmel," dedi bana.

"Bununla bile mi?" Yüzümü işaret ederken küçük bir kahkaha atmaya zorlayarak sordum.

Hunter altımda kaydı. Doğrulup bir kolunu sırtıma doladı, yüzümü kavradı ve beni sertçe öptü. Öpücük, kitaplarımda anlattığım dünyayı sarsan türden bir öpücüktü.

"Seni farklı gördüğümü mü sanıyorsun?" diye sordu öpüşmeyi kestiğimizde, eliyle çenemi tutarak. Cevap vermeyince devam etti: "O kadar yüzeysel olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Harika değil, değil mi?" diye sormakla yetindim.

"Sen," diye homurdandı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Çok güzelsin."

"Hayır, ben -"

Yüzümü tekrar öptü. "Çok güzel." "Bu yara izi nasıl iyi olabilir ki?"

"Çok güzel," diye araya girdi ve dudaklarını yanağımda gezdirdi.

"Sürekli söylemek zorunda değilsin -"

"Çok güzel," diye tekrarladı ve yüzüme bir öpücük daha kondurdu.

"Bunu yapmaya devam edecek misin?" Alaycı bir gülümsemeyle sordum. "Duruma göre değişir," diye sırtarak karşılık verdi. "Bunu yapmaya devam edecek misin?"

inkar mı ediyorsun?"

"Sadece şimdi neye benzediğimi biliyorum-"

"Çok güzel," diye araya girdi ve yüzüme bir kez daha gürültülü bir öpücük kondurdu.

"İyi," diye iç geçirdim başımı sallayarak. "Sen kazandın." "Ve sen?" diye sordu.

"Ciddi misin sen?" "Söyle, tatlım."

"Peki." Gözlerimi devirdim ve ellerimi havaya kaldırdım. "Ben güzelim." "Kesinlikle öylesin," diye homurdandı. Sert bir öpücük kondurdu

Yastığa tekrar uzanıp sırtımdan önce dudaklarıma yapıştı. "Ve sakın seni farklı bir şey söylerken yakalamayayım."

Tahrik olmuş bir iniltiyi bastırarak öne doğru eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Yüzünü kavrayarak onu derinden öpmeye devam ettim, dilimi ağzına soktum ve onunki benimkine karşı düello etmek için dışarı çıktığında zevkten dört köşe oldum.

Kalçalarımı yukarı doğru kaldırdığını hissettim ve isteyerek gittim, sadece horozunun amıma bastırdığını hissettiğimde nefes nefese bir zevk

inilti bıraktım.

Vücutuma tembelce sokulan Hunter, kalçalarımı aşağı doğru çekerken aynı zamanda yukarı doğru itti ve içime o kadar derin bastırdı ki karnımdaki baskıyı hissedebiliyordum.

Onun tadına bakmak için çıldırarak ellerimi saçlarına gömdüm ve vücutlarımız birlikte hareket ederken onu açlıkla öptüm. Vücudu beceri ve kontrolle hareket ediyordu. Benim hareketlerim hem beceriksizce hem de çaresizceydi. Ama o fark etmemiş gibiydi ve ben de umursamayacak kadar tahrik olmuşum.

Bir an onun üstündeydim, bir an sonra da altındaydım. Dudakları hâlâ dudaklarımdayken ve siki hâlâ içime gömülüyken sırtüstü uzandım, kalçalarımı yukarı doğru kaldırdım, kendimi olabildiğince açtım, sunabileceği her şeyi hissetmek için çaresizce çırpındım.

O kadar yüksek sesle inliyor, o kadar büyük bir *zevkle* kıvranıyordum ki Hunter'ın, "Reçeten var mı tatlım?" diye sorduğunu zar zor duydum.

"Bir *ne*?"

"Hap," diye inledi Hunter, kendini bedenimin içine sokarken. "Hallettik mi?"

"Oh." Yüzüm alev alev yandı. "Hayır, değilim."

İtişinin ortasında durakladı ve hayal kırıklığı içinde haykırmama neden oldu. "Kahretsin Hunter," diye nefes aldım, kalçalarını pençeliyordum, acı veren mükemmel sürtünmeyi devam ettirmek için çaresizdim. "Bunu bana yapma."

"Bebeklerimi içinde mi istiyorsun, HC?" Kaşlarını kaldırdı, üstümde gezinirken gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Çünkü böyle sevişmeye devam edersek olacak olan bu."

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldım, göğsüm kabarmıştı. Başımı yastığa bırakarak nefesimin altında bir dizi küfür mırıldandım. O haklıydı.

Kahretsin, tabii ki haklıydı.

"Hey, her şeye varım," diye cilveli bir gülümsemeyle karşılık verdi. Kalçalarını tekrar döndürdü ve bağımlılık yaratan his göbeğimi sarsarken haykırdım. "Ama seni şimdiden uyarmalıyım; eğer çocuğumu karnında büyütüyorsan, *onun* yüzüğünü parmağına takmayacaksın."

"Sana milyonlarca kez söyledim zaten," diye nefes aldım, başım yastığa düştü, bir zevk titremesi klitorisimi okşarken. "Ben gidiyorum... Tanrım... o."

"Temizim," diye ısırdı Hunter alnındaki bir damar zonklarken. "Geçen yıl test yaptırdım. Bu işi başaracağımızı düşündüğüm zamanlarda..."

"Gerçekten mi?" Uzanıp kollarımı boynuna doladığımda haykırdım. "Bunu benim için mi yaptın?"

"Evet, tatlım," diye homurdandı, adımlarını bozmadan. Dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve "O zamandan beri kimseyle birlikte olmadım ve sana kadar hiç eyersiz gitmedim" dedi.

"Sadece Jordan'la birlikte oldum ve o da iki seferinde de prezervatif kullandı," diye fısıldadım, ona her şeyi anlatmam gerektiğini hissediyordum. "Ve tamamen temiz olduğunu biliyorum.... hastanede zorunlu test yaptırıyor... Bu onun iş sözleşmesinde var."

"Siktir," diye tısladı Hunter, içimde kıpırdamadan duruyordu. "Keşke bunu bana söylememiş olsaydın."

"Artık seninim," diye söz verdim, bedenini kendime doğru çektim ve kalçalarımı yukarı doğru ittim. "Sadece seninim."

"Tanrım, beni içine çektiğini hissedebiliyorum," diye inledi, sikişmeye devam etti. "Lanet olsun, HC. O kadar sıkısın ki, acıtıyor..."

Tırnaklarım etinin derinliklerine batıyor, omuzlarını işaretliyordu ama elimde değildi. Çok yaklaşmıştım.

Küçük zevk dalgaları doğrudan merkezimden klitorisime doğru fırlıyor, bedenimi onun altında titreyen bir sinir karmaşasına dönüştürüyordu.

Hunter içime her girdiğinde, amımın duvarları onun sikinin etrafında kenetleniyor, orgazmlarımızı kovalarken ikimizin de acı dolu bir zevkle inlemesine neden oluyordu.

Bu his dayanılmaz ve bağımlılık yapıcıydı ve sonunda onun etrafına dolanıp onu da kendimle birlikte gönderdiğimde, bu şimdiye kadar yaşadığım en patlayıcı şeydi.

Bölüm On Dört

Umut

Bu sabah Hunter'ın yatağından çıktığımda, bunu aklımda bir amaçla yapmışım.

Ve bu amaç, ne kadar çarpık ve ahlaki açıdan yanlış görünse de, kocama onu sevgilim için terk ettiğimi söylemekti.

Belki de Hunter başından beri birlikte olmam gereken kişiydi.

Belki de değildi.

Ama yine de tüm yumurtalarımı onun sepetine atmaya hazırdım.

Sadece hislerim beni yönlendiriyordu ve kalbim beni doğruca Hunter'ın kollarına götürüyordu.

Eğer bu beni korkunç bir insan yapıyorsa, öyle olsun.

Ona karşı hissettiklerimi daha fazla inkâr edemezdim, göğsümden dışarı taşarken değil.

Belki de ona karşı hissettiklerimden hiç korkmamışım.

Belki de son on dört aydır beni felç eden ve hareketsiz kalmama neden olan kalbimdeki duygular, Hunter'a karşı hissettiklerime diğer insanların vereceği tepkilerden duyduğum korkuydu.

Diğer insanların fikirlerinden.

Kamyonentinin camı açık ve rüzgâr yüzüme doğru eserken, yolcu koltuğundan Hunter'ın müzik eşliğinde başını sallayışını ve ellerini direksiyona vuruşunu izledim, bir yandan da dudaklarının arasında sigarasını dengeliyordu.

Tanrım, inanılmazdı.

Her şey cehenneme dönmüştü ve o oradaydı; kamyonentinin teybinden Hozier çalıyor ve sigarasını tütürüyordu.

Onun yanındayken sükûnet beni sarıyordu; bir tür huzur, görünmez bir sıcaklık ve koruma battaniyesi gibi kalbimin üzerini örtüyordu.

Bu kamyonu
güvendeydim. Onunla
güvendeydim.

Onu izlediğimi fark ederek yana doğru bir bakış attı ve bana flörtöz bir göz kırptı.

Adamı çözemiyordum ve belki de mesele buydu. Belki de tek yapmam gereken dayanmak ve yolculuğun tadını çıkarmaktı.

Belki de onu düzeltmemem gerekiyordu.

Belki de *beni* düzeltmesi gereken kişi oydu.

"Söylediklerimde ciddiydim," dedim ona, yan profiline bakarak. Günün serin ve sert ışığı yeni bir dehşet seviyesini beraberinde getirmişti ama kararlılığım sarsılmamıştı. Denver'a, Jordan'la yüzleşmeye yaklaştıkça vicdanım kalbime daha sert çarpıyordu. Ama bu sefer suçluluk duygusuna teslim olmayacaktım. Bir daha asla. Kiminle birlikte olmak istediğimi biliyordum ve bu kez bunu gerçekleştirecek kadar cesurdum. "Ben seninim."

Hunter konsolun diğer tarafına uzanıp elimi tutarak karşılık verdi.

Yüzünde çocuksu bir sırıtışla elimi ağzına götürdü ve parmak eklemlerimi öptü.

Bu küçük, şefkatli davranış beni yıkım topu gibi çarptı.

Doğru şeyi yapıyordum.

Cehennem gibi acıtacaktı.

Ama benim için doğru olanı yapmalıydım, kolay olanı değil. Peki ya Hunter?

O, yanlışlarla dolu bir dünyada kesin olarak hissedilen tek şeydi.
benim için *doğru*.

Güçlü kal, Hope.

Kendine sadık kal.

Bunu yapabilirsin.

Bir yalanı yaşamaya devam edemezsin.

"İyi misin, HC?" Hunter'ın sesi düşüncelerimi böldü ve beni kalbimi kaplayan kıyamet duygusundan uzaklaştırdı, bu da beraberinde cehennem gibi kaçmak için kabaran bir aciliyet getirdi.

"Ben uh..." Derin derin yutkunarak kendimi kamyonun kapısını açmaya ve dışarı çıkmaya zorladım. "Pek sayılmaz." Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra arkamı döndüm ve ona baktım. "Ama olacağım," diye fısıldadım.

Yüzüne bir kez baktığımda doğru şeyi yaptığımı anladım.

Benim için.

Derin ve sakinleştirici bir nefes alarak bir ayağımı diğerinin önüne atıp kocamın evine doğru ilerledim.

Ön kapıya doğru yürürken Hunter peşimden geliyordu, bana yer açıyordu ama yine de arka planda gizleniyordu, bir saniye içinde atlayıp beni desteklemeye hazır ve istekliydi.

Onun orada olduğunu, kendi kişisel kaçış arabamın şoförü olduğunu bilerek, ön kapıyı açıp içeri girmek için cesaretimi topladım.

"İçeri girme," diye fısıldadım, Hunter'a bakmak için geri döndüm.

"Bunu tek başıma yapmalıyım."

Çenesinin defalarca titremesini izledim, ama sertçe başını salladı ve sonra bir sigara yaktı. "Hemen geliyorum, tatlım."

Bunu bilmek, kendimi içeri girecek kadar güçlü hissetmemin tek sebebiydi.

Annabelle'in Jordan'ın mutfağının ortasında durduğunu görmek, içeri girdiğimde görmeyi beklediğim son şeydi.

Anında yüzümün alev almasına iki saniye kalmış gibi ısınmaya başladığını hissettim.

Etrafta seyirci gibi durmasa da bu iş yeterince zor olacaktı.

"Nihayet," diye tersledi Annabelle, sanki gezegendeki en büyük bok parçasıymışım gibi bana bakarak. "Savurgan eş geri dönmeye karar verdi." Gözlerini yüzüme kilitlediği anda fiziksel olarak bembeyaz kesildi. "Ne," diye tısladı, yüzümü göstererek, "*bu mu?*"

Hemen elim yanağımı örtmek için havaya kalktı, tamamen ani bir tepkiydi. "Bir kaza geçirdim," diye mırıldandım, endişenin içimi kemirdiğini hissediyordum.

"Bir kaza." İnce bir kaşını kaldırdı. "Neyle; çim biçme makinesiyle mi?"

Yorumunun acısı, şimdiye kadar hissettiğim her güvensizliğin yüzeye çıkmasına neden oldu, ancak içimdeki savunmasızlığı görmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederdim.

"Jordan nerede?" Hemen sorarak konuşmanın yönünü değiştirdim. "Onunla konuşmam gerek."

"Onu *hastaneden* almamı bekliyormuş," diye dudak büktü, nefes nefese kaldı. "Ama arada bir telefonunu açsaydın bunu bilirdin."

"Hastane mi?" Tereddüt ettim. "Neden - ona ne oldu?"

"Sanki umurunda da," diye tükürdü.

"Söyle bana, lanet olsun," diye tersledim. Yanımdan geçmek için hamle yaptığında kolundan tuttum ve yüzüme doğru döndürdüm. "Ona ne oldu böyle?"

"Sen oldun, seni lanet fahişe!" Annabelle iki elini göğsüme koyup beni sertçe itmeden önce kabaca elimi sıktı. "Vagondan düştü çünkü sen suçlu için bacaklarını açan pis, yalancı bir sürtüksün," diye neredeyse yüzüme doğru bağırdı.

Az önce söylediği sözleri algılamam için geçen sürede dünyam başıma yıkıldı.

Biliyor
muydu?

O
biliyordu.

İtişinin şiddetiyle geriye doğru sendeleyerek, kendimi masanın üzerinde dengesizce yakaladım ve düşüşümü kırdım.

Ama etrafımda parçalanan dünyamın parçalarını yakalayamadım.

"Nasıl...." Bana anlattıklarını anlamlandırmaya çalışırken sesim kesildi. "Ne yaptı... nasıl yaptı -"

"Senin küçük bir sürtük olduğunu nasıl öğrendi ya da kendini hastanede nasıl buldu?" Annabelle hararetle cevap verdi. "Bilgisayarındaki mesajları buldu. *Lucky*'yi onun arkasından nasıl becerdiğinle ilgili çok ayrıntılı mesajlar."

Yer ayaklarımın arasından kayıp gitmiş gibi hissettim.

"Mesajlarım mı?" Kafam karışmıştı, başımı salladım ve söylediklerini anlamaya çalıştım. "Ben..."

"Ona gösterdim," diye hırladı. "Her şeyi."

"*Bunu* neden yaptın?"

"Çünkü yaptığın her şeyin yanına kâr kalmasını izlemekten bıktım usandım," diye neredeyse çığlık atacaktı. "Sanki hiç yanlış yapamıyorsun."

Bıktım artık. Buna katlanamıyorum. Oh, bu arada o iyi," diye alay etti Annabelle. "Senin sayende değil."

"Ben yapmadım -"

"Bunları bilerek mi yaptın?" diye alay ederek tekrar sözümü kesti. "Vay anasını, çünkü onu mahvettin Hope. Bunu anlıyor musun? O adamı ne kadar mahvettiğini anlıyor musun? Jordan *senin* yüzünden bisikletiyle *dışarı çıktı* ve kendini *içkiye verdi*. *Hayatına* mal olabilecek bir kaza yaptı!" Sesi söylediği her kelimeyle birlikte yükseldi. "Ciddi bir yara almadığı için çok şanslısın, çünkü beyin sarsıntısı ve akşamdan kalmalıktan daha kötü bir şey geçirseydi, seni şimdi burada ellerimle boğardım."

"Onunla konuşmam gerek," diye boğuk bir ses çıkardım. Gözlerim akmayan yaşlarla dolmuştu, onu geçmek için hamle yaptım ama Annabelle omuzlarıma bir kez daha vurarak beni durdurdu. Başımı salladım, önümdeki korkunç kaltağa ağzım açık bakıyordum.

"Sakın ona yaklaşmayı aklından bile geçirme," diye uyardı, beni tekrar sertçe itti ve bu sefer kalçamı mutfak masasının kenarına çarptım. "O adama yeterince zarar verdin."

Ondan

nefret

ederdim.

Hep nefret

ettim.

Şimdi kendimi yüzde yüz onaylanmış hissediyordum.

"Bir daha sakın bana elini sürme," diye uyardım onu, diğer yanağımı çevirmek için ihtiyacım olan soğukkanlılığı bulmaya çabalıyordum.

"Yoksa ne olur?" diye alay etti. "*Erkek arkadaşın* benimle ilgilenecek mi?" Bana eziyet etmeye kararlı olan Annabelle bir adım daha yaklaşarak çıkışımı engelledi ve açıkça gözümü korkutmaya çalıştı. "Artık inkâr etme zahmetine bile girmeyeceksin, değil mi?" diye sordu, mükemmel manikürlü parmağını yüzüme doğrultarak. "Ve ben de 'Ne olduğumu

bilmiyordum' demeni dört gözle bekliyordum.

Lütfen benim için üzü' saçmalığını hayatındaki her erkeğe söylemeye alışkınsın."

"Kenarda durup izlemek sana bir bok anlatmıyor," diye tükürdüm, hamlemi kesip bir kez daha gitmemi engellediğinde. "Beni tanımıyorsun, Annabelle. Hayatım hakkında hiçbir fikrin yok, o yüzden biliyormuş gibi davranmayı bırak!"

"Etrafındaki her erkeğin ayaklarına kapanması gerektiğini düşünen zavallı küçük bir baba kızı olduğunu biliyorum. Senin bir yalancı ve dolandırıcı olduğunu biliyorum," diye karşılık verdi hararetle, "çirkin bir kalbin ve daha da çirkin bir yüzün var!"

"Çekil!" Zorlukla nefes alarak çenemi dışarı çıkardım ve ona yan adımlarla yaklaşmaya çalıştım. "Ciddiyim, Annabelle. Çekil yolumdan."

"Doğruca Jordan'a koşup uydurduğun saçma sapan bir hikâyeyi anlataşın diye mi?" diye öfkeleni. "Hayır, tatlım. Hiç şansın yok. Cehennem."

Midem düğümleliyordu, yüzleşme başımı döndürüyordu, ama ondan hiçbir bok almıyordum. O da mükemmel değildi, kahretsin ve ezilmekten bıkmak üzereydim.

Artık yok.

"Yolumdan çekil," diye uyardım, kalbim göğsümde küt küt atıyordu. "Yoksa seni yaparım."

"Tehditler mi?" Küçümseyen bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Küçük prenses belalı mı oluyor?" Bana doğru bir adım daha attı ve ben de fiziksel temastan kaçınmak için geri adım atmak zorunda kaldım. "Görünüşe göre erkek arkadaşın seni etkilemiş." Kulağıma eğilerek tısladı, "Hüküm giymiş bir *katille* mi yatıyorsun? Geceleri nasıl uyuyorsun?"

Tanıdık bir erkek sesi ikimizi de şaşırtarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Bu hüküm giymiş katil, *katil* sikiyle onu ayakta tutuyor."

Dikkatim hemen mutfak kapısında duran ve mavi gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla hesaplaşmayı izleyen Hunter'a yöneldi.

"Jordan'ın evine adım atmaya nasıl cüret edersin?" diye bağırdı Annabelle, Hunter'a dik dik bakmak için arkasını dönerek. "Hiç saygın yok mu senin? İçeri girmek

"Yaptıklarından sonra bu ev senin!" Sözcükleri kurşun gibi tükürüyordu ama benden birkaç adım geri çekilerek defalarca istediğim boşluğu bana nasıl verdiğini fark ettim.

Yol açılır açılmaz Hunter'a doğru bir adım attım ve yanına varana kadar durmadım. Rahat bir kolunu omzuma attı ve beni kendine çekti. "İyi misin, HC?" diye sordu ve bana yatıştırıcı bir göz kırptı.

Başımı salladım, kendimi tamamen sarsılmış hissediyordum.

Çatışmacı bir insan değildim, bunu Teagan'a bırakmıştım, ama bu kadın kafesimi başka hiç kimsenin olmadığı kadar sarstı.

Hunter o anda dikkatini Annabelle'e çevirdi ve ona sık sık takındığı "ve ne?" bakışlarından birini attı.

Annabelle dehşete düşmüş bir ses tonuyla, "İkiniz beni hasta ediyorsunuz," dedi. Hunter hiç etkilenmeden, "Sen de tam bir baş belasısın," diye söylendi,

Yakışıklı yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla. "Kahretsin, kalbindeki o siyah çizginin geldiğini görmedim." Dramatik bir şekilde iç çekerek, "Sanırım o da henüz görmedi," diye ekledi. "Bu da neden hâlâ burada olduğunu açıklıyor."

"Sen neden *bahsediyorsun*?" Annabelle yüzü kıpkırmızı kesilerek sordu.

Hunter soğukkanlılıkla, "Sen ve senin karanlık kışın," diye karşılık verdi. "Hiç olmadığın bir şeymiş gibi davranıyorsun."

"*Affedersiniz?*" Annabelle başının omuzlarından fırlamasına iki saniye kalmış gibi görünüyordu. "Bu da ne demek şimdi?"

Hunter kıkırdadı. "Ah, *bu da ne demek* oluyor? Her kadının, bir erkeğin *tam olarak* ne istediğini bildiğinde sorduğu soru. anlamına gelir." Başını iki yana eğdi ve gülümsedi. "Burada kimseyi kandıramazsın sarışın. Bunun olmasını sen *istedin*. Hatta buna bel bağladığını söyleyecek kadar ileri gidebilirim." Omuz silkerek ekledi, "Kim daha iyi parçaları senden daha mı çok?"

"Yanılıyorsun," diye tükürdü Annabelle. "Ben *Jordan'a* yatırım yaptım. Onun *İyileşme*. Ona kötü bir şey olmasını istemiyorum ve siz onun kaydettiği ilerlemenin her zerresini engelliyorsunuz."

"Öyle miyim?" Hunter sakince karşılık verdi. "*Gerçekten* mi? Çünkü bana öyle geliyor ki bu işte senin büyük parmağın var."

"Ne cüretle -" diye bağırmaya başladı ama Hunter mizahsız bir kahkahayla onun sözünü kesti.

"İnkâr etme zahmetine bile girme," diye devam etti kaşlarını çatarak. "Ona kafayı takmışsın. Onun yanına taşındın ve Hope'la yeniden başlamaya çalışırken yanında *kaldın*. Sikerim böyle işi. Art niyetli olmaktan bahsediyorsun. Üstüne üstlük çocuğuna ona *baba mı* dedirtiyorsun?" Hunter omuz silkerek başını salladı ve, "Siz hanımefendi, tam bir *çılğınsınız*. kaltak."

Ön kapının çarpma sesi beni şaşkınlıkla sağa sola savurdu.

Ama göreceğim şeye hazırlıklı değildim.

Gözlerim koridorda duran Jordan'a takıldığında, kalbimde oluşan duygu çalkantısına en ufak bir hazırlığım yoktu.

Sanki evinde bir yabancıymışım gibi bana ters ters bakıyordu.

Bir sahtekar.

Belki de öyleydim.

Çünkü kesinlikle eskiden olduğum kadın değildim.

On Beşinci Bölüm

Ürdün

Vagondan düşmek bir hataydı.

Bisikletimi bir ağaca doladıktan sonra hastanede başım paramparça bir şekilde uyanmak bunun yeterince kanıtıydı.

Bütün gece yaptığım hataları düşünerek uyuyamadım.

Yaptığım seçimler beni en büyük yıkıma götürmüştü. Ve ne kadar kötü batırdığımı.

Bu sabah hastaneden çıkış imzamı attığımda, bunun sadece bir sürçme olduğuna dair kendime söz vermiştim. Bir daha asla başka bir insana iyileşmemi raydan çıkarma gücü vermeyeceğime dair kendime yemin ettim.

Ben olsam kıcıımı kaldırıp toplantıya giderdim.

Oraya geri dönmek için ne gerekiyorsa yapardım.

Ama evimden dört blok ötedeki içki dükkanının önünden geçtiğim anda bu sözler aklımdan uçup gitmişti. Kendimden iyice iğrenerek taksi şoförüne parasını orada ödemiş ve taksiden atlayıp en üst raflardaki burbonlara doğru ilerlemeye başlamıştım.

Evime girip *onları* birlikte gördüğümde damarlarımdaki viskiye gerçekten çok sevindim.

Kolunu *kızın* omzuna dolamıştı. Kız *ona* yapışmıştı.

Onun dokunuşunu *istiyordum*.

Başımdaki ağrı göğsümdeki ağrının yanında hiçbir şeydi ve birden iyileşmem umurumda bile olmadı.

Deneme ihtiyacı
hissetmedim. Boştum.

Hope'un beni izlemesini izledim; suçluluk dolu mavi gözleri benim tepkimi bekliyordu.

İhanetine vereceğim cevabı bekliyor.

"Jordan, çok üzgünüm," diye *söze* başladı Hope ama ben *duyamadım*. Etrafımızda lanet olası bir seyirci varken olmazdı.

Onunla değil.

Kendini ondan ayırma ve bana doğru koşma nezaketini gösterdi. "Bunun olmasını hiç istememiştim..." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken yüzündeki korkunç yara izini fark etmemi sağladı. Gözünün morarmış olması da beni şaşırtmamıştı.

Onun gibi vahşi bir adamla takılmak, yüzündeki bir kesikten çok daha kötü sonuçlara yol açacaktı.

Ağzımdan çıkan tek kelime "Git," oldu ve tamamen karımı benden almaya çalışan o pislige yönelikti.

Onun için planlarım vardı.

Hiçbir viski beni dün gece tanık olduğum şeyden uzaklaştıramazdı.

Ve Hope'a duyduğum nefretin hiçbir miktarı beni kalbimde onu koruma ihtiyacından alıkoyamazdı.

Ondan.

Gitmek için hiçbir hareket yapmayınca, "Defol git evimden!" diye kükredim.

"Hunter," diye fısıldadı Hope, sırtını bana dönerek. "Sorun yok... Ben hallederim."

Karıma bakmasını izledim.

"Emin misin?" diye ısırdı sonunda, çenesi sıkılmıştı.

Hope başını salladığında, yanımızdan geçip gitmeden önce alçak bir hırıltı çıkardı.

"Ona zarar verirsen seni bitiririm," diye hırladı ve ön kapımı açıp evden dışarı fırladı.

Göz ucuyla Annie'nin mutfakta durduğunu fark ettim. "Şu anda burada olmaman gerekiyor," diye ısırdım.

Acı yüzüne kazınmıştı. "Jay," diye boğuk bir sesle konuştu. "Su-"

"Karımla yalnız kalmaya ihtiyacım var," diyerek sözünü kestim.

"Lütfen."

En iyi arkadaşımın cevabını duymayı beklemeden elimi tırabzana koydum ve merdivenlerden yukarı doğru yürüdüm, kendi odamın sınırları içinde güvende olana kadar durmadım. Bir çift ayak sesi daha duyduğumda Hope'un beni takip ettiğini anladım.

Buna sevinip sevinmediğimden emin

değildim. Kahretsin, kafam ikiye ayrılıyordu.

Etrafımdaki her şeyden ve herkesten tamamen kopmuş hissediyordum.

"Jordan," diye fısıldadı Hope, yatak odamın kapısını arkasından

kapatırken. "Çok özür dilerim."

"Ne kadar sürecek?" Sırtımı ona dönerek düz bir

şekilde sordum. Şu anda ona bakamazdım.

Çok fazla acı

çekiyordum. "Jord -"

"Ne kadar sürecek Hope?" Yumruklarımı sıkarak kükredim. "Ne

kadar zamandır!" "Aramızda bir şey olmadı... Ben harekete

geçmedim... Fiziksel bir şey olmadı ta ki

Doğum günüm," diye cevap verdi sonunda, sesi kısık ve titriyordu.

"Yemin ederim sana bugün söyleyecektim. Buraya seninle konuşmak için geldim."

Acı.

Acı.

Lanet olası acı.

"Peki ya duygusal olarak?" Vücudumun hızla ısındığını hissederek

sordum. "Aylar," diye fısıldadı. "Daha fazla."

"Daha fazla mı?"

"Bunların hiçbirini planlamadım. Bir anda oluverdi."

"Bir anda onun yatağına mı düştün?" Hırladım. "Onunla seks mi yaptın?"

"Lütfen yapma..."

"Hayır, bu konuda söz sahibi olmayı hak ettiğimi düşünüyorum." "Ne söylememi istiyorsun?" diye fısıldadı. "Kendini açıklamayı istiyorum Hope."

"Bir açıklamam yok," diye boğuk bir sesle konuştu. "Hepsi doğru." "Neden bunu kurtarmaya çalışmıyorsun?"

"Çünkü ben... bunu kurtarmak istemiyorum."

"Beni terk mi ediyorsun?" Kendimi sormak için zorladım, ancak cevabı en çok korktuğum şeydi.

"Jordan," diye hıçkırdı. "Seni asla incitmek istemedim."

Yüzünü ona dönerek tekrarladım, "Beni onun için mi terk ediyorsun?" Tüm vücudum titriyordu. İçimden milyonlarca farklı duygu geçiyordu ama tutunduğum duygu tanıdık olandı. Öfke. "Bu bir Basit bir soru, Hope," diye tükürdüm. "Evet ya da hayır."

"Evet," diye sıkarak kalbime son darbeyi indirdi.

Nefes borum parçalanıyormuş gibi hissederek gerçeği ağzımdan zorla çıkarmaya devam ettim. Bunu duyması gerekiyordu. Varlığım için ne kadar önemli olduğunu bilmeliydi. "Hayatımda sana ihtiyacım var Hope."

"Jord..." başını sallarken sesi kesildi. "Özür dilerim."

"Beni bırakma," diye fısıldadım panik içimi kemirirken. Onu ona kaptırma düşüncesi içimdeki çaresizliğin zirveye çıkmasına neden oldu.

"Daha iyisini yapacağım... Lütfen benden vazgeçme."

Titreyerek bir iç çekti. "Özür dilerim."

"Üzgün olduğunu söylemeyi kes!" Umutsuzca kükredim. "Sadece... sadece bize bir şans daha vereceğini söyle." Korku görüşümü bulandırıyor, net düşünmemi imkânsız hale getiriyordu. Tek görebildiğim onun gidişiydi. Bununla başa çıkamazdım.

Yapamadım.

Hope, "Ben o değilim Jordan," diyerek kafamı karıştırdı. Gözleri yaşla dolmuş bir halde bana baktı ve sanki bir yaşından sonra ilk kez, "Bir keresinde bana sevdiğim çocuğun öldüğünü söylemiştin, değil mi?" dedi. Alt dudağını çiğneyerek gözyaşlarını sildi ve sonra sıkılarak, "Benim için de aynı şey geçerli. Eskiden olduğum kız gitti... Ben artık o değilim."

İşte buydu.

Yapbozun son parçası da elimden kayıp gidiyor.

Gitti.

"Yemin ettik."

"Yaptık," diye fısıldadı sessizce. "Ve onları ilk sen kırdın."

Ona tiksintiyle baktım, sanki ciğerlerimden rüzgâr sökülüp atılmış gibi hissediyordum. "Nedenini biliyorsun," diye tısladım. "Neden gittiğimi!"

"Biliyorum ve bunun için seni affediyorum," diye kabul etti, usulca hıçkırarak. "Umarım sen de bir gün benim için aynısını yaparsın."

"Benden vazgeçiyorsun," diye fısıldadım, iliklerime kadar hissizleşmişim.

Uzun zamandır Hope için en iyisinin beni bırakması olduğunu düşünüyordum ama şimdi gerçekten gitmesi gözümün önündeydi ve buna dayanamıyordum.

Hope göğsünü örten kumaşı tutarak, "Öyle söyleme," diye yalvardı.

"Bunu söylemenin başka ne yolu var?" Tersledim. "Beni terk ediyorsun. Evliliğimizi. Buna benden vazgeçmek denir." Çaresizlik içinde bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Onu sen kopardın Hope," diye boğuldum. "Kalbimi mi? Onu parçaladın. Sahip olduğumuz her şeyin içine sıçtın. Sahip olduğumuz her şeyi."

savaşmak için mi? Artık bitti. Mahvoldu. Çünkü beni bekleyemedin."

"Senden vazgeçmiyorum," diye bağırdı kısık sesle. "Her zaman senin için burada olacağım -"

"Ciddi misin sen?" Öfkeyle hırladım. "Gerçekten orada durup bana 'hâlâ arkadaş olabiliriz' konuşması mı yapacaksın?" Başımı arkaya attım ve vücudumdaki tüm acıyı serbest bırakarak kükredim.

Ama yeterli değildi.

Yarısı bile yeterli
değil.

"Evliliğimizi terk etmek istiyorsan, söyle o zaman," diye ısırdım, kendimi kontrol etmemi sağlayan son akorun da koptuğunu hissederek.

"Söyle şu lanet kelimeleri Hope. Bana nedenini söyle!"

"Bunu yapma," diye yalvardı, gözyaşları yanaklarından süzülürken gözlerini sıkıca kapattı. "Lütfen..."

"Söyle!" Kükredim. "Beni neden terk ettiğini söyle!"

"Çünkü *onu* seviyorum," diye bağırdı, sonra yüzünü elleriyle kapattı. Sırtını yatak odasının kapısına dayayarak yere çöktü ve ağlamaya başladı.

"Ona aşığım."

"O mu?" Gözlerimin yaşardığını hissederek kükredim. "O lanet olası bir katil Hope. *Kötü* bir insan!"

"Hayır," diye burnunu çekti. "O kötü biri değil, Jordan. Bu olayda kötü olan benim. Alyansı olan benim..." İçini parçalayan bir hıçkırıkla sözleri kesildi. "Suçlanması gereken benim."

"Merak etme," diye boğulmayı başardım. "Senin hakkındaki düşüncelerim şu anda pek de iyi değil." Nefes almakta zorlanıyordum. ve bir nebze olsun kendini kontrol edebilmek için. "Beni terk etmek mi istiyorsun? Seni durduramam," dedim sonunda. "Ama hayatının en büyük hatasını yapmana engel olabilirim."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye hıçkırdı, gözleri şişmişti. "Beni nasıl durduracaksın?"

"Ne yaptığını biliyorum Hope," diye hırladım. "Dün gece ailenin evinden bir ceset çıkardığını gördüm - sonrasında seni onunla birlikte gördüm!" İçimde biriken öfke, acı ve ihanet bana, "Ve bunun sana olmasına izin *vermeyeceğim!*" diyecek gücü verdi.

Kulağa nasıl geldiğini biliyordum ve umursamıyordum.

O benim severek büyüdüğüm kızdı ve *onunla* birlikte suç dolu bir hayata düşmesini izlemektense ölmeyi tercih ederdim.

Hayatının geri kalanında benden nefret edebilirdi ama bu onu korumamı engellemezdi.

On Altıncı Bölüm

Umut

"Ne yaptığını biliyorum. Dün gece ailenizin evinden bir ceset çıkardığını gördüm ve bunun size olmasına izin vermeyeceğim!"

Jordan'ın sözleri zihnimde yer edindiğinde yüzümü kapatan ellerim çekildi.

O biliyordu.

Biliyordu ve ispiyonlayacaktı.

"Hayır!" Bu kelime boğazımdan, yapabileceğimi düşündüğümünden daha büyük bir güçle döküldü. Ayağa fırlayarak Jordan'la aramdaki mesafeyi kapattım ve kendimi onun merhametine bıraktım. "Bunu yapamazsın."

Kolunu tutmak için hamle yaptığımda beni kabaca itti ama durmadım.

"Lütfen Jordan," diye yalvardım, kazağını ellerimin arasına alarak.

"Lütfen.

Anlamıyorsunuz! Ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok -"

"Belki de değil," diye karşılık verdi, ses tonunda tiksinti vardı. "Ama bildiğim bir şey var; cinayet bir *suçtur*!" Ellerimi kazağından çekip aldı ve bir adım geri çekildi. "Ve lanet yırtıcıların işledikleri suçlardan ceza almadan kurtulmalarını izlemekten bıktım."

"Ne?" Dehşet içinde ağzım açık kaldı. "Avcı bir *yırtıcı* değildir."

"O bir haydut ve katil ve yaptıklarının bedelini ödeyecek," diye cevap verdi boğuk bir sesle, bir elini saçlarında gezdirerek. "Ve bunun için hayatının geri kalanında benden nefret edebilirsin, ama en azından bir kez olsun senin için doğru şeyi yaptığımı bileceğim."

"Beni koruyordu!" Çığlık attım. "Bunu görüyor musun?" Titreyen ellerimle yüzümü işaret ettim. "Saldırıya uğradım, Jordan... Neredeyse -"

"Onun için yalan söyleme!" diye kükredi yüzüme doğru, kırpışmayan yeşil gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Bu fikrimi değiştirmeyecek."

"Yalan söylemiyorum!"

"Tek yaptığın bana *yalan* söylemekti," diye karşı çıktı. "Şimdi neden farklı olsun ki?"

"Yalan söylemiyorum!" Hırladım. "David geri döndü. Peşimden bir adam gönderdi... Hunter onu durdurmasaydı burada olmayacaktım!"

"Eğer bu doğruysa neden polise gitmedin?" diye sordu. "Madem nefsi müdafaaydı."

"Çünkü ben..." sesim kesildi ve itiraf etmeden önce irkildim, "Onu kaybetmekten korkuyordum."

"Öyle ya da böyle onu kaybedeceksin gibi görünüyor."

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Bu soru kalbimin en derin yerinden kopup gelmişti. Bunu bana nasıl yapabiliirdi? Benden bu kadar mı nefret ediyordu? "Neden, lanet olsun?"

"Çünkü seni *ondan* koruyacak kadar seviyorum!" "Hunter bana *asla* zarar vermez."

"Sana hiç zarar vermedi mi? Seni mahvediyor Hope!" Tiksintiyle başını salladı. "Onun gibi bir adam için ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye tükürdü. "Onun fahişesi."

"Artık kim olduğunu bile bilmiyorum," diye fısıldadım, solgunlaşarak.

"Bu ikimiz için de geçerli." Kot pantolonunun cebine uzanıp cep telefonunu çıkardı ve başparmağını ekranda kaydırdı. "Bunun için bana teşekkür edeceksin. bir gün."

"Eğer beni seviyorsan," diye boğuk bir ses çıkardım, panik beni tüketiyordu. "Eğer *şimdiye kadar*

"Beni sevdin, bunu yapmayacaksın."

"Bunu seni sevdiğim için yapıyorum," diye tısladı. Ve sonra telefonu kulağına götürdü.

"Jordan, lütfen," diye bağırdım, dizlerimin üzerine çökerek. "Her şeyi yapacağım - *her şeyi, lanet olsun...*" Uzanarak telefonu elinden aldım ve hızlıca fırlatmadan önce sonuna bastım. "Sadece bunu yapma... lütfen!"

Bilinmeyen korkusu, Hunter'ın geleceğinin, onun benden alınmasının korkusu beni eziyordu. *Beni mahvediyordu.*

Altında boğulduğumuz yalanlar ortak bir yükü. Onun ellerindeki kan benim ellerimde de vardı.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Bunun için kelepçelenip götürülmesini ve hapis yatmasını izlemek *istemezdim.*

Reddettim.

Ne pahasına olursa olsun onu koruyacağım.

"Ne istersen," diye tekrarlardım, hayatımın çoğunu severek geçirdiğim adama bakarak. "Ne istersen." Bu sevgi zamanla azalmıştı ama ben asla vazgeçmemiştim. "Jordan, sana yalvarıyorum." Artık aynı aşk değildi. *Romantik bir* aşk değildi. "Lütfen," diye nefes aldım. "Lütfen."

O güne kadar duyduğum en soğuk ses tonuyla, "Bırak onu," derken yeşil gözleri içimde delikler açıyordu.

Yer altımdan kayıp gitti.

Sersemlemiş bir halde parmaklarımı şakaklarıma bastırıp olanlara bir anlam vermeye çalışmaktan başka bir şey yapamıyordum. Ama yapamadım. "Ne?" Kısık sesle mırıldandım.

"Onu hapisten uzak tutmak için her şeyi yapacağını söylemiştin," diye sert bir omuz silkmeye karşılık verdi. "Onunla tüm bağlarını koparmanı istiyorum."

"Jordan -"

"Ciddiyim Hope," diye hırladı. "O senin için kötü biri. Tanrı aşkına, onun gibi bir adama bulaşmak seni öldürtebilir!"

"O buna asla izin vermez... Ben sadece..." Başımı sallayarak dizlerimin üzerine çöktüm ve "Onu *seviyorum*" diye sızlandım.

"Ben de *seni* seviyorum," diye tersledi Jordan. "Bu yüzden sana bunu veriyorum - ona bir çıkış yolu veriyorum."

Jordan'ın paylaştığımız yatağa doğru yürümesini ve kenarına çökmesini izledim.

Bu sırada ben olduğum yerde kaldım; yerde dizlerimin üzerinde.

Sert ve hızlı nefes alarak ellerimi önüme koydum ve kendimi derin, yavaş nefesler almaya zorladım.

Yirmi yedi yıl boyunca bu adama koşulsuz sevgimi ve desteğimi vermiştim. Her şeyi berbat ettiğimi biliyordum. Başka bir adama aşık olmak ona yapabileceğim en kötü şeydi, ama bu? Şimdi bana ne yapıyordu? Beni içine soktuğu durum? Bu çok daha kötüydü.

Yıllarca süren yalanlar, sırlar ve terk edilme; hepsini affetmiştim. Hatalarını halının altına süpürdüm ve yoluma devam ettim çünkü onun iyi bir insan olduğunu biliyordum. Çünkü onu seviyordum. Ama şu anda Jordan Porter'a karşı hissettiğim tek duygu nefretti. Hunter'ın geleceğini başımın üstünde sallıyordu.

bir havuç gibi beni 'yaparsam lanetlenirim, yapmazsam lanetlenirim' durumuna zorluyor.

Hayır deseydim, Jordan polisi arayacaktı.

Hunter'a Jordan'ın ultimatomundan bahsedersem, tehdidi ortadan kaldırır. *Onu öldürecekti*. Şu anda Jordan'dan ne kadar nefret etsem de onu *hâlâ* seviyordum. O benim severek büyüdüğüm çocuktı. Ona bir şey olmasına da izin veremezdim.

Başka seçeneğim *yoktu*.

"Peki sonra ne olacak?" Mırıldanarak söyledim. "Onu gönderirsem ne olur?"

"O zaman bir yolunu buluruz." Çenesini sıkmasını, sırtının kaskatı kesilmesini, yüz ifadesinin sert bir çizgiye oturmasını izledim. "Bundan sonra ilerlemenin bir yolunu bulmaya çalışacağız."

"İlerlemek mi?" Başımı sallayarak sözlerini reddettim. "Jordan, ben başka bir adama aşığım... Bizim için ileriye gitmek diye bir şey yok -"

"Dene," diye sözümü kesti, sesi kısıktı. "*Beni* bir zamanlar sevmiştin ve mutluyduk." Yorgun bir iç çekişten önce uzanıp burnunun kenarını sıktı. "O yeri tekrar bulabiliriz Hope."

"Mutlu musun?" Ona bakakalırken gözyaşlarım yüzümden aşağı döküldü. "Jordan, liseden beri seninle hiç *mutlu* olmadım."

"Öyle söyleme," diye boğuk bir ses çıkardı.

"Gerçek bu," diye fısıldadım, bana bunu asla yapmayacağını bildiğim çocuğu barındıran adama yalvardım. "Bırak beni *gideyim*."

"Yapamam," diye fısıldadı uyuşukça. "Eğer gidersen, hiçbir şeyim kalmaz."

"Jordan, burada kalmanın ikimize de bir faydası yok... Tanrım, bana bakmaya bile tahammül edemiyorsun."

"Sana kızgıyım. Bize, bana yaptıklarından nefret ediyorum. Acı içindeyim. Sana çok kızgıyım ama bu seni *sevmekten* vazgeçtiğim anlamına gelmiyor." "Öyle mi?" derken her yeri titriyordu. Gerçekten beni sevmeyi bıraktın mı?"

"Elbette seni hâlâ seviyorum." Gözyaşlarım yüzümden aşağı döküldü, itirafım şimdiye kadar söylediklerimin en zoruydu. "Sadece bir kadının kocasını sevmesi gerektiği şekilde değil." Başımı salladım ve hıçkırıklara boğuldum. "Seni incitmek yapmak isteyeceğim son şeydi. Ama eğer kalırsam," diye *boğuldum*, "*eğer beni* Kalırsam, sonunda senden nefret edeceğim."

"O zaman uzun, güvenli hayatının geri kalanında benden nefret edebilirsin," diye karşılık verdi bıkkınlıkla. "En azından seni onunla geçireceğin kısa bir hayattan korumak için elimden gelen her şeyi yaptığımı bilirim."

"Jordan, canının yandığını biliyorum," diye bağırdım içimi yırtan bir hıçkırıkla. "Sana bunu yaptığımı biliyorum ama lütfen bunu bir düşün. *Lütfen*. Bana bunu yaptırmaman için sana yalvarıyorum -"

Jordan ayağa kalkarak, "Şu kapıdan çık ve onu gönder," diye emretti. "Gerçekçi ol ve sana inandığından emin ol, çünkü eğer onu yakalarsam Seni bir daha o katil piçle görürsem, yemin ederim her şeyi ortaya dökerim Hope. Onu öyle bir kafese kapatırım ki -"

"Tamam!" Ellerimle kulaklarımı kapatarak çığlık attım. "Sen kazandın."

"Ben mi kazanıyorum?" diye tekrarladı, sesi acı doluydu. "Ben asla kazanmam Hope. Asla." Bunu söyledikten sonra arkasını döndü ve odadan çıktı.

Yatak odasının kapısı arkasından kapandığı anda yere yığıldım.

Duygularımla savaşmak benim için bir norm haline gelmişti.

Hayatımdaki her şey hakkında yalan söylemek artık tamamen kabul edilebilirdi. İğrenç biriydim.

Biliyordum.

Ne yapmam gerektiğini

biliyordum? Çok

zalimceydi.

Çok iğrenç.

Ama Hunter'ın benden alınışını izlemek yapamayacağım tek şeydi.

Sonunda benden nefret edecekti.

Sonunda hepsi nefret edecekti.

Ve kendimden başka suçlayacak

kimsem yoktu. Her şey için.

On Yedinci Bölüm

Şanslı

Dışarı çıkmadan önce bir sorun olduğunu biliyordum.

Midemde korkunç bir his vardı ve belayı sezme konusunda keskin bir yeteneğim vardı.

O iğrenç gerginlik hissini yaşıyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Kural olarak gergin bir insan değildim, sadece *hissetmeye* ihtiyaç duyduğum bir duygu değildi, ama Hope Carter beni kıcımdan vuracak güce sahip görünüyordu. O evin içinde ne kadar uzun süre kalırsa, içimdeki heyecan da o kadar artıyordu.

Dün gece sözler verdi; sevgi ve sadakat sözleri. *O zaman* onları kastettiğini biliyordum.

Tehlike yokken plan yapmak kolaydı. Ama şimdi şeytanlarıyla yüzleşmek zorundaydı.

Onunla yüzleşmenin onun için kolay olmayacağını biliyordum. Aralarında benim asla anlayamayacağım bir bağ vardı. Tek umudum onu takip etmesiydi.

Kalbinin sesini dinledi.

Kamyonetimin yan tarafına yaslanarak evden çıkışını ve ön kapıyı arkasından kapatışını izledim.

Eli boş.

Hope dikkatle bana yaklaşırken kalbim göğsüme çarpıyordu ve gözlerindeki umutsuzluğu ve kollarını ortasına sarışını zihnime not ettim.

İyi değil.

Ağlamaktan gözleri şişmiş, burnu kıpkırmızı olmuş ve gözyaşlarını tutmaya çalışırken kontrolsüzce hıçkırıyordu.

Hemen tüylerim diken diken oldu.

Eğer onu becerirse, aklımı kaçıracaktım.

Evet, Hope ve ben onun arkasından iş çevirmiştik ve bunun için ellerimi kaldırmıştım - bu benim suçumdu - ama Porter konuşamazdı. Bu kadına kazık atmayı kariyer haline getirmişti.

"Ne oldu?" Bana ulaştığında sordum. Sigaramı fırlatıp ona dokunmak için hamle yaptım ama hızla geri çekildi, ulaşamayacağım bir yere gitti. "Tatlım?"

"Yapamam," diye söze başladı, sonra kocaman bir hıçkırık tutturdu. "Üzgünüm, Hu- Hunter, ama ben... ben gidemem..." Burnunu çekerek kolunun kenarıyla burnunu sildi. "Burada kalmam gerekiyor," diye burnunu çekmeye devam etti, "ve ben- evlilik."

Ve işte oradaydı.

Her zaman içten içe bildiğim gibi.

Onun elindeki kartlar benimkilerden daha güçlüydü. Onu asla terk etmezdi.

"Burada kal," diye kestirip attım. "Onunla birlikte."

"Benden nefret etme," diye hıçkırdı. "Lütfen, benden nefret etme."

Göğsümde yayılan yanma hissi, onun ne kadar perişan olduğuna bakarken hissettiğim mutlak inanmazlığın yanında hiçbir şeydi.

Lanet olsun, kimse bu kadına baktı mı?

Yüzeyin altına bakıp ne kadar mutsuz olduğunu görmek isteyen oldu mu?

Bunu
görebiliyord
um.

Her zaman
vardı.

"Sana ne dedi o?" Bu saçmalığa inanmadığımı söyledim. Evliliğini düzelttiği için o da en az benim kadar mutlu görünüyordu. "Umut mu?" Ne zaman

Cevap vermedi, çenemi ovuşturdum ve bir hırıltıyı bastırdım. "Beni sevmeye ne oldu?"

"Biliyorum," diye mırıldandı. "*Her* kelimesinde ciddiym." "

"O zaman ne değişti?" Elleriyle yüzünü kapattı ama ben buna izin vermedim. Benden saklanmıyordu. Ellerini yavaşça çekerek göz hizamıza gelecek şekilde çömeldim. "*Konuş* benimle, HC."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Bana daha çok ihtiyacı var."

"Yapma!" Başımı sallayarak geri çekildim, öfkeliydim ve hareket etmem gerekiyordu. "Bana bu saçmalığı yapma." Öfkeyle bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Bana söylemediğin bir şey var."

"Dün gece kendimi kandırıyordum." Sanki onu öldürüyorlarmış gibi kelimeleri zorla çıkardı. "Anın içinde kayboldum... onu terk edebileceğimi düşündüm."

Saçmalık.

Saçmalık.

"O ne yaptı?" Gerçeği söylemesi için onu ikna etmeye çalışarak sordum. "Seni tehdit mi etti? Kafanı suçluluk duygusuyla mı doldurdu? Kendi lanet iyileşmesini beceren zayıf kıçlı bir piç olmasının senin suçun olduğunu mu hissettirdi?" Aramıza koyduğum boşluğu geri alarak çenesini yukarı doğru kaldırdım ve onu bana bakmaya zorladım. "Bana neler olduğunu anlat tatlım," diye hırladım. "Ben de bunu senin için düzelteyim."

"Yapamam," diye fısıldadı gözlerini sıkarak. "Sadece gitmene ihtiyacım var." "Hiçbir yere gitmiyorum," diye karşılık verdim hararetle. "Sensiz olmaz." "Lütfen Hunter," diye boğuldu. "Bu konuda bana güven."

Bir dizi küfür mırıldanarak bir sigara yaktım ve hızla yükselen öfkemi yatıştırmak için derin bir nefes çektim.

sadece kocasına yönelikti. "Seni burada mı bırakayım?" Başımı salladım.
"Benden lanet olası bir mucize istiyorsun, HC."

On Sekizinci Bölüm

Umut

Ona gerçeği söylemek istedim.

Kendimi onun kollarına atmak ve tüm bu karmaşayı düzeltmesini istedim.

Jordan'a onu terk ettiğimi söylemenin yapacağım en zor konuşma olacağını düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Bu çok daha kötüydü.

Çünkü bu bir yalandı.

Hunter'a *isteyerek* geldim. Çünkü onu seviyordum. Çünkü onunla birlikte olmak istedim. Ve şimdi, ellerim arkamda bükülmüş bir şekilde onu terk ediyordum.

Ama şimdi bir şey söylenirse, bunun sonu kan dökmek olur.

Hunter'ın ilk içgüdüsünün Jordan'ı denklemden çıkarmak olmayacağına inanacak kadar saf değildim.

Jordan'ın şu anda yaptığı gibi.

Gösteriş ve yalanlar. Artık hayatım bundan ibaretti ve bunu isteyerek yapmamıştım.

Bu şekilde yapmak onu koruyacaktı, bunu biliyordum ama bu beni daha az hain ya da fahişe gibi hissettirmiyordu.

Çünkü eğer öğrenirse - eğer Hunter Jordan'ın özgürlüğümüz için nasıl bir tehdit olduğunu öğrenirse - yapabileceklerinden çok korkuyordum. Hayır, onu geç. Ne yapacağından. Onu öldürebilirdi. Ve ben bununla yaşayamazdım. Buna katlanamazdım. Jordan'dan bana yaptıkları için nefret ediyordum ama çocuktan nefret etmiyordum.

Adamın içinde.

Ve asla yapmam.

"Sabırlı olmana ihtiyacım var," diye yalvardım. "Lütfen Hunter. Bana biraz zaman ver."

"Sabırlı davrandım," diye öfkeyle karşılık verdi. "Ve hep aynı eski bok. Yardım edemem ama bunun *benim* için uzun süreli bir acı olduğunu hissediyorum. Sanki kaçınılmaz olanı erteliyorsun ve veda etmek için beklediğin kişi *benim*."

"Bu benim için hiçbir şeyi değiştirmez," diye fısıldadım, en azından gerçeğin yarısını bilmesini istiyordum. "Sadece... sadece bunu anlamam için bana biraz zaman ver.

dışarı." Zihnim allak bullak olmuştu. Dilimden uzun süreli vaat sözcükleri dökülüyordu. "Dün gece söylediklerimde ciddiydim." Kendimi yarattığım karmaşadan kurtarmaya çalışıyordum ama bu imkânsızdı.

İğrenme ve kendinden nefret etme duygusu, dar bir ipin üzerinde dengede duran taşmış davullar gibi içime dolmuştu. Kendimi içten dışa zehirlenmiş hissediyordum; tek tesellim onun geçici olarak güvende olduğunu bilmektir.

"Benimle gel," diye hırladı Hunter, sesi tutkuluydu, mavi gözleri beni yakıyordu. "Sadece kamyonetime bin ve gidelim. Bu kadar kolay."

Ama öyle değildi.

"Yapamam," diye boğuldum, sessizce anlaması için yalvardım.

"Seni seviyorum Hope," diye hırladı Hunter. "Ve anlıyorum ki benim gibi bir adamın ağzından bu sözleri duymanın hiçbir değeri yok."

"Hunter, lütfen, sadece -"

"Ama benim için sen ve o kelime aynı anlama geliyor," diye devam etti yalvarışımı duymazdan gelerek. "Peki ya zaman? Zaman bir bok ifade etmiyor, tatlım.

Birini en çok sevmek için onu en uzun süre sevmek zorunda değilsiniz. Sadece o kişiyi sevmeniz ve bunu gösterecek kadar korkusuz olmanız gerekir. Ben de bunu yapıyorum - yapmaya çalışıyorum."

"Tanrım, Hunter..."

"Ben ne olduğumu biliyorum Hope," diye ekledi hışımla. "Bana güvenerek ne kadar büyük bir adım atmış olursun. Ama seni hayal kırıklığına *uğratmayacağım*."

"Onu terk *etmeyeceğim*," diye ısırdım, birlikte olmak istediğim tek adamla göz göze gelmişim. "Kalmak zorundayım."

Hunter'ın o anda benim hakkımda ne düşündüğünü ancak hayal edebilirdim. Bir yalancı mı?

Korkak
mı?

Sürtük
mü?

Ben yukarıdakilerin hepsiydim ve eğer onu hapisten kurtaracaksa seve seve hepsi olurdum.

Hunter'ın çenesini sıkıp açarken gözlerinin sertleşmesini izledim.

"Henüz ondan uzaklaşmam," demek için kendimi zorladım. "Acı çekiyor..."

ve onu oraya koyan benim -"

"Onun acısı umurumda mı sanıyorsun?" Hunter öfkeli bir şekilde talep etti.

"Bilmiyorum Hope. Umurumda değil. Onun hakkında. Hisleri. *İyileşmesi*. Hiçbiri sikimde değil." Acı dolu bir hırıltı çıkararak elini saçlarında gezdirdi ve hırladı, "Tek şey sensin! Önemseydiğim tek kişi sensin. Gerisi mi? Lanet olası ikincil hasar."

İşte *tam da* bu yüzden ona söyleyemedim.

Yüzeyinin hemen altında yatan o şiddet damarı ölümcüldü.

Hunter gerçeği bilseydi, tehdidi ortadan kaldırmakta tereddüt etmezdi.

Onurumu korurken neler yapabileceğini çok iyi görmüştüm.

Hatırladıkça içimi bir ürperti kapladı.

"Bana biraz zaman verirsen," diye yalvardım. "Şu anda çok acı çekiyor Hunter ve umursamadığını söylediğini biliyorum ama ben umursuyorum. Onu bırakamam -"

"Hayır," diye hırladı çenesini ovuşturarak. "Bunu yapmıyorum. Burada durup kayıp çocuk için üzülmeyi dinliyorum. Ben de kendi şeytanlarımla savaşıyorum HC ve çoğu gün peşimi bırakmıyorlar ama sen benim öfkelenip inlediğimi duymuyorsun." Sigarasını yere attı ve botuyla söndürdü. "Halletmem gereken kendi işlerim var."

Bir adamın bana Hunter'ın şu anda baktığı gibi bakmasından asla sorumlu olmak istemedim. Gözlerindeki acı ve ihanet beni mahvetti.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım. Yüzündeki yıkımı görebiliyordum. Bu beni mahvetti. İğrenme ve kendimden nefret etme duygusu vücudumun her santimini doldurdu.

"Son şansın," diye ısırdı, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Benimle gel."

İçimden çılgılık atıyor, beni bırakmaması, bana biraz daha zaman vermesi için yalvarıyordum. Zamana ihtiyacım vardı. Sözümünden dönmeyecektim. Onunla birlikte olmak istiyordum. Sadece onunla.

"Onu terk etmiyorum" dediğimde kalbimin onarılamaz milyonlarca parçaya ayrıldığını hissettim.

"O zaman ben yokum." Bununla birlikte Hunter Casarazzi arkasını döndü ve benden uzaklaştı.

Kamyonetine tırmanıp motoru çalıştırırken gözlerim onun her hareketini takip etti.

Arabasının kükreyen sesi sessizliği doldurdu ve irkildim.

Lastiklerin gıcırdama sesi kulaklarımı doldurdu.

Sonra gitti, arkasına bile bakmadan caddeden aşağıya doğru koşmaya başladı. Gidişini izledim.

Hayatımdan çıkışını izledim.

Neden *hayatımın* beni terk edişini izliyordum? Bu *yanlıştı*.

Bu tamamen yanlıştı.

O gidiyordu. Ve

ben *kalıyordum*.

Neden kalıyordum?

Çünkü onu seviyorsun!

İliklerime kadar hissizleşerek beni terk edişini izledim.

Ancak kamyoneti gözden kaybolduğunda arkamı dönüp içeri girdim.

Jordan'ın koridorda durmuş beni beklediğini görünce şaşırmadım. Beni izleyeceğini biliyordum.

"O gitti," dedim hissiz bir şekilde. "Şimdi mutlu musun?" "Doğru olanı yaptın Umut," diye yanıtladı.

Ona tüm dikkatimi vermeden önce ellerimin tersiyle gözyaşı lekeli yanaklarımı sildim.

"Bazı şeyleri bilmeni istiyorum," dedim yeşil gözlerinin içine bakarak. "Bunun için seni asla affetmeyeceğimi bilmeni istiyorum." Nefesinin kesildiğini duydum ama umursamadım ve durmadım. "Ne kadar zaman geçerse geçsin ya da olmasını ne kadar çok istersen iste, *asla* senin olmayacağımı bilmeni istiyorum." Burnumu çekerek, öfkemi dizginlemek için savaştım.

Son gerçeğimi söylemeden önce duygularımı. "Ve en önemlisi, senden şunu istiyorum.

Beni incittiğin, bana yalan söylediğin, ihanet ettiğin, terk ettiğin ve kalbimi kırdığın tüm yolların sayısını unutmuş olsam da, senden asla nefret etmediğimi bil.

Bugüne kadar."

On Dokuzuncu Bölüm

Şanslı

"İyi misin dostum?" Noah evinin ön verandasında bana katılarak sordu. Denver'dan ayrıldıktan sonra doğruca South Peak Road'a geldim. Burada olmak için özel bir nedenim yoktu, sadece yalnız kalmak istemiyordum.

Şu anda kendime
güvenmiyordum. Çok
sinirliydim.

Beni evde karşılayacak bir ailem yoktu. Berbat ya da
değil, Noah dünyada sahip olduğum tek şeydi.

"Haklıydın," dedim sakince, sigaramın külünü savurarak. "Seni
dinlemeliydim, dostum."

Noah yanımdaki basamağa çöktü ve elini omzuma koydu. "Ne oldu?"

"Tam da senin dediğin gibi oldu," diye cevap verdim. "Ona geri
döndü."

Noah tek kelime etmeden uzandı ve aramızda yerde duran sigara
paketini aldı.

"Keşke yanılmış olsaydım," dedi sonunda sigarasından bir nefes
çekmeden önce.

Noah, "Bazı günler hâlâ olabileceğimi düşünüyorum," demeden önce
derin bir nefes verdi. Yine umutlanmaya başlamamıştım.

Benimle gelmesi için her şeyi denediğim halde. Ve onunla kaldı.

Bu beni deli etti.

Bu beni çok öfkелendirdi.

Buradaydım, ona istediği her şeyi sunuyordum ve bu yeterince iyi değildi. Mükemmel olmadığımı biliyordum, bundan çok uzaktım ama onun için doğru olanı yapacaktım. Denerdim.

O da aynı şeyi söyleyebilir mi?

"Hayır." Başımı salladım ve bir nefes daha çektim.

Bana bunu yapmaya devam edemezdi. Bir santim verip sonra kalbimden bir şerit daha alıyordu. Elbette ona izin veriyordum, asla tamamen benim olamayacak bir kadına giderek daha fazla güç veriyordum.

"Daha başlamadan bitmişti." Mizahsızca güldüm. "Ve işin boktan tarafı, bunun olacağını biliyordum." Bir duman bulutu çıkararak, "Hepsi" diye mırıldandım.

Noah cevap vermedi ve ben buna sevindim. O da benim gibi biliyordu.

Bitti.

"G'nin araması gerekiyordu," dedim ona.

Noah acı dolu bir hırıltıya benzeyen bir ses çıkardı. "Ve?"

"Tally'de halletmem gereken bazı işler var."

"Tally?" Noah kaşlarını kaldırdı. "Lanet olsun, Luck."

Omuz silktim. "Neyse o, dostum."

"Ne zaman döneceksin?"

"Birkaç gün," diye mırıldandım. "Birkaç hafta. Kim bilir, dostum."

"Bu konuda ne yapacaksın?" diye sordu, sesi kısıktı, dikkati elindeki sigaraya kilitlenmişti. "Artık içeridesin, dostum." Sonra yüzünü bana döndü. "G ile mi? O el sıkışmanın geri dönüşü yok, Luck."

Bunu biliyordum.

Kan dökülmesi gerekecekti.

Yerine getirmem gereken taahhütlerim vardı.

Alınacak hayatlar.

"Umarım o bok kafalıyla birlikte olmak benim için hiçbir şeyi değiştirmmez." Başımı sallayarak izmariti parmaklarımın arasında yuvarladım ve gözlerimi hiçbir şeye dikmedim. "Beni sevmesi için onu zorlayamam, dostum. Bu benim kontrolümde değil." "Ama onu güvende tutabilirim." diye eklemeyen önce bir nefes daha çektim.

Ve yapacağım."

"Tanıdığım en çılgın orospu çocuğu musun yoksa sadece eski bir mazoşist misin karar veremiyorum," diye kuru bir şekilde karşılık verdi Noah. "Ama her ne isen, ben

Aşağı." Omzunu benimkine vurdu. "Her zaman." "İçeride olduğumuz zamanı hatırlıyor musun?" Ona sordum.

"Unutmak zor."

"Evet." Ondan çok kendi kendime başımı salladım. "Ben de hemen arkadayım dostum." Sigaramdan bir nefes daha çekerek bir duman bulutu çıkardım.

Devam etmeden önce, "O kadın mı? Beni zincire vurdu."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Noah huysuzca.

Bundan kaçabilmemin tek yolu gitmekti.

Gitmek zorundaydım.

Aramıza mesafe koy.

"Sonunda onu öldüreceğim, dostum," diye itiraf ettim, üzerimize çöken sessizliği bozarak. "Ve yapmamam gerektiğini biliyorum, ona bir şey olursa bunun onu mahvedeceğini biliyorum, ama sonunda yapacağım şey bu - eğer kalırsam."

Ürdün

Umut bana ihanet etti.

Bana sadakatsizlik etti.

Bana yalan söyledi.

Ve *ben* kötü adam
mıydım? Siktir et bu
hayatı.

Hepsinin canı cehenneme.

Göğsümdeki acıyla baş edemeyerek sırt çantama doğru yürüdüm ve içinde saklı olan kehribar rengi sıvı şişesini aldım.

Beni kapağı açmaya iten şey unutmaya duyduğum ihtiyaçtı ama Hope'un bana bakarken gözlerinde beliren katıksız nefreti hatırlamak beni uçurumun kenarına getirdi.

Duygusuzca şişeyi dudaklarıma bastırdım ve içtim.

Yine de yeterli değildi.

Hiçbir alkol içimdeki acıyı bastıramazdı.

"Jordan." Annabelle'in sesi, çevresel görüş alanıma girmeden birkaç dakika önce kulaklarımı doldurdu. "Bunu yapma," diye fısıldadı, gözyaşlarıyla dolu gözlerle bana bakıyordu. "*Lütfen.*"

Bir şey söylemek için ağzımı açtım, onu rahatlatacak herhangi bir şey ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı.

Çünkü içimde *hiçbir şey* kalmamıştı.

"Hadi Jordan," diye yalvardı, bana doğru koşarak. "Cevap bu değil." Yanımdaki kanepeye çökerek elini koltuğumun üzerine koydu.

"Sen bundan daha glsn." dedi.

Yorgun bir Şekilde i çekerek başımı salladım ve bir lokma daha boğazımdan aşağı attım. Yanan gözlerle dönüp ona baktım ve "Ryder'ı alıp gitmen gerek" dedim.

"Gitmek mi?" DeŐet içinde bana baktı. "Seni Şimdi bırakmayacağım."

"Ben iyi bir insan *değilim* Annie," diye ısırdım. "yle olduğumu düşündüğünü biliyorum ama gerçekten değilim... ve o çocuğun benim zehrimle büyümesini istemiyorum."

Yirminci Bölüm

Umut

Kendi kalbimin tutsağıydım; hayatımın farklı noktalarında, içimdeki her şeyle sevdiğim iki adamı korumak arasında kalmıştım. İkisini de hayatta ve hapisneden uzak tutmak benim amacımdı ama bunu yaparken ikisini de kaybettim.

Hunter gitmişti, arkasına bile bakmadan benden uzaklaşmıştı ve dürüst olmak gerekirse gittiği için onu suçlayamazdım. Ben onu çok zorladım. Çok fazla söz verdim. Birçok kez sözümünden döndüm.

Jordan'a gelince? Benimle aynı evde olabilirdi ama o da gitmişti. Hayatım boyunca sevdiğim çocuk, artık o adamın içinde değildi. Şimdi. Bunu bana bir kez söylemişti ama dinlememiştim. Şimdi keşke dinleseydim diyorum.

Bana yaptığı şey; beni bu şekilde zorlaması ve Hunter'ın özgürlüğünü kalmam için bir yol olarak kullanması, onu asla affedemeyeceğim bir şeydi.

Bir ilişki yaşamak hayatımda yaptığım en kötü şeylerden biriydi ama bundan pişmanlık duyamazdım çünkü Hunter'dan pişmanlık duyamazdım. Sadece her şeyi farklı şekilde yapmış olmayı diledim. Kalbim benden bunu istediğinde geri çekilseydim. Geri geldiğinde hayır deseydim, şimdi her şey çok farklı olurdu. Ama insanları memnun etmeye çalışarak her şeyi berbat ettim. Bununla işim bitmişti.

Bir daha asla.

"Hope," diye onayladı Jordan o gecenin ilerleyen saatlerinde yatak odamızın kapısında eğilerek. Bütün gün içmişti ve benden en az bir metre uzakta olmasına rağmen ondan yayılan viski kokusunu rahatlıkla alabiliyordum.

"Umut," diye tekrarladı.

Ona cevap

vermedim.

Veremezdim.

Ona çok kızmıştım.

Bunun yerine ona dik dik baktım ve mutlak tiksinti dolu bakışımın nasıl hissettiğimi bir şekilde yansıtmamasını umdum. İpucunu anlaması ve beni *yalnız* bırakması için dua ettim çünkü onunla bir daha konuşmak istediğimi hayal bile edemiyordum. Aslında tek istediğim aşağıya inip *vekil ailesiyle* mutlu aile oyunu oynaması ve benim varlığımı unutmasıydı. Son birkaç aydır bunu o kadar kolay yapıyordu ki, bunun onun için çok da zor olacağını düşünmüyordum.

Bana bakmaya devam edince başımı salladım ve tükürdüm, "Eğer bu gece burada uyuyacaksan, ben uyumayacağım."

Sözlerim karşısında irkildi ve ben de sevindim. Acımı hissetmesini istedim.

Kapıyı iterek bana doğru yürüdü. Hemen ayağa kalktım ve yataktan uzaklaştım. "Ciddiyim," diye onu uyardım, elimi kaldırarak onu savuşturmaya çalıştım. "Bu evlilik bitti."

Vay canına.

Sık sık yüksek sesle söylemeyi düşündüğüm kelimeler ağızımdan öyle bir güç ve samimiyetle çıkmıştı ki kendimi şaşkına çevirmiştim.

Ciddiydim.

Evliliğimiz *bitmişti*.

Tamamen bitmiştim.

Jordan yatağın kendi tarafındaki kenarına çökerek, "Onun yüzünden," diye fısıldadı.

"Hayır." Başımı salladım. "*Senin* yüzünden."

"Beni aldatıyorsun ve hatalı olan benim," diye sordu, ses tonu istifa etmişti.

"Hayır," diye karşı çıktım, bu her neyse ona boyun eğmeyerek. "Bunun için hatalıyım. Bu yüzde bir milyon benim suçum," dedim ona, kendi sözlerimin tıslamasını hissederek. "Ama evliliğimiz bittiği için Hunter'ı suçlama çünkü ben onunla tanışmadan çok önce evliliğimiz bitmişti. Ve *bu senin* suçun."

"Seni sevmekten asla vazgeçmedim," diye hırladı.

"Hayır, sadece göstermeyi unuttun," diye karşılık verdim. "Sadece sekiz lanet yıl boyunca var olduğumu unuttun."

"Umut..." Jordan'ın komodinin üst çekmecesine uzanıp eski deri bir fotoğraf albümü çıkarmasını izledim.

O kitabın içinde ne olduğunu çok iyi bildiğim için kalbim hızlanmaya, düzensiz bir şekilde atmaya başladı. "Kaldır şunu," diye uyardım onu. "Görmek istemiyorum."

O yapmadı.

Bunun yerine albümü ilk sayfasına kadar açtı ve sayfaya bantlanmış, çizilmiş eski bir fotoğrafı ortaya çıkardı. "Şuna bak," diye fısıldadı, çocukken kollarımızı birbirimizin omuzlarına dolamış, oltalarımızı tuttuğumuz ve annemin çektiğini hatırladığım fotoğraf için ısılt ısılt gülümsediğimiz fotoğrafı göstererek.

Fiziksel olarak bitkin ve duygusal olarak perişan bir halde yatağa, onun yanına uzandım ve gözlerimi yere diktim.

Sayfaları çevirmeye devam etti, çocukluğumuza, çocukluğumuza ait görüntüleri ortaya çıkardı.

Birlikte yaşadığımız güzel anıları. "Bu benim senin kitabın," dedi bana. "Bizim."

"Jordan," diye fısıldadım, gözlerimi kapatıp acının dinmesi için dua ettim. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü hatırlamana *ihtiyacım* var," diye boğuk bir sesle konuştu.

Sayfaları çevirmeye devam etti, bıçağı döndürdü, ta ki son sayfaya gelene kadar - öldürücü darbenin olduğu sayfaya.

"O gün çok mutluydun," dedi fotoğrafa bakarak. "Bak Hope. *Hatırla*."
Ve yaptım.

Gözlerim dolu dolu, Boulder'daki adliye binasının dışında duran on sekiz yaşındaki halime baktım, gözlerim mutluluktan parlıyordu, Jordan'ın yanına yapışıp kameraya gülümserken.

Sanki bir ömür önceymiş gibi geldi.

Sanki fotoğraf için gülümseyen kişi farklı bir kişiymiş gibi.

"Hatırlıyorum," dedim ona, sesim titriyordu, ellerim titriyordu. "Hepsini."

Jordan derin bir iç çekerek uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu.

"Tanrıya şükür."

Eli elime değdiği anda kolumu çektim ve ayağa fırladım. "Ondan hemen sonra ne olduğunu da hatırlıyorum," dedim ona titreyerek. "Beni *terk ettin*."

"Anahtarlık -"

"Bisikletine bindin ve beni terk ettin," diye devam ettim. "Ve nihayet geri döndüğünde, yüzüme kahverengi bir zarf fırlattın ve kağıtları imzalamamı söyledin... evliliğimizden vazgeçmem için." Birbirimize bakarken gözyaşlarım yanaklarımdan serbestçe aktı, kendi kişisel duygusal çöküşümüze kilitlenmiştik. "Bana beni *hiç* sevmediğini söyledin ve sonra arkanı dönüp kapıdan çıkıp gittin," diye hıçkırdım. "Sekiz yıl ve hiçbir şey. Ne bir telefon görüşmesi. E-posta ya da kısa mesaj yok. Bir mektup bile yok!"

"Neden gitmek zorunda kaldığımı biliyorsun!" diye kükredi, duyguları artık onu da ele geçirmişti. Aldığı alkolün etkisiyle gözleri kararmış ve donuklaşmıştı ama kelimeleri billur gibi çıkıyordu

Açık. "O zamanlar neler yaşadığım hakkında en ufak bir fikrin bile yok."

"Çünkü bana söylemedin," diye bağırdım. "Ve hala bunu yapıyorsun - Bu konuda konuşmayı reddediyorsun. Beni hiç içeri almadın, Jordan, ve bu

bizi ayırdı!"

"Şimdi konuşuyorum, değil mi?" diye hırladı. "O zaman bu konu hakkında konuşalım - o piç kurusu içime girerken yaşadığım hayal edilemez fiziksel acı hakkında - vücudumu siki için lanet bir iğne yastığı olarak kullanıyordu."

Acı nefes borumu ezerken karnım şişti. "Jordan -"

"Sana söylememi istediğin şey bu muydu?" diye sordu, ayağa kalkarak. "Yüzüm lanet bir yastığa gömülmüşken beni nasıl boşalttığını mı? Ya da çılgılık atmamak için kendi dilimi ve diş etlerimi ısırığımı mı? Çılgılık atmanın onu sadece *tahrik* ettiğini bilmek. Ve bunu yaptığımda nasıl ölmek istediğimi?"

"Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum," diye hıçkırdım, kalbim milyonlarca parçaya bölünerek yatağa geri çöktüm.

"*Hiçbir şey* söylememen gerekiyordu," diye kükredi. "Hiçbir zaman bir şey söylememen gerekiyordu. Sadece *dinlemen gerekiyordu*."

Başını sallayarak ikimize de gerçeklerle işkence etmeye devam etti. "Ya da ne istediğimi ya da *kimi istediğimi bilemeyecek* kadar kafamı nasıl karıştırdığına ne demeli?"

"Bunu duyamıyorum-"

"Dinle," diye kükredi kısık sesle. "Kırıldığımdan çok korktuğum için kendimi sallayarak uyuduğum geceleri dinle. İstiyor musun Bunun kaç gece olduğunu biliyor musun

Hope?" Başımı salladım ama o durmadı.

"*Her gece*," diye ısırıldı.

"Özür dilerim..."

"Belki de on altı gün boyunca sıçamadığım ve doktor bana lavman verdiğinde buna o kadar alışmışım ki sertleştiğim gerçeğinden bahsetmeliyiz? Bunu sana söylemek ilişkimizi kurtarır mıydı yoksa miden bulanır mıydı? Dürüst ol, Hope!"

Yüzümü ellerime gömerek ağladım ve durması için yalvardım. Durmadı.

"Bana bak," dedi. "Sana bu *dünyada* vücudumu bu histen kurtarmaya yetecek kadar sabun ve çamaşır suyu olmadığını söylediğimde yüzüme bak-" Sesi kesildi ve büyük bir titremenin vücudunu sarmasını izledim. "Bugüne kadar onu içimde *hissedebildim* Hope. Bedenimde. Derimin altında. *Onun* hislerini ve kokusunu."

"Özür dilerim," diye boğuk bir sesle bağırdım, artık daha sert ve çirkin ağlıyordum. "Başına bunlar geldiği için çok üzgünüm."

"On dört yaşındaydım Umut!" Sesi çatallaştı. Yere çökerek kollarını dizlerine doladı. "*On dört yaşındaydım... Ve seni suçladım. Hepinizi suçladım. Mutlu lanet hayatlarınızla ve babamla! Benim babamı. Uyanıp beni kurtarması için dua ettiğim tek kişiyi.*" Yürek burkan bir hıçkırıkla boğuldu. "Tahmin et ne oldu Hope? *Kurtarmadı. Kurtarılmadım. Terk edildim. Geride bırakıldım. Tecavüze uğradım, yağmalandım ve içimde kalan tek şey dünyaya karşı duyduğum mutlak nefret olana kadar işkence gördüm. Ve kendimden.*"

"Jord -" Onu tutmak için hamle yaptım ama beni kabaca iterek onunla birlikte yere düşmeme neden oldu - onunla birlikte kendi cehennem çukuruna düştüm. Ani darbenin etkisiyle bileklerime acı saplandı ama kıpırdamadım. Bana zarar vermek istememişti. Bunu biliyordum.

"Hâlâ anlamadın mı?" diye bağırdı, gözyaşları yüzünden akıyordu. "Yapamam.

Al. Senin. Dokun."

"Biliyorum," diye hıçkırdım, onunla birlikte ben de ağlıyordum. "Ama sahip olduğum tek şey bu."

"Beni terk edersen hiçbir şeyim kalmaz," diye yarı hıçkırdı, yarı ağladı. "Kahrolası

hiçbir şey."

"Benim için çok şey ifade ediyorsun," diye mırıldandım. "Ve seni hayatımın sonuna kadar seveceğim." Kendimi dizlerimin üzerine çekerek ona yaklaştım ve kollarımı boynuna dolayıp ona sarılabilmeyi diledim. "Ama artık bu şekilde yaşayamam... Bunu yapamam, Jordan. Sevgi, duygu ya da yakınlık olmadan mı?

Bu beni *öldürüyor!*"

"Değişebilirim," diye yalvardı, sesi umutsuzdu. "Değişebilirim. Değişeceğim."

Başımı sallayarak yavaşça ayağa kalktım. "Hayır." Yatağa doğru yürüdüm, yere uzandım ve yorgun bir iç geçirdim. "Sen değişmeyeceksin onun hakkında hissettiklerimi değiştir-"

"Öyle deme!" diye uludu, sesi neredeyse çıldırmış gibiydi, ayağa fırlayıp bana doğru ilerlerken. "Bunu düzeltebiliriz Hope. Düzeltebiliriz."

Sonra üstüme çıktı ve beni yatağın derinliklerine bastırdı. "Gördün mü," dedi tanımadığım bir sesle, beni öpücüklere boğarken. boynumdan aşağı, nefesindeki viski kokusu boğucu. "Bunu düzeltebiliriz."

"Jordan, hayır," diye uyardım, onu bedenimden itmeye çalışıyor ama başaramıyordum. "Jordan!"

Panik başladı, başka hiçbir şeye benzemeyen bir korku ve daha sert ittim. "Bırak beni!"

Üzerimden inmedi. Ve durmadı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı pijamamın eteğini yırtarak. "Seni çok seviyorum."

Hareket edemiyordum.

Hiçbir şey

hissedemiyordum.

Felç olmuşum.

Vücudumdan dışarı süzülüyorum.

"Hayır," diye fısıldamaya devam ettim, başımı sallayarak. "Lütfen dur..."

"Bunu düzeltebiliriz Anahtarlık," diye yatıştırdı, külotumu bacaklarımdan aşağı çekerken. "Bunu tekrar daha iyi hale getirebilirim."

"Dur," diye yalvardım ama sesim bana ihanet etti. Tekrar denedim, "Jordan, lütfen yapma," ama kendini bedenimin içine iterken çıkan tek şey alçak, boğuk bir inilti oldu.

Kalbim göğsümde yavaş yavaş donuyordu.

Dudaklarımdan çıkan her nefes bir öncekinden daha soğuktu. İçten içe ölüyordum.

Dokunuşu sevgi dolu ve nazikti ama ben hiçbirini istemiyordum. Aldatma ve utançtan tüylerim diken diken oldu.

Ama onu durdurmadım.

Öylece *uzandım*.

Bana zarar vermiyordu. Zarar vermiyordu.

Ama durmasına ihtiyacım vardı.

"Lütfen," diye inledim. "Lütfen bunu yapmayın..."

"Seni seviyorum," demeye devam etti. "Sen de beni sev. Lütfen, sadece beni sev."

İstiyorum, söylemeye çalıştım *ama bunu istemiyorum*.

Hiçbir şey çıkmadı.

Kendi derimin içinde sıkışıp kalmıştım ve kendimden nefret ederek yanıyordum, dudağımı sertçe ısırdım ve bana neler olduğunu anlamaya çalıştım.

Bu neden oluyordu?

Neden durmuyordu?

Beni duyamıyor muydu?

Çıplak bedenini hissetmek, üzerime ağır bir şekilde bastırırken

vücudunun ağırlığı *tehlike* çığlıkları atıyordu!

Ve yine de hareketsiz kaldım, bedenim onun çılgınca sevgi saldırısına karşı uyuşmuştu.

"Bizi mahvetmesine izin vermeyeceğim," diye boğuk bir sesle tekrar tekrar içime girdi. "Paul'ün beni mahvetmesine izin vermeyeceğim."
Yumuşak nefesleri ve homurtuları hızlandı. "Beni sevdiğini söyle Hope."
Hareketleri daha da hızlandı ve derinleşti. "Lütfen, beni sevdiğini söyle."

Şiddetle titreyerek başımı yana çevirdim, gözlerimi kapattım ve yanaklarımdan süzülen yaşlar yastığı ıslatırken "Seni seviyorum" diye fısıldadım.

Bölüm Yirmi Bir

Umut

İçimde bir boşluk hissettim.

Sanki biri vücudumun içine sivri bir cam parçası sokmuş ve kazımış gibiydi.

Özgürlüğüm, saygınlığım ve seçimlerimle birlikte elimden alınmış gibiydi.

Fiziksel olarak uyuşmuş ve duygusal olarak felç olmuş bir halde olanları anlamaya çalıştım.

Nasıl hissettim?

Ne yapmıştı?

Anlayamadım. Hayır.

Hayır dedim.

Ama durmadı.

Ama ben de onu itmedim. Bu

istediğim anlamına mı geliyordu?

Vücudum onun dokunuşunu istiyor muydu?

Çünkü kalbim ve beynim hayır diye

bağırıyordu. Ama yine de *kımıldamadım*.

Kesin olarak bildiğim tek şey, yaşadığım sürece vücuduma başka bir şey sokmak istemediğimdi.

Yanımda uyuyordu, yattığım yerden birkaç santim ötedeki şiltenin üzerinde bir yığın halinde sızmıştı.

Başımı bir yana eğerek yüzüne baktım.

*Bunu sen yaptın, diye tısladı zihnimin en karanlık kısmı, bu senin suçun.
Ona bunu sen yaptırdın.*

Gözlerimden akmaya devam eden yaşları kırıştırarak ona bakmaya
devam ettim - sadece tüm bunları anlamaya çalışıyordum.

Bunu ona ben mi yaptırdım?

Benim hareketlerim mi
suçluydu? Bu Jordan'dı.

Jordan.

Bana asla zarar
vermezdi. Bana zarar
vermedi.

Beni sevmeye çalıştı.
Beni sevdiğini göstermeye
çalıştı. Neden bu kadar şiddetli
titriyordum? Neden bu kadar
soyulmuş hissediyordum?

*Çünkü sana tecavüz etti, sağduyuma göre sen hayır dedin ve o durmadı.
Ama yapmazdı.*

Bana asla *tecavüz* etmezdi.

Ve ben incinmedim.

Hiç çürük yoktu. Acı
da yoktu.

Bu.... Bilmiyordum. Çok
içiyordu.

Alkol yüzünden.

Düzgün düşünemiyordu.

Ayıkken *asla* böyle davranmazdı.

O benim seçimlerimi asla elimden almaz.

Donmuş uzuvlarıma hayat geri gelene kadar saatlerce orada yatmış olmalıyım.

Sonunda kendi bedenimin kontrolünü yeniden ele geçirdiğimde yataktan fırladım ve koridoru geçerek banyoya gittim. Duşun ayarlarını maksimum ısı seviyesine getirdikten sonra içeri girdim.

Su vücudumu yıkadı, cildimi kabarcıklı bir acıya kadar haşladı ve bundan memnun oldum.

Duşun zeminine çökerek kollarımı dizlerime doladım, başımı öne eğdim ve ağladım.

Düşünmekten çok
utanıyorum.

Hissetmekten çok
korkuyorum.

Nefes alamayacak kadar kırık.

Yirmi İkinci Bölüm

Ürdün

Ölmek istedim.

Artık burada olmamam gerekiyordu.

Kalbimdeki o korkunç acıyı hissetmemem gerekiyordu.

Zihnim bana saldırıyordu.

Hope'un yüzü beni eziyordu.

Paul'un sesi benimle alay
ediyordu. Hiçbir şeyim
kalmamıştı.

Koluma düğümlediğim kravatın kenarından çekerek, parmaklarımda
karıncalanma hissi oluşana kadar sıktım. İğneyi dudaklarımın arasından
alarak bir damar aradım, vücudumda büyüyen aciliyet hareketlerimi
beceriksizleştirdi.

Başparmağımı yavaşça şırınganın üzerine bastırıp tam bir darbe
aldığımda iğnenin acısı tarif edilemez derecede hoştu.

Saniyeler içinde bedenimin hafiflediğini
hissettim. Tüm sorunlarım uçup gidiyordu.

Huzur, saf bir ecstasye battaniyesi gibi üzerime yıkılıyor.

Şırıngayı sehpanın üzerine atarak kolumu açtım ve kanepeye uzandım.

Eriyip gidiyor.

Tüm acılar.

Bütün
düşünceler.

Hiçbir fikrim
yok.

Hayır. Hiçbir şey.

Dünyadan uzaklaşıyordum.

Ve harikaydı. Gözlerim açık
mıydı?

Kimin umurundaydı ki?

Zaten onlara ihtiyacım
yoktu. Hiçbir şeye
ihtiyacım yoktu.

"Jordan... Jordan! Ne yaptın sen?"

Tanrı benimle konuşuyordu.

"Jordan, gözlerini aç."

Tanrı'nın siktirip gitmesi gerekiyordu.

"Uyan, lanet olası! Gözlerini aç ve bana bak."

"Siktir git dostum," diye güldüm, sevişme, uyku ve mutluluk hissi
vücudumu sararken gülümsedim.

Dudaklarımı birbirine bastırarak, vücudum gittikçe hafıflerken başımı
bir o yana bir bu yana çevirdim.

Her şey kararmadan önceki son düşüncem; asla eskiye dönmeyeceğim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Umut

Gün korkunç, acı dolu bir bulanıklık içinde geçerken, içimdeki acıyı müzikle, yemekle ve yazarak iyileştirmeye çalıştım.

Ama dinlediğim her şarkı bana çok fazla şey hissettirdi. Peki ya yemek? Artık tadını alamıyordum.

Yazmak için her oturduğumda, hayatımın en travmatik iki gecesinin geri dönüşleriyle bombardımana tutuluyordum ki bu geceler kırk sekiz saatlik bir zaman dilimine denk geliyordu.

Emin olduğum tek şey artık kendimi iyi hissetmediğimdi.

Kırılmışım.

Hiçbir şey işe yaramadı.

Kalbimdeki boşluğu dolduramadım.

O gece Hunter'ın dairesinde bıraktığım parça.

Acı içindeydim. Yanıyordum. Acı ve öfke nefes borumu eziyor, nefes almamı zorlaştırıyor, her günü atlatmamı zorlaştırıyordu.

İçinde bulunduğum acıyı hak ettiğimi bilmek, dünyadan saklanmaya, sırlarını örtmeye ve acımı gömmeye devam ettiğim için çok daha kötü hale getirdi.

Hunter'ın telefonu benim yüzümden hâlâ kapalıydı, çünkü arayabileceğimi düşünüyordu.

Ben yapardım.

Benim vardı.

Ve Hunter'ı sevmek beni bu evde tutan şeydi.

Jordan'ın evindeki kanepeye kıvrılmış, kendimi yaptığım şey hakkında uzun uzun düşünmeye zorladım.

Onu sevmeye çalışmışım. Sevdim. Yıllarca kendimi bunun sağlıklı, iyi ve benim için doğru olan şey olduğuna inanmaya zorladım.

Artık daha net görüyordum.

Ve hiçbir şey gerçekten daha uzak olamaz.

Sırlara gelince?

Onları çoğu kadının çanta taşıdığı gibi taşırdım.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çökmek ve *beni* dinleyen herkese *beni kurtarın* diye bağırarak istedim.

Kimse yapmaz tabii ki.

Bir kadının zina yapmasının bedeli buydu. Bir ilişki yaşadım ve bu süreçte kendimi kaybettim.

Ön kapı çalındı ve beni hayallerimden uyandırdı.

Düşüncelerimi toparlamak için başımı sallayarak koltuktan kalktım ve evin önüne doğru ilerledim.

Koridora ulaştığımda Jordan oradaydı, sırtı kapıya dönüktü ve gözlerinde çılgın bir bakış vardı.

Ona ne halt ettiğini sormak için ağzımı açtığımda işaret parmağını dudaklarına bastırdı.

Korku içimi sarmaladı.

Kim vardı orada?

David mi?

Oh, Tanrım...

Panik boğazıma kadar tırmandı ve kalbimin çılgınca atmasına neden oldu.

"Jord? Hadi, kapıyı aç dostum."

Derek'in sesi kulaklarımı doldururken gözlerimi Jordan'inkilerden ayırmadım.

"Hope? Evde kimse var mı?"

Ağzımı açtım ama Jordan bana ters ters bakıp başını yavaşça sallayınca hemen kapattım.

"Hadi ama Jordan. Haftalar oldu. Seni görmem gerek..."

Derek'in sesindeki endişeyi duyunca irkildim ama Jordan bunu fark etmemiş gibiydi.

Sonunda, kapıya vurma sesleri kesildiğinde ve Derek pes ettiğinde, sesimi buldum. "Onu engelleyemezsin. O senin baban."

"Baba mı?" Jordan tırnaklarını kollarında gezdirerek hırladı. "Ne babası?" Kapıyı itti ve merdivenlerden yukarı çıktı. "Onun evime girmesine asla izin verme."

"Ciddi bir yardıma ihtiyacın var," diye arkasından seslendim.

"Ve sen de kendi lanet olası işine bakmalısın," diye kükredi odasına geri dönmeden önce.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Umut

Annabelle mutfağa girdiğinde, "Jordan bugün kovuldu," diye duyurdu. Çantasını tezgâhın üzerine bıraktı ve bana ters ters bakmaya başladı.

Açıklamasına şaşırmadım.

Büyük kavgamızdan beri işe gelmemiştı ve o zamandan beri her gün sürekli olarak kendini sersemletecek kadar içmişti.

Her gün sürekli olarak vücuduna doldurduğu alkol onu huysuz bir sarhoşa dönüştürmüştü.

Bir yabancı.

Kovulmasına şaşmamalı.

O ve Ryder da artık evde kalmıyorlardı.

Eroin iğneleri ve kırık viski şişeleri bir bebeğin etrafında bulunabileceği en güvenli şeyler değildi.

Oğlunu bu kötülük ve acı lağımindan korumak onun tek kurtarıcı özelliğıydi.

"Ve onu rehabilitasyon merkezindeki görevinden aldılar." Cevap vermem için bir süre bekledi ve ben cevap vermeyince tiksintiyle dilini şaklattı. "Umurunda değil mi?"

Yanıt olarak omuz silktim ve dikkatimi tekrar dizüstü bilgisayarımın ekranına çevirdim.

Umurumda
değildi.

Onun
hakkında.

Ya da onu.

Herhangi biri hakkında.

Jordan Porter için kalbimde taşıdığım son sevgi ve pişmanlık kırıntısı da o gece göğsümde büzüşüp öldü. Ve ona karşı hâlâ hissettiğim merhamet her geçen gün biraz daha azaldı.

Ona gelince?

Bu kadından binlerce güneşin ateşiyle *nefret* ediyordum. Teagan'ın deyimiyle tam bir *C U Next Tuesday*'di.

Şahsen ben bu kelimenin onun için fazla nazik bir tanımlama olduğunu düşündüm.

Onun hakkında her zaman hissettiğim o içgüdüsel his - bana onun çıkarcı bir cadaloz olduğunu söyleyen his - yüzde yüz doğrudu.

Başından beri onun ne olduğunu göremediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. Jordan'ı her gün etkilemesini izlemek iğrençti.

Kadın onun için zehirliydi.

Onu şımartmak ve ihtiyacı olan şey soğuk, sert bir sevgi iken onu rahatlatmak için acele etmek.

Şimdi gördüm.

Sorun şuydu ki, artık ilgilenme ya da müdahale etme arzusu hissetmiyordum. Duygularım boşa çıkmıştı.

Onlara karşı tamamen boştum.

Kalbim Boulder'a geri dönmüş, telefonlarıma cevap vermeyi reddeden bir adama sıkıca bağlanmıştı.

Son birkaç haftadır, her telefon görüşmesi, kısa mesaj ve sesli mesaj cevapsız kalıyordu ve bu beni *öldürüyordu*.

Hunter için duyduğum endişe o kadar şiddetliydi ki beni fiziksel olarak hasta edecek noktaya gelmişti. Birden fazla kez kusmuştum. Endişe, ihtiyaç, acı ve yalnızlıktan aklımı kaçırmak üzereydim.

Onsuz olmak beni *sakat bırakıyordu*.

Jordan polise giderse Hunter'ın alacağı ağır hapis cezasını düşünmek hâlâ bu evde olmamın *tek* nedeniydi. I

onu eyalet hapisanesinden uzak tutmaya kararlıydı.

Bunu yapmak zorunda olduğum yol beni eziyordu ama acı çekmeye devam edecektim.

İkisini de güvende tutmak için - aşık olduğum adamı ve bir zamanlar değer verdiğim çocuğu.

Ama kaldığım için kendimden o kadar iğreniyordum ki.

Yalan söylemeye devam ettiğim için.

Ayağa kalkıp Hunter'a her şeyi anlatmadığım için.

Ama en önemlisi, Jordan'ı hâlâ *önemsediğim* için kendimden nefret ediyordum. Son iki haftadır bana davranış şekli taciz sınırındaydı ve sokakta bana gösterilenden daha fazla saygı gösterilen köpekler olduğundan oldukça emindim.

Jordan'dan nefret etmeliydim ve büyük bir parçam nefret ediyordu ama ondan asla tüm kalbimle nefret edemezdim. Birlikte yaşadığımız hayatın anıları hâlâ o yeşil gözlerin ardında parıldarken olmazdı.

Bana en çok işkence eden şey buydu.

Zayıf olmak.

Bu evde kapana kısılmıştım.

Dikişlerimi aldirmek ve yaramı tedavi ettirmek için dişlerimin arasından yalan söylediğim acele bir acil bakım ziyareti ve ardından *Plan B* almak için eczaneye yaptığım acele bir yolculuk dışında, bu evin dört duvarının dışına çıkmamıştım.

Aspen'deki imza gününü kaçırdım, bu da bana seksen küsur okura mal oldu ve profesyonel adıma lekeledi.

Teagan'ı, Noah'ı ya da kardeşlerimi

görmemiştim. Tamamen izole edilmiştim.

Tek kurtarıcım telefonumdu.

Mesajlaşma yeniden en iyi arkadaşım, dış dünyayla bağlantım haline gelmişti.

Ailem hâlâ ikizlerle birlikte Vale'deydi ama sonsuza kadar orada kalmayacaklardı.

Eninde sonunda eve geleceklerdi ve ben de şeytanlarımla yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Teagan'dan her gün aldığım sayısız mesaj ve telefon görüşmesinden bir şeyler olduğunu bildiğini anladım.

Babamla birkaç kez telefonda konuşmuştum ama eve geldiğinde bir telefon görüşmesinin yeterli olmayacağını biliyordum.

Bu karmaşayı çözmek zorundaydım.

Sadece... onlara nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Onlarla nasıl yüzleşeceğimi.

Olan her şey zihnimi çarpıtmıştı. Yaralıyım, korkmuştum ve aldatmacanın içinde *boğuluyordum*.

İhtiyacım olan tek bir kişi vardı, bunu düzeltebileceğini bildiğim tek bir kişi.

Ve o gitmişti.

"Bunların hepsi senin suçun," diye tükürdü Annabelle ve beni şimdiki zamana geri çekti. "Umarım bunun farkındasındır. O bu karmaşanın içinde senin yüzünden."

"Söyledin," diye cevap verdim, artık ne düşündüğünü umursamadan.

"Peki neden bu konuda bir şeyler yapmaya çalışmadın?" diye tısladı, öfkeyle. Yaptım.

Birkaç hafta önce konuyu açtığımda, bana kendi işime bakmam söylenmişti ve araya girip şişeyi ondan almaya çalıştığımda, önünde durduğum şömineye fırlattığı cam şişeyi kafama yemekten kıl payı kurtulmuştum.

Ondan sonra pes ettim ve Jordan'ın ne halt etmek istiyorsa onu yapabileceğine karar verdim.

Onu kurtarmak artık bana düşmüyordu.

Hayatımın çok uzun yıllarını, onu kurtarmamı istemeyen bir adama adamıştım.

Sadece *orada olmamı* istedi.

Artık *burası* bana yetmiyordu ve eğer bu beni kötü bir insan yapıyorsa, öyle olsun.

Ve eğer gerçekten de Annabelle'in bana sayısız kez söylediği gibi bencil, soğuk kalpli bir orospusam, o zaman öyleydim.

Kendime yalan söylemek, gerçekte kim olduğumu saklamak ve hayatımdaki herkesi memnun etmeye çalışmak beni en başta bu lanet karmaşanın içine sokmuştu.

"Hope!" Annabelle dikkatimi çekmeye çalışarak tısladı. Yapamadı.

Boşluktaydım.

Tek kelime etmeden dizüstü bilgisayarına takılı kulaklığımı tekrar taktım ve Damien Rice'ın *Rootless Tree* şarkısının sözlerine dalarak play tuşuna bastım.

Yirmi Beşinci Bölüm

Şanslı

Dört ilçe.

Altı öldürme.

Bir hafta.

Hayalet gibi hareket

ediyor. İz yok.

Geri dönüş yok.

İşler *hallediliyor*.

Artık hayatım bunun etrafında dönüyordu.

Hay sikeyim.

Asla aynada bana bakan adam olmak istemedim. Ellerinde her geçen gün daha fazla kan olan adam.

Ruhsuz ve soğuk olma niyetiyle yola çıkmadım, ama hayat oldu ve ben evrim geçirdim.

Böyle şeyler insanların fark ettiğinden daha sık oluyordu ve ben iyi bir adam *değil*.

Ama biri ona zarar vermek isterse, savaşıyordum.

Öldürecektim.

Artık 18 yaşında değildim. *Onu*

hayatta tutabilirdim.

Tek yapmak istediğim onu

korumaktı. Artık amacım buydu.

Ona, onu güvende tutacağıma dair söz vermiştim ve bu sözü tutmak için yapmam gereken tüm sonuçlara ve fedakârlıklara rağmen bu sözü yerine getirmeyi planlıyordum - ve şimdiye kadar çok şey yaptım.

Bu kadın için sürekli ahlaki değerlerimden ödün veriyordum.

Benim hakkımdaki bu gerçeği bilmesini istemiyordum; yüzeyin hemen altında yaşıyan bu çirkin yaratığı.

Ama o gece gördü.

Onun hayatını almaktan, tehdidi ortadan kaldırmaktan zevk aldığıını gördü. Ve bu *hoşuna gitti*.

Sanırım beni en çok bu korkuttu.

Onun canını almamı *istiyordu* ve ben de onu memnun etmek *istiyordum*. Üzerimde tehlikeli bir gücü vardı.

Onu o kadar çok seviyordum ki, bu beni onun emrinde atomik bir silah haline getirdi.

Yine karanlığa gömülmüştüm; kendime asla dönmeyeceğime söz verdiğim bir yere

ıçı

n. Öldürmek öldürmektir.

Ama aşk için öldürmek bunu kişiselleştirirdi. Artık kişiseldi.

Tüm kartlarım masadaydı ve bunu bitirmek zorundaydım. Her şeyimi ortaya koymuştum.

Beni seçse de seçmese de, çok derindeydim.

Yürü git.

Onun hayatta kalması benim hedefimdi. Tek yapabildiğim buydu.

Yapmak zorunda kalacağım şeyler bizi ayıracaktı. Ama ben durmayacaktım.

Yaşayacaktı.

Bunun gerçekleşmesi için ölmem gerekiyorsa, öyle olsun. Uzun zamandır ölüme hazırdım.

Ama buna değecekti.

Eğer dışarı çıkıyorsam, o bok parçasını da yanımda götürüyordum.

Yirmi Altıncı Bölüm

Umut

Birkaç dakika önce ön kapıya vurulmaya başlanan ses, şimdi yüksek sesle vurulmaya dönüşmüştü.

Orada kimin olduğu umurumda değildi.

Kapıdaki kişinin sonunda pes edip gideceğini umuyordum.

Her iki durumda da cevap vermeye niyetim yoktu.

İki kişiden biri olabilirdi ve ikisi de Jordan'ı arıyordu. Burada değildi, dün gece eve bile gelmemişti.

Ve ben onun sekreteri değildim.

"Hope Carter, şu lanet kapıyı açsan iyi olur kızım!" diye seslendi kapının diğer tarafından tanıdık bir kadın sesi. "Beni içeri girmeye zorlama benim durumumdayken pencereden atlayamazsın," diye ekledi. "Çünkü bunu yapacağım! Ama işim bittiğinde kışını tekmelemem gerekecek."

Ona ulaşmak için neredeyse kanepeden düşecektim, koşarak koridora çıktım ve ön kapıyı açtım.

Ve işte oradaydı.

Teagan Messina, kapımın önünde durmuş, küçük, hamile bir sarışıklık halesi gibi görünüyordu.

"*Biliyordum*," diye tısladı, kahverengi gözleri kısılmış ve yüzüme kilitlenmişti. "Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum." Zihinsel olarak kendini azarlar gibi başını salladı. "Bunu sana kimin yaptığını bana söylemelisin ki gidip bir orospu kesebileyim."

"Oh, Teegs," diye boğuldum kendimi en iyi arkadaşımın kollarına atarken. "Başım çok büyük belada."

Teagan Messina'yı ne kadar özlediğimi anlatacak kelime bulamıyorum. Elimde bir fincan kahveyle kanepede oturup en iyi arkadaşımın atıp tutmasını ve şiddet planlarını dinlemek, uzun zamandır huzurlu hissetmeye en çok yaklaştığım andı.

O benim için doğru kişiydi - lezbiyen olmayan bir şekilde tabii ki.

O benim insanımdı ve bu yüzden kendimi ona her şeyi anlatırken buldum.

Başka bir adama aşık olduğum için beni yargılamayacağını bildiğim tek kişiye kendimi açıklama ihtiyacı hissederek en baştan başladım.

Ne de olsa Teagan her şey boyunca yanımda olan tek kişiydi.

Yıllar önce Jordan kalbimi paramparça ettiğinde kederim boyunca beni teselli etmişti. Bir daha geri dönmeyen bir adamı beklerken neredeyse on yıl boyunca yaşadığım olağanüstü acıya tanıklık etmişti.

Hunter aylar önce dünyama girdiğinde içimde neler hissettiğimi ve onun arkadaşlığının kalbimde nasıl bir ateş yaktığını anlattım. Yıllardır sönmeyen bir ateş.

Ona başlangıçta ne kadar emin olmadığımı, ne kadar güvenilmez olduğumu anlattım. Daha önce hiç yanımda *kalan* bir erkek olmamıştı.

Ama o yaptı.

Arkadaşlığımızın platonikten öte bir şeye dönüştüğü anı saptamaya çalıştım ama bulamadım. Ne kadar denesem de, zihnimde onun sadece bir arkadaş olduğunu söyleyen anıyı bulamadım. Sanırım içten içe Hunter hep *daha fazlası olmuşt*u.

İnkâr etmek için çaresizce çırpındığım duygulara sonunda kalbimin yenik düşmesine izin verdiğim geceyi ayrıntılı olarak anlattım.

Ve sonra, tam da bunu yapmamı istediklerinde aileme söyleyemeyeceğim şeyleri ona anlattım. Her küçük, korkunç detayı. Kimsenin umursamayacağı önemsiz olanları bile. *Carl'ın* kokusu ve tenime dokunuşunun verdiği his gibi. Ona kendi bedenimden nasıl süzölmek istediğimi anlattım.

Sonra Hunter içeri daldığında beni darmadağın eden o rahatlama ve o adamın canını almasını izlediğimde üzerime gelen o sarhoş edici adrenalin ve güç patlaması.

İçimdekileri döktüm.

Onun kollarında, beni doldururken, güvende hissettirirken, severken ve değer verirken nasıl hissettiğimi. Amcasının bana yardım etmesi. Hunter'ın öpücükleri. Vücudumdaki elleri acı veren anıları ve hisleri siliyordu. Kendimi onun kollarına atmayı ve beni asla bırakmamasını ne kadar çok istemiştim. Hayatımın onunkine bağlı olduğuna o anda nasıl karar vermiştim ve hiçbir suçluluk duygusu ya da keder kararımı değiştiremezdi.

Ve sonra ona Jordan'ı anlattım. Uyuşturucudan, acıdan ve duygusal şantajdan.

Hunter'ı o gece nasıl gördüğünü.

Onunla tüm ilişkiyi kesmezsem polise gideceğine yemin etmişti.

Jordan'ı güvende tutmak için nedenlerimi anlaması için ona yalvardım. Nereden geldiğimi anlamasını diledim.

Hunter'ın tehditlerle nasıl başa çıktığını ikimiz de biliyorduk ve ben bunun olmasına izin veremezdim. Kalbimin içinde Jordan Porter'dan vazgeçmeyi reddeden bir şey olduğunu anlaması için dua ettim. Şu anda yaptığım şey iki adamı da *güvende* tutuyordu.

Sonra da ona söylediklerimi kimseye söylememesi için söz verdirdim.

En derin, en karanlık sırlarımı ve korkularımı en iyi arkadaşıma açtım ve o da beni *dinledi*.

Eli elimde, başı omzumda beni dinledi. Kendime sakladığım tek kısım *o geceydi*.

Jordan gecesi... Kelimeleri söyleyemedim.

Aramızda geçenleri dile getiremezdim. Doğru olup olmadığından emin değilken olmazdı.

Babamın mutfağında olanlar ile Jordan'ın yatak odasında olanlar birbirinin tam tersiydi.

Ama iki seferde de aynı şeyi hissetmiştim. Bunu istememiştim.

Algı gerçeklikti ve onun o geceye dair algısının benimkinden çok farklı olduğunu biliyordum.

Doğrusu, bunu düşünmeye bile dayanamıyordum. Bana hiç mantıklı gelmiyordu.

Ben de bunu aklımın bir köşesine ittim. Başa çıkabilmemin tek yolu buydu.

Teagan ona son birkaç haftadır yaşadığım dehşeti anlattıktan sonra derin bir iç çekti. "Anlıyorum Hope," dedi. "Gerçekten anlıyorum. Senin yerinde olsam ben de ailemi bu işe karıştırmak istemezdim ama bu senin kavgan *değil*."

"Öyle değil mi?" Mırıldanarak söyledim. "Çünkü kalbimde bir acı ve yüzümde aksini söyleyen bir delik var."

"Ve onunla mı kalıyorsun?" Kahverengi gözleri öfkeyle parladı. "Jordan'ın sana şantaj yaptığının farkındasın, değil mi? Duygusal şantaj artık onun için işe yaramıyordu, bu yüzden büyük silahları çıkardı?" Başını salladı ve bir hırıltı çıkardı. "Tanrım, şu anda o kadar kızgıyım ki, neredeyse tadını alabiliyorum."

"Bunu bana zarar vermek için yaptığını sanmıyorum," diye mırıldandım, onun davranışını savunduğum için kendimden nefret ediyordum ama yine de bunu yapmak zorundaydım. "Onu o gün görmeliydin, Teegs." Hatırladıkça ürperdim. "Çok öfkeliydi.

Çok... *incindim*." Arkadaşıma dönüp "Sanırım beni koruduğuna gerçekten inanıyor" demeden önce gözümü kırıştırdım.

"Saçmalık. Kendini koruyor," diye tersledi Teagan, hiç istifini bozmadan. "Kenny Rogers'ın *The Gambler* şarkısını hatırlıyor musun?" Teagan araya girdi.

"Nasıl olduğunu bilirsiniz; ne zaman tutacağınızı, ne zaman pas geçeceğinizi bilirsiniz?"

"Evet, şarkıyı biliyorum," diye cevap verdim. Babam biz küçükken bize sık sık bu şarkıyı söylerdi. Cam'in en sevdiği şarkıydı. "Ne olmuş ona?"

"Bence şarkı sözlerinde harika tavsiyeler var." Gözlerimin içine baktı ve "Bence ondan uzaklaşmanın zamanı geldi Hope - ya da daha iyisi *kaçmanın*." dedi.

Olanları ve yapmak zorunda kalacağım her şeyi anlamlandırmaya çalışırken zihnim allak bullak oldu ve sustum. "Hiçbir şey söylemeyeceksin, değil mi?" Sonunda fısıldadım.

"Hayır," diye ısırdı. "Ama bu senin için. Luck konusunda haklı olduğunu biliyorum, eğer bunlardan herhangi birini bilseydi Jordan ölü bir adam olurdu." Durakladı ve çenesini sıktı. "Ve şahsen birinin onun ağzını burnunu kırması gerektiğini düşünsem de, bunun sana ne yapacağını biliyorum."

"Teşekkür ederim." İçimi dökebildiğim için minnettar, rahatlamış bir

şekilde sarktım ve onun söylemeyeceğini biliyordum.

"Pisliğin teki," diye homurdandı Teagan.

"Kendini mahvediyor." Yorgun bir şekilde iç çektim. "Eline geçirebildiği kadar alkol ve uyuşturucuyla." İçimi çektim. "Sanırım şu anda bulunduğu yer orası... bir sonraki ilacının peşinde."

"Hope, buradan çıkman gerek," dedi bana. "Ciddiyim," diye ısrar etti. "Neden bahsettiğimi biliyorum. Babam azılı bir alkolikti, hem de acımasız bir alkolik. Onun bağımlılığı annemi öldürdü. Ve eğer hayatımda kalmasına izin verseydim, benimkini de mahvedeceğinden hiç şüphem yok."

"Biliyorum Teegs," diye cevap verdim. "Sadece çok dağınık."

"Peki ya Lucky?" diye sordu. "O tüm bunların neresinde duruyor?"

"Ona çok aşığım," diye itiraf ettim, içimde tanıdık bir sızı hissederek gözleri. "Bunu yapmamın nedeni o, Teegs. Hâlâ burada olmamın nedeni. Jordan'ın blöfünü görüp çekip gitmeye korkuyorum. Mutluluğum için Hunter'ın hayatını riske atamam. Bunu anlıyor musun?" Titrek bir nefes vererek ekledim, "Benim için önemli olan *tek şey* onu hapisten uzak tutmak. Başka bir şey değil."

"Gittiğini biliyorsun, değil mi? Onu haftalardır görmedim," diye açıkladı Teagan ve kalbimin kıcıma düşmesine neden oldu. "Noah geri döneceğini söylüyor - halletmesi gereken işleri varmış. Ama ikimiz de bu ikisi için *iş* kelimesinin ne anlama geldiğini biliyoruz."

"Evet." Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Ve bu beni dehşete düşürdü. "Siktir."

"Şans intikam peşinde," dedi acımasızca. "Ve ya bu yolda önüne çıkan herkesi öldürecek ya da bu süreçte kendini öldürtecek. Her iki durumda da, bu işi bitirene kadar durmayacak.

bitti." Sözleri irkilmeme neden oldu. "Ona gitmen gerek Hope," diye ısrar etti. "Jordan'ı siktir et. Şu anda dışarıda seni kurtarmakta olan adamı kurtar." "Ya konuşursa?" Ben talep ettim. "Hunter bunun için hapse mi girecek?" I

başımı salladım. "Yapamam Teagan. Bu riski alamam. Onunla olmaz. Onu

çok seviyorum..."

"Kafayı bulmuş bir sarhoşa kim inanır ki?" diye öfkeyle karşılık verdi.
"Ben inanmazdım, biliyorum."

"Ama ya -"

"Ceset *yok*," diye ekledi. "Noah ve Luck bundan emin oldular. Ceset yoksa kanıt da yok demektir." Oflayıp puflayarak ekledi: "Bir uyuşturucu bağımlısının sözüne karşı senin sözün. Acaba polisler kime inanacak?"

"O zaten cinayetten hüküm giydi, Teagan," diye tısladım. "Polislerin bunu da görmezden geleceğini mi düşünüyorsun? Çünkü bence 'sabıkalı bir katil' suç departmanında 'sabıkasız bir sosyal hizmet bağımlısından' daha üstündür."

"Sen ve senin aptal mantığın," diye homurdandı. "Ver şu lanet telefonunu bana."

"Neden?" Elimi cebime sokup çıkardım ve kendi isteğimle uzattım. "Ne yapıyorsun?"

"Bu numarayı Noah'nın rehberinden çaldım," diye cevap verdi telefonumun ekranına öfkeyle dokunurken. "Şans, Noah yoldayken onu aramak için kullan-at telefonlar kullanıyormuş. Bu onu aradığı son telefon." Telefonu bana geri verdi ve "Lucky ile *konuş* Hope. Ona ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalış - gerekirse Jordan'ı lanet olası otobüsün altına at. Sadece adamla konuş. Çünkü ona yalan söylemeye devam edersen ve bir şansı olmadığını düşünmesine izin verirsen, inanmaya başlayacak. sen."

Yirmi Yedinci Bölüm

Şanslı

"Bitti mi?" Gonzalez sordu, sesi kısıktı.

Nefes nefese bir nefes vererek başımı salladım ve telefonumu kulağıma doğru yeniden ayarladım. "Tamamdır." Telefonum parmaklarımın arasından kayıp gitmeye devam ediyordu, ellerimdeki kan miktarı iyi kavramamı imkânsız kılıyordu. "Benim için adresi aldın mı?"

"Bu gece iyi iş çıkardın Bolillo," diye duyurdu Gonzalez. "Cortez bu sefer sevkியatımla uğraşamayacak."

"Hayır, yapmayacak," diye cevap verdim, duygusuzca ayaklarımın dibindeki kanlı leşe bakarak. "İşte sana 12:0." Kullan-at telefonu kulağımla omzum arasında dengede tutarak cebime girdim ve bir sigara çıkardım.

"Bana bir şeyler vermelisin, G," dedim çakmağımı açıp ateşlerken.

"Aksi takdirde bunun tek yönlü bir ilişki olduğunu düşünmeye başlayacağım." Derin bir nefes çektikten sonra ellerimdeki kanı kot pantolonumun paçasına sürttüm ve bir parmağımı sigarama dolayarak nefes verdim. "Yapabilirsin

Bunun beni ne kadar mutsuz edeceğini hayal edin."

"Lanet olsun," diye kıkırdadı Gonzalez. "Çok etkileyicisin." "O zaman neden *beni* etkilemiyorsun," diye çıkıştım. "Çalışabileceğim bir şeyle ile."

"Adamın Henderson'ın siki benimkilerin toplamından daha fazla amcığa girmiştir," dedi. "Colorado'da parmaklarımla sayamayacağım kadar çok piç dolaşıyor."

"Bildiğim iyi oldu," diye karşılık verdim. "Ama kiminle yattığı beni ilgilendirmiyor, G."

"Sabırlı ol, Bolillo," diye ikna etti Gonzalez. "Ben bitirene kadar bekleseydin, onun en sevdiği amcığın bizimkilerden biri olduğunu söylediğimi duyacaktın."

Şimdi ilgimi çekmişti. "Dinliyorum."

"Fahişelerinden biri onun piçini doğurdu," diye ekledi. "Bir kız. Annalisa Henderson." Gonzalez gülerek ismi saydı: "Onu Annabelle adıyla tanıyor olabilirsiniz."

Beni yandan becer.

"Hayatta olmaz," diye karşılık verdim, uzun zamandır ilk kez gerçekten şaşırmıştım. "Zeki piç."

"Ah, ama olay daha da karmaşıklaşıyor," diye araya girdi Gonzalez, tüm bu olanlara iyice eğlenerek. "Kaltak, babasının gözü kulağı olarak aileye yerleştirilmiş."

"Vay anasını," diye geçirdim içimden.

Çok iyiydi.

Çok iyi.

Kendimi gafil avlanmış bulduğum pek sık olmazdı.

İlk günden beri Porter'ın en iyi arkadaşı ve onun ürkütücü 'Annabelle bebeği' gözlerinde bir şeyler olduğunu biliyordum.

Bunu onun biraz kaçık ve takıntılı olmasına bağladım. Daha iyi bilmeliydim.

Sarışınların kötü bir kadın türü olduğunu hep biliyordum.

"Amacı?"

"Gözlemlemek ve rapor etmek için," diye onayladı Gonzalez. "Anladığım kadarıyla." "Peki ya çocuğu?" Çenemi ovuşturarak sordum. "O Porter'ın mı?"

"Çocuk hakkında hiçbir şey bilmiyorum." "İyi niyet göstergesi olarak kaltağın icabına bakabilirim" derken sesi hafifti.

"Hayır," diye geçirdim içimden, o deli kadının tüm masallarını babama anlatacağı düşüncesiyle iyice eğlenmişim. "Bırak izlesin." I

Kendi kendime sırttıktan sonra, "Yakında kaçacak bir babası olmayacak," diye ekledim.

"Pekâlâ," diye cevap verdi. "Teklifim hâlâ geçerli."

"Peki ya Noah ve karısı?" Doğrudan işe dönerek sordum. "Bu nasıl düzeltildi?"

"Carlito haftalardır onları takip ediyormuş," diye bilgi verdi. "Her şey yolunda, Bolillo. Carter Baba'nın cephesinde de rapor edilecek bir şey yok."

Başımı sallayarak bir elimi saçlarımda gezdirdim ve "Kız mı?" diye sordum.

Gonzalez, "Kızın eyalet senatöründen daha fazla koruması var," demeden önce bir duraksama oldu.

Rahatlama bedenimi
sular altında bıraktı. O
güvendeydi.

Sahte bir güvenlik duygusuna kapılmanın tehlikelerini çok iyi bildiğim için ona "Durumu biliyorsun," diye hatırlatma ihtiyacı hissettim. "Ona bir şey olursa anlaşma iptal olur."

Gonzalez yorgun bir iç çekişle, "Yaşlı karına hiçbir şey olmayacak, Bolillo," diye cevap verdi. "Sen benim için çok değerlisin." "Bize katıldığında *ailemize ne kadar iyi baktığınızı göreceksin* dostum," diye eklemekten önce kıkırdadı.

Sözleri karşısında gözlerimi devirdim ve ona aileye katılmayacağımı yüzüncü kez söyleme zahmetine girmedim. İsteddiği kadar hayal kurmaya devam edebilirdi. Ne isterse onu yapabilirdi. "Ben burada iniyorum, G," dedim ona. "Yapmam gereken bir ton temizlik var."

Hat kesilmeden önce tek söylediği "Aramamı bekleyin," oldu.

Birkaç saniye içinde telefon tekrar elimde titremeye başladı.

Kabul tuşuna basarak telefonu kulağıma götürdüm ve "Aramanızı mı bekliyorsunuz?"

Başka bir iş çağırmadan önce bana birkaç dakika vermek ister misin, pislik?" "Benim."

Kalbim durdu.

Göğsümde durdu.

Sesi, diğer hatta duymayı beklediğim en *son* şeydi.

"Bu numarayı nereden buldun HC?" Duygularımı, işlerimi halletmek için onları içinde tutmam gereken kutuya geri koyarken, ses tonum sertleşerek sordum.

"Teagan," diye itiraf etti.

Noah haklıydı.

O lanet bir dikendi.

"Neredesin?" diye sordu sonra.

"Bir işle ilgileniyorum." "Ne... ne tür bir iş?"

"Hakkında konuşmamı istemediğin türden."

"Seni görmem gerek," diye devam etti, sesi yırtılmış ve kısılmıştı. "Hem de çok."

"Bunu daha önce de yaşadık Hope," dedim ona. "Ve ben hep *kaybettim*."

"Biliyorum, Tanrım, biliyorum." Sesindeki acı ve üzüntü beni yıktı.

"Ben sadece-" Burnunu çekerek bir hıçkırığı bastırdı. "Sana ihtiyacım var."

"Onu düzeltmeyi bitirdin mi?" Hararetle karşılık verdim. "Eğer yaptıysan, söyle tatlım, kamyonetime atlayıp seni almaya geleyim."

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra fısıldadı, "Hunter, Lütfen benden vazgeçme." Acı dolu bir hıçkırık göğsünden çıkıp doğruca benimkine girdi. "Konuşmamız gereken çok şey var. Eğer konuşabilirsek, yüz yüze, bir şeyler çözebiliriz. Tanrım, sana ihtiyacım var... Lütfen geri dön... Sana ihtiyacım var!"

Başımı salladım ve bana bakan ölü adama baktım.

Lanet olsun, ondan vazgeçmiştim.

Yaptığım her şeyi onu sevdiğim için yapıyordum.

Etrafta kalıp kaçınılmaz olanı izleyemezdim. *Onunla* birlikte olmasını.

"Seni seviyorum," dedim ona. "Ama bunu izleyemem." "Neyi izleyemezsin?"

"Sen," diye hırladım. "Onunla." Başımı salladım ve hırıltımı bastırdım.

"Aylardır onu izliyorum ve artık bunu yapamam. *Şimdi* olmaz."

"Nasıl hissettiğimi biliyorsun -" diye söze başladı, ama sözünü kestim, bu boku omuzlarımdan atmaya ihtiyacım vardı.

"Bu benim için yeterli değil. Sözlerin mi? Sözlerin? Bunların hiçbiri benim için yeterli olmayacak," diye kükredim. Lanet olsun, bu kadın kendime olan tüm hakimiyetimi kaybetmeme neden olabiliyordu. "Sen benim olana kadar olmaz," diye ekledim. "Tamamen benim olana kadar." Ağır ağır iç çekerek, "İstediğim şeyleri paylaşma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım Hope. Ve hiçbir şeyi seni istediğim kadar kötü istemedim."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye bağırdı. "Ve ben seninim!"

"O zaman *bırak* onu," dedim. "Onu bırak çünkü beni daha çok istiyorsun. Onu terk et çünkü beni *daha çok* seviyorsun!" "Seviyorum," diye boğuk bir ses çıkardı.

"Bırakacağım."

"O zaman duygularına göre hareket ettiğinde beni ara," diye tısladım.

"Çünkü bununla işim bitti HC. Senin yan parçan olmaktan bıktım."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Umut

Telefonu yüzüme kapattı.

Uyuşmuş bir halde kanepeye oturdum ve elimdeki telefona baktım.

Ev tam bir enkazdı ve kalkıp temizlik yapmam gerektiğini biliyordum ama içimde verecek bir şey kalmamıştı.

Jordan'ın üst kattaki banyodan gelen öğürme ve öğürme seslerini duyabiliyordum ama yine de kanepede oturmaya devam ettim. Cansız bir şekilde telefonuma bakıyordum.

Öylece oturdum, bomboş ve iliklerime kadar donmuş bir halde, bir asır gibi gelen bir süre boyunca, sonunda ezici yorgunluk hissine teslim oldum.

Uzanıp kanepenin arkasındaki battaniyeyi çektim ve iliklerime kadar işleyen soğuktan korunmak için çaresizce vücuduma sardım.

Işığı açık tuttum çünkü karanlık artık beni etkiliyordu. Artık eskisi gibi kaygısız bir kadın değildim.

Köşelerde gizlenen gölgelerden korkmayan kadın. Artık temkinliydim.

Birkaç saat sonra ön kapının gürültüyle çalınması sinirlerimin bozulmasına ve kalbimin göğüs kafesine çarpmasına neden oldu.

Kapıda kimin olduğunu çok iyi biliyordum, her gece bu saatlerde geliyordu ve bu midemi bulandırıyor.

Kapı tekrar çalındı ve kısa bir süre sonra üst kattaki döşeme tahtalarında ağır ayak izleri belirdi.

Öfke vücuduma yayıldı ve battaniyemi fırlatıp mutfığa doğru yürüdüm. Bulabildiğim en keskin bıçağı kaptığım gibi kapıya yöneldim, oraya ilk varmak için çırpınıyordum.

Kapıyı içeri doğru çevirdiğimde, haftalardır Jordan'ın bağımlılığını avlayan aynı uzun boylu, darmadağınık, sıçan piç uyuşturucu satıcısı tarafından karşılandım.

"Defol git bu evden," diye hırladım, bıçağı önüme uzatarak.

"Hey, bayan," dedi adam, silahımı fark edince ellerini kaldırdı. "Belaya ihtiyacım yok."

"Onu rahat bıraksan ve bir daha bu kapıda görünmesen iyi edersin," diye uyardım. "Çünkü eğer bunu yaparsan, o lanet kalbini yerinden sökerim."

"Hope!" Jordan arkamdan bağırdı ama ben durmadım. Bunun yerine satıcıya doğru yalandan atıldım ve onun şaşkınlıkla geriye doğru sendelemesine neden oldum.

Jordan tarafından kabaca geriye doğru çekilmeden birkaç saniye önce ön kapıyı çarptım.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu, beni bir bez bebek gibi sallıyordu, gözleri çıldırmıştı. Gözbebekleri o kadar büyümüştü ki neredeyse hiç yeşil kalmamıştı. "Kahretsin, çok aptalsın."

"Ve şu anda *sen sen değilsin*," diye bağırdım ve bıçağı bırakarak kendimi onun elinden kurtardım. "Kendine ne yaptığının farkında değilsin," diye tısladım ve kendimi ön kapıya yaslayarak dışarı çıkmasını ve bir sonraki dozunu almasını engelliyor.

Bir sonraki seferin *son* seferi olmasından korkuyordum.

"Çekil yolumdan," diye havladı, şiddetle seğiriyordu. Kıpırdamayınca, "Çekil lan yolumdan, Umut!" diye kükredi.

"Hayır!" Sonunda onu üzerimden itmeyi başararak çılgılık attım.

"Kendine bunu yapmanı izleyemem -"

Bana vurdu.

Şok yüz hatlarımı kapladı ve karşımdaki yabancıya dehşet içinde bakmaktan ve acıyan yanağımı tutmaktan başka bir şey yapamadım.

Eli kolumu ısırды ve beni kapıdan uzaklaştıarak sertçe popomun üzerine düşmeme neden oldu. Şoke olmuş bir halde, ön kapıyı açıp evden dışarı fırlamasını ve onu canavara dönüştüren malzemeleri elinde tutan adamın peşinden gitmesini izledim.

Bununla ilgili her şeyi okumuştum; bağımlıların bir uyuşturucu peşinde koşarken ne kadar çılgın, bencil ve düpedüz kötü olabileceklerini.

Ve şimdi buna ilk elden tanık
olmuştum. Yüzüm onun bağımlılığının
yükünü taşıyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Umut

"Hope!"

"Hope, lütfen..."

Kanepeyi oturma odasının kapısına dayayarak yere çöktüm, kendimi olabildiğince küçük bir top haline getirdim ve onu engellemeye çalıştım.

Ellerimi kulaklarıma ne kadar bastırdığımın bir önemi yoktu; onu hâlâ *duyabiliyordum*.

Ve bu kalbimi kırdı.

"Beni burada

bırakma." *"Burada*

ölüyorum!"

"Ölmüyorsun!" Sinirlerime hakim olamayarak bağırdım. "Ama o boku vücuduna sokmaya devam edersen öleceksin."

"Sen lanet bir fahişesin!"

"Siktiğimin orospusu."

"Ölmemi istiyorsun!"

Ona teslim olmayacaktım.

Bana istediği her ismi takabilirdi ama ben onun zihnini ele geçiren şeytanı beslemiyordum.

"Lütfen... Çok acı çekiyorum."

"Yanıyor!"

Gözlerimden yaşlar akarken uzaktan kumandaya uzandım ve onun sesini bastırmak için çaresizce televizyonu açtım.

"Keşke ölseydin, beni öldürdüğün gibi, seni lanet olası kaltak,"

televizyonun sesi onu bastırmadan önce söylediğini duyduğum son şeydi.

Titreyerek telefonuma uzandım ve hızlı bir şekilde
Sonunda mesajlaşmayı hiç hayal etmediğim bir isme ulaşmadan önce kişiler
listesi.

Karen Valentine.

Derin, sakinleştirici bir nefes alarak sinirlerimi yatıştırdım ve bir mesaj
yazdım.

Karen, ben Hope. Bu numara hala senin mi emin değilim ama eve gelmen gerek. Ben Jordan. Şu anda
bazı şeyler yaşıyor. Buraya gelebilirsen, gerçekten yardımcı olabileceğini düşünüyorum. Yardıma
ihtiyacı var, Karen. Onu görmeye gel. Lütfen gel.

Otuzuncu Bölüm

Ürdün

Sanki vücudumun üzerinden bir kamyon
geçmiş gibi hissediyordum. Neyin yanlış
olduğunu biliyordum.

Tabii ki *biliyordum*.

Gerçeklik istenmeyen bir işkence tsunamisi gibi üzerime çöküyor,
engellemek için çok uğraştığım her korkunç görüntü ve anıyı da
beraberinde getiriyordu.

Bunun olmasını engellemenin tek bir yolunu
biliyordum. Kendimi korumanın tek bir yolu.

Kaçmanın.

Nefes alamıyordum.

Boğazım kendi üzerine kapanıyordu.

Duvarlar üzerime kapanıyordu.

Vücudum terliyordu. Ateşten yanıyor muydum yoksa yaz güneşinde
donarak ölüyor muydum anlayamıyordum.

Kaslarım derimi yırtmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum.

Şiddetle kaşınarak, vücudumun hangi tarafının patlayacağından emin
olamadan tuvalet bağırsağının üstüne atılırken titredim ve sallandım.

İshal ve kusma.

Kahretsin, canım çok
yanıyordu. Hepsi *onun*
suçuydu.

Onun yüzünden bu acıyı
çekiyordum. Benim için her şeyi
mahvetti.

Her şeyi.

Şimdi ölüyordum.

Yüce İsa.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerek yatak odama sürünerek girmeyi başardım.

Acı içinde inleyerek cep telefonumu elime almayı ve listedeki ilk numarayı çevirmeyi başardım.

"Jordan?" Hattan Annabelle'in sesi geldi. "İyi misin?"

"Annie," diye nefes nefese kaldım, yerde bir top gibi kıvrıldım. "Annie, lütfen..." Vücudumu büyük bir ürperti sararken telefonu düşürdüm. "Bana bir

Skor," diye mırıldandım, yüzümü telefona bastırarak. "Lütfen..." "Jordan," diye iç geçirdi. "Yapamam -"

"Ölüyorum," diye kükredim, yalvardım. "Lütfen. Bir kez daha. Sadece... bana yardım et!" Uzun bir duraklama oldu ve sonra "Birazdan geleceğim" dedi.

Nefesimi keserek kollarımı vücuduma doladım ve titredim. "Lütfen... acele et."

Bölüm Otuz Bir

Umut

Teagan: Lucky Boulder'a geri döndü.

Hope: Senin evinde mi?

Öyleydi. Otuz dakika önce ayrıldı. Bira almakla ilgili bir şeyler söyledi.

Tanrım.

Teagan: Kaldır kıcını, Carter. Bodrumda Noah ile konuştuğunu duydum. Uzun süre dönmeyecek.

Perşembe gecesi merdivenlerin en alt basamağından indiğimde duyduğum ilk sözler "Nereye gidiyorsun?" oldu.

Kalbim kıcıma battı.

Şimdiye kadar bayılmıştır diye düşünmüştüm. Ne de olsa normal olan buydu.

Cevap verme zahmetine girmeden, onu görmezden gelerek arabamın anahtarlarını bulmak için çantamı karıştırmaya devam ettim.

Hunter'ı bulma ihtiyacı beni boğuyordu.

Onu bulmak zorundaydım.

Konuş onunla.

Hunter'ı görme ihtiyacı tüm korkularımın ve endişelerimin önüne geçti. Onları daha sonra çözebilirdim.

Şu anda ona ulaşmam gerekiyordu.

"Sana bir soru sordum Hope," diye devam etti Jordan, merdivenlerden aşağıya doğru tökezleyerek inerken düşüncelerimi yarıp geçerek. "Seninle konuşuyorum!" Merdivenlerin geri kalanında beni takip ederek uzandı ve ön kolumu tutarak beni olduğum yerde durdurdu. "Cevap ver bana."

Koluma doladığı eliyle bağlantılı olarak içimi büyük bir korku kapladı.

Çekil.

Çekil.

Çekil.

"*Dokunma bana,*" diye uyardım onu, kolumu tuttuğu yerden çekmeye çalışıp başaramayınca. Nefesindeki viski kokusu boğucuydu "*Bırak beni.*"

Yirmi dokuz gün.

Yirmi dokuz günümü bu bok çukuru evde tıklılı kalarak geçirmiştım ve istismar bir kürekten sıçrayan bok gibi üzerimden atlıyordu.

Her günün her saatini değersizleştirilerek ve zulüm görerek geçiriyordum. Ve ben bitmişim.

Şantaj maskaralıkları ve tehlikeli tehditlerle boyun eğdirilmekten bıktım.

Uyuşturucu satıcılarının korkusuyla yaşamaktan, öfke patlamalarından, yavaş yavaş kendini *öldürdüğü* için suçlanmaktan ve yardım etmeye çalıştığımda tokatlanmaktan bıkmışım.

Babasını aramama izin vermedi, ararsam anlaşmamızı bozmakla tehdit etti ve annesi mesajıma asla geri dönmedi. Tüm seçeneklerim tükenmişti. Peki ya merhamet? O da tükenmişti.

Bitirmiştim, nokta.

Her şeyiyle.

"Bana nereye gittiğini söyle," diye tekrarladı.

"Teagan'ı görmeye gidiyorum," diye yalan söyledim, koluma doladığı eline ters ters bakarak. "Yoksa hayatımın sonuna kadar bu cehennem çukurunda kilitli kalmamı mı tercih edersin?"

"Orada olacak mı?" Gözlerinde donuk bir ifade vardı ve ayaklarının üzerinde sallanıyordu. "Teagan'da mı?"

"Hayır," diye tersledim, sonunda elimi onun elinden kurtarmayı başarmışım. "O artık orada yaşamıyor."

"Hope, istemiyorum-" Jordan söylemeye başladı, sonra hemen sözünü kesti. Bana doğru kararsız bir adım attı ama durdu ve başını eğdi.

"Anlaşmamızı unutma."

"Nasıl yapabilirim?" Ön kapıyı çekerek açtım. "Sonuçlarıyla her gün yaşıyorum."

"Canın cehenneme Hope Carter," diye fısıldadı, bana şeytanmışım gibi bakıyordu. "Beni mahvettiğin için."

"Beni becermek mi?" Hırladım, elim kapının kolunu öyle bir kavradı ki parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu. "Hayır. Siktir git Jordan Porter," diye karşılık verdim acımasızca. "Siktir git. Seni."

Ön kapıyı kapattığımda, bir süreliğine yüzleşmeden kurtulduğumu düşündüm.

Ne kadar da yanılmışım.

"Aşık çocuğa geri mi dönüyorsun?" Annabelle elindeki poşeti bir kalçasına yaslayıp dengede tutarken alay etti. "Sürtük."

Sarışın dişi şeytanı görünce bir iniltiyi bastırarak çenemi çıkardım ve kamyonetime doğru yürümeye başladım. "Doğru," diye alay etmeye devam etti. "Hadi git ve eve, babana koş. Kafanı kuma göm ve kredi kartına bir fiske vurarak tüm sorunlarını ortadan kaldırmasını sağla."

"Benim işime karışma, sürtük," diye karşılık verdim.

"Vay canına," diye alay etti Annabelle. "İyi bir kız için kötü sözler."

Kamyonetime az kala durdum ve ona ters ters bakmak için arkamı döndüm. "Ne oldu?"

Benimle derdin ne senin?" Onun saçmalıklarından bir ömür boyu yetecek kadar nasibimi almış biri olarak talep ettim. "Beni tanımıyorsun," diye ekledim. "Beni tanımıyorsun," diye ekledim.

kim olduğum hakkında bir fikrim yok."

"Hayır," diye yanıtladı. "Jordan da öyle. İkimiz de durumun böyle olmadığını bildiğimiz halde seni mükemmel bir kaide üzerinde tutuyor, değil mi Hope?"

"Ben sana ne yaptım ki?"

"Bana ne yaptığın değil, ona ne yaptığın önemli. Her gün. Ona kurtarman gereken bir köpek yavrusuymuş gibi bakıyorsun. Flaş haber, Hope: O çok iyi bir adam. İyi bir adam. Kimsenin yardımı olmadan birçok şeyin üstesinden gelmiş biri! Ailesi değil. Seninkiler de değil. O bir ihtiyaç da değil. Ve eğer onu tüm kalbinle sevemiyorsan, o zaman yoldan çekil çünkü bunu yapabilecek ve yapacak pek çok kadın var."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ben de karşılık verdim. "Hangi bulutun üzerinde yaşıyorsun?" Öfkeyle onun durduğu yere doğru yürüdüm. "Henüz Her şeyin üstesinden gelir," diye hırladım. "Onun yaşam tarzını örtbas eden ve bağımlılığını besleyen sizin gibi insanlar yüzünden."

Soluğu kesildi ve cevap vermek için ağzını açtı ama ben buna izin vermedim.

"Ne yaptığını biliyorum," diye alay ettim. "Ona uyuşturucu mu getiriyordun?"

Onu kaşıkla besleyerek erken mezara gönderiyorsun." Başımı salladım ve saf bir tiksintiyle baktım. "Ne lanet bir sponsora dönüştün sen."

"Jordan'ı seviyorum," diye boğuk bir ses çıkardı Annabelle, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Ve *senin* aksine, arkama yaslanıp onun bu şekilde acı çekmesini izleyemem."

"O zaman onu ölüme mahkûm ediyorsun," diye karşılık verdim duygusuzca. "Çünkü yaptığın şey yanlış, Annabelle."

Öne doğru sarsıldı, ama ben yerimde durdum, bu insanlardan bir gram daha saçmalık alamayacak kadar öfkeliydim. "Yap şunu," diye tısladım, yüzüne bakarak. "Ellerini tekrar üzerime koy. Sana meydan okuyorum."

"Buna değmezsin tatlım," diye alay etti, sonra etrafımda dolandı. "Sen bir mahkûmun fahişesinden başka bir şey değilsin."

"Ve bundan gurur duyuyorum, tatlım," diye seslendim arkasından.

Kaltak.

Otuz İkinci Bölüm

Şanslı

Seni görmem gerek.

Hunter lütfen.

Umut: Mesajlarımı alıp almadığını bana söyleyebilir misin?

Hope: Seni seviyorum.

Umut: Seninle istediğin yerde buluşurum.

Telefonuma baktım ve içten içe inledim.

Bu mesajları okuyamayacak kadar sarhoştum.

Ayık olsaydım, kendi telefonumu açmamam gerektiğini daha iyi bilirdim.

Ayık olsaydım, uzak durmak için ihtiyacım olan gücü bulabilirdim.

Daha iyi bilirdim.

Ama ayık değildim.

Hope bana bir kemik atıyordu ve ben de lanet olası aç bir hayvan gibi onu aldım.

Cezaya aç bir obur gibi baş parmaklarım ekranın üzerinde geziniyor, beceriksizce dokunuyordum.

Kim bilir ne yazıyordum. Bir türlü duramadım.

Onu engelleyecek kadar güçlü değildim. *Onu engellemek için.*

Geçen yıl buraya onlarca kez gelmişim gibi hissediyordum.

Beni lanet bir keman gibi çalıyordu ve ben de kadına sınırsız miktarda tel sağlıyordum.

Ne zaman benden bir parça koparsa, ona başka bir ip uzattım. Bütün bunlardan bıkmıştım.

"İyi misin, tatlım?" diye sordu kadın barmen, dikkatimi düşüncelerimden uzaklaştırarak.

"İyi mi?" Kelimeyi bir an ağızımda evirip çevirdim, sonra da şakayla karışık güldüm. "Ben bir şeyim."

"Oh, sende bir şeyler var," diye alay etti. "İşte zor bir gün müydü?"

"Öyle de denebilir."

"Sakin söyleme," diye mırıldandı. "Sen de şu işiyle evli adamlardan mısın?"

Yine basit bir "Öyle de denebilir" cevabıyla karşılık verdim.

Barın üzerine eğildi ve bana plastik göğüslerinin mükemmel görüntüsünü vererek, "Arkada daha sert bir şey var," diye fısıldadı. Uzun kıvılc saçları ön koluma değdi. "Geri gelip bulmama yardım etmek ister misin?"

"Şöyle yapacağız. Sen o bardağı sürekli Jack ile doldurmaya devam et," viskimden kalanları geri atarak bardağı tezgaha geri koydum ve ona doğru ittim, "ve ben içmeye devam edeceğim, böylece sen de bakmaya devam edebilirsin, ama önerebileceğim en iyi şey bu, Red, çünkü ben bu gece hiçbir şey doldurmayacağımdan eminim."

Kıpkırmızı oldu ama yine de bardağı aldı. "Senin kaybın."

Beş bira ve sayısız shot'tan sonra Hope içeri girdi, kasabanın kenarındaki bu boktan, köhne bardan *başka* her yere aitmiş gibi görünüyordu.

Bakışlarım ona takıldığı anda boku yediğimi anladım.

Kesinlikle boku yemiştim.

Mahvolmuş.

Bu kadın bir bakışıyla beni yere serme yeteneğine sahipti.

Üzerindeki mütevazı, mavi maksî elbise ve uzun kollu beyaz hırka, buradaki diğer tüm kadınların giydiği kısa etekler ve daha da kısa elbiseler arasında onu bir melek gibi öne çıkarıyordu. Kahverengi bukleleri her zamanki hapsinden kurtulmuş, omuzlarından aşağı özgürce dökülüyordu, mavi gözleri geniş ve gergin bir şekilde

Barı taradı, açıkça beni arıyordu.

Boulder'ın istenmeyenleriyle dolu köhne bir barda değil de kilisede olması gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Başka bir adamın karısı, Şans, içimde kükreyen umudu umutsuzca bastırmaya çalışırken kendi kendime söylemeye devam ettim. *Asla olmayacak
senin olsun, dostum.*

Bunu açıkça belirtmişti.

Bakışları sonunda barda yere yığılmış olan bana geldiğinde, dans pistini dolduran insan kalabalığından kaçarak bana doğru ilerledi.

"Hey," diye fısıldadı, sonunda yanıma ulaşmıştı.

"Saman atlar içindir, HC," diye homurdandım biramdan bir yudum almadan önce.

Kokusu her tarafımı sarmıştı. Çiçeksi, hindistan cevizi ve çilek kokulu... Tarif edemiyordum. Sadece beni rahatsız ettiğini biliyordum - tıpkı onun yaptığı gibi.

"Bana daha önce de söylemiştin," dedi usulca. Yanımdaki tabureye oturdu ve vücudunu bana bakacak şekilde eğerek, "Seni çok özledim," dedi.

"Öyle mi?" Kesin bir dille cevap verdim. "Yaralıyı iyileştirmekle meşgul olacağın için beni düşünmezsin sanmıştım."

"Böyle yapma."

"Neden olmasın?" Onunla yüzleşmek için döndüm. "Biliyor musun, ne zaman iyi olacağımı düşünsem, dünyama geri dönüyor ve beni lanet bir sinek gibi eziyorsun. Ve bu benim kendi hatam, çünkü senden uzaklaşacak gücüm yok. Çünkü evli bir kadına aşık olma talihsizliğini yaşadım." Öfkemi yatıştırmak için bir yudum daha bira içtim ve tısladım: "Her yerdesin! Düşüncelerimde. Rüyalarımıdasın. Uyanık olduğum lanet saatlerde. *Sen bana izin vermezken* seni nasıl unutabilirim ki?"

"Beni unutmaya çalışma," diye karşılık verdi, sesi kızgındı. "Çünkü ben seni unutmayacağım. Asla."

"Lanet olsun, HC." Başımı salladım ve düzensiz bir iç çektim. "Allah kahretsin."

Öne doğru yığıldım, Jack bardağını kaptım ve viski boğazımdan mideme doğru bir yol açarken yanma hissinin tadını çıkararak geri fırlattım.

"Senin için ne kadar derinden kana boğulduğum hakkında bir fikrin var mı?" Sesimi sadece onun duyabileceği şekilde alçaltarak, "Ellerim mi?" diye tısladım. Onlara baktım. Artık temizlerdi. Ama ne kadar süre için? Bir sonraki telefon görüşmesine kadar ne kadar? "Bir uyarı ile gelmeliydin

etiket," diye mırıldandım kederle. "Bir sürü insanı topraktan uzak tutabilirdi."

"Bu eller mi?" diye fısıldadı. Küçük ellerinden birinin benimkini örtmesini izlerken kalbim göğüs kafesine şiddetle çarptı. "Hayatımı kurtaran eller mi?"

"Bunu güzel göstermeye çalışma tatlım," diye karşı çıktım. "Ben iyi bir adam değilim."

"Yanıyorsun," diye karşı çıktı, ondan uzaklaşmaya çalıştığımda elimi bırakmadı. "*Yanıyorsun*," diye tekrarladı, sesi tutkuluydu. Elimi kendi elinin içine aldı ve yırtık parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. "Sen parlak bir zekâyâ ve güzel bir kalbe sahip *iyi bir adamsın*."

Onun beni izlemesini izledim, bakışlarındaki yoğunluğa neredeyse dayanamayacaktım. Buna daha fazla dayanamadım.

Bu çok fazlaydı. Çok fazla hissettim.

Vücudum yanıyordu.

Kalbim beni mahvediyordu. Beni mahvediyordu.

Her gülümseme bana bir parça boş umut verdi.

Parmaklarının her dokunuşunda bana ulaşılmaz bir gelecek vaat ediyordu.

İçime hücum eden duygularla baş edemeyerek elimi çektim. "Yapma bunu," diye uyardım onu, ses tonu bulanık ve sarsılmıştı. "Yalan söyleme."

Kararlılığımın sarsıldığını hissedebiliyordum. Bunu bana o yapıyordu.

Beni *zayıflatıyordu*.

"Kim olduğunu biliyorum Hunter. *Gerçek* seni görüyorum." Hope o yakıcı mavi gözleriyle bana baktı ve şöyle dedi: "Ve gördüğüm her şeyi seviyorum. Seviyorum."

sen-"

"Sakin söyleme," diye uyardım onu. Göz temasını kesmeden bardağımı aldım ve dudaklarıma bastırdım, viski boğazımdan aşağı süzülürken kavurucu yanmanın tadını çıkardım. "Bu gece *onun* yatağında uyurken bana beni sevdiğini söyleme."

Otuz Üçüncü Bölüm

Umut

Böyle barlara gidecek bir kadın değildim. Uyuşturucuya, kavgaya, şiddete göz yuman barlar.

Tehlikeli insanlarla dolu barlar.

Ve burası ağzına kadar en korkunç türden insanlarla doluydu.

Kalbim beni aslanın inine götürmüştü ve bu yerde boyumu aşan işlere kalkıştığımın farkındaydım. Ama umurumda değildi.

*Burası onun olduğu yerd*i ve benim de *onun* olduğu yerde olmam gerekiyordu.

"Sana o kadar aşığım ki," diye mırıldandı Hunter. Nefesindeki viski kokusu çok güçlüydü. "Ve bu acıtıyor." Bardağı geriye doğru eğip bir kadeh Jack daha yutmasını izledim. "Hem de çok."

Daha önceki sözleri canını yakmıştı.

Ama her zaman olduğu gibi, gerçeklerden başka bir şey söylememişti. Sorun şuydu ki, bu *onun* gerçeğiydi.

Benim değil.

Hunter'ın yüzüne bir kez baktığımda, acele ettiğini anladım.

Kaşının üstündeki ve alt dudağındaki kesikler bunun kanıtıydı. Elmacık kemiklerinden birinde kötü mor bir çürük vardı ama tek parça halindeydi - bu da ona bu izleri koyanın öyle *olmadığına* beni ikna etti.

"Hunter," diye fısıldadım, bizi kimin izlediğini umursamadan elimi onun elinin üzerine koydum. "Bunu yapma." Dokunuşumun altında sertleştiğini hissettim ama geri çekilmedim.

Barın tezgahında birleşmiş ellerimize sertçe baktı. "*Ben mi?*" Başını salladı ve bar taburesinden kaymadan önce bardağı tezgâha vurdu. "Beni incitmekten zevk mi alıyorsun?" diye sordu kısık bir hırıltıyla. "Öyle mi?"

Bu mu? Senin için her şeyi yapmaya hazır iki erkeğin olduğunu bilmek sana hastalıklı bir öz-değer duygusu mu veriyor?"

"Hayır," diye boğuk bir ses çıkardım, dehşete düşmüştüm. "Tabii ki hayır."

"Hayır." Başını salladı ve kesik kesik bir nefes verdi. Esprisiz bir kahkaha atmadan önce uzun bir süre bana baktı. "Bunu seninle yapmayacağım. Bu gece olmaz."

Gözlerim onun her hareketini takip etti. Elini kaldırarak başparmağıyla yanağımdaki yara izini okşadı ve "Seninle görüşeceğiz Hope Carter" dedi.

"Hunter!" Elimden kurtulup arkasını dönerek kalabalığın arasına karıştığında ona seslendim. "Bekle." Oturduğum bar taburesinden inerek, ona ulaşmak için sarhoş kalabalığını ite kaka geçtim.

Dans pistinin ortasında ona yetişmeyi başardım. Elini tutarak onu durması için çektim. Vücudu gerildi, dokunuşum şüphesiz kafasını karıştırıyordu ama arkasına bakmadı.

"Uzaklaş Hope," dedi alçak ve sert bir ses tonuyla, sırtını bana dönerek. Yapamadım.

Gerçekten yapamadım.

Ve bunun için

kendimden nefret ettim.

Kalbim hızla çarparken, göğsüm sırtına değene kadar ittim ve hareket ettim. "Gitme," diye fısıldadım.

Etrafına uzanarak avucumu sert karnına bastırdım. "Ama eğer gidersen, lütfen beni de yanında götür."

"Lanet olsun, HC," diye inledi. Ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Beni yakıyordu.

Ben de

hissediyordum.

Çekim.

Yanık.

İhtiyaç.

Halsey ve G-Eazy'nin son ortak çalışması *Him and I* hoparlörlerden bangır bangır çalıyordu ve şarkı sözleri acı verici bir hatırlatma gibi kalbimi sarıyordu.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" diye homurdandı, sırtını bana dönmüştü.

Bir elini saçlarında gezdirerek derin bir nefes verdi. "Burada kaybedecek bir şeyim kalmadı, tatlım. Kocasın sensin."

Bu adama yaptıklarımın gurur duymuyordum ama ondan vazgeçemeyecek kadar da bencildim.

Elimi kemerinin tokasına götürerek, "Ne yaparsan yapmak istiyorum," dedim. "Sadece beni de yanında *götür*."

"Siktir!" Hunter alçak sesle hırladı ve arkasını dönüp vücudumu kendine doğru çekti. Büyük bir eliyle ensemin kavrayarak fısıldadı, "Bu sefer ilk hamleyi ben yapmayacağım. Beni tekrar kesmen için kendimi ortaya koymayacağım."

"Özür dilerim," diye fısıldadım. Kollarımı beline dolayarak parmak uçlarımda yükseldim ve çenesinin kıvrımına bir öpücük kondurdum.

"Beni bir kasırga gibi vurdun Hope Carter," diye inledi dudaklarını dudaklarıma çarpmadan birkaç saniye önce.

Onu öpmekten başka bir şey yapamadan gözlerimi kapattım ve iri vücudu benimkine karşı sallanırken yeniden onun kollarında olmanın verdiği o muhteşem hissi içime çektim.

Kalçalarını bana doğru iterken onun her kalın santimini hissedebiliyordum. Benden *hiçbir şey* saklamadı.

Bana her şeyini sunuyordu ve ben de kabul etmek istiyordum.

Nefesindeki viski, nikotin ve nane kokusu içime doldu ve beni Hunter Casarazzi'yle ilgili her şeye boğdu.

Ona çok aşkıttım.

Bu bara kimin girdiği ve bizi kimin yakaladığı önemli değil.

Beni bu adamdan uzaklaştıracak kadar güçlü bir kuvvet yoktu.

Dilinin her hareketi, kalçalarının her hamlesi, onun da beni en az benim onu özlediğim kadar özlediğini gösteriyordu.

Dağınık ve umursamazdı, ellerini saçlarımda düğümlüyor, elleri sırtımda geziniyor, kıcımı sıkıca kavırıyordu.

Umurunda değildi ve o umursamadığı için ben de umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

Onun kitabından bir yaprak alıyordum. Onun yolundan gidiyordum.

Bencilce davrandığımı biliyordum. Gerçek beni hasta ediyordu ama onunla birlikteyken bu his hafifliyordu. Peki ya beni öptüğünde? Bu adamdan aldığım sevginin her şeye değdiğini biliyordum.

Ellerimi sırtında gezdirirken silahının soğuk metal gövdesini hissedebiliyordum.

O taşıyordu.

Vücuduna bağladığı ve kıyafetlerinin altında sakladığı kılıf, bana onun ne kadar tehlikeli olduğunun kanıtı olmalıydı.

Ama onunla birlikteyken kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissediyordum.

Öpüşmeyi kesen Hunter elimi tuttu ve beni kalabalığın arasından sürükleyerek bardan dışarı çıkardı. Kaldırıma ulaştığımız anda tekrar üzerime atladı, ellerini omuzlarıma dolayarak beni en yakın karanlık ara sokağa doğru sürükledi.

"Öp beni," diye nefes aldım, sırtım sert bir gümbürtüyle soğuk, sert betona çarptığında sarktım.

"Hayır," diye hırladı, ağzı benimkinden birkaç santim ötedeydi. "Beni mi istiyorsun? Seni anasını siktiğim öp *beni*."

Ben de öyle yaptım.

Uzanarak ellerimi sarı yelesine daldırdım ve yüzünü kendime doğru çektim. Dudaklarımız yeniden birleştiği anda

Heyecan bedenimi yırtarak dudaklarımdan bir inilti çıkmasına ve kalbimin zevkle çılgılık atmasına neden oldu.

Çenesinin kirli sakalı yüzümü tırmalıyordu ve bu hoşuma gidiyordu. Bu gerçektir.

O gerçektir.

"Seni seviyorum Hunter," diye boğuk bir sesle dudaklarını ısırdım, içimdeki açlığı kontrol edemiyordum - bu adama karşı duyduğum katıksız arzuyu. "Beni bir daha terk etmeye cüret etme."

"Ve ne - burada kal ve *onunla* mutlu çiftler oynamanı mı izleyeyim?" diye tısladı, vücudunu kabaca benimkine çarparken dudaklarımı kendi dudaklarıyla cezalandırdı. "Beni yanarken mi görmek istiyorsun, HC?"

Tırnaklarımı kafa derisine batırarak saçlarını kabaca çektim ve "Kal," diye tısladım.

Dilini ağzıma sokmadan önce "Bırak onu," diye homurdandı. İri eliyle boğazımı kavrayıp beni duvara bastırırken sert ve umursamazdı.

Anında ıslanmıştım; kalbim, bedenim, ruhum ve en önemlisi zihnim bunun her dakikasını istiyordu.

"Nereye park ettin?" diye sordu, dudakları hâlâ benimkilere yapışmıştı.

"Arka tarafta," diye nefes aldım. "Otoparkta."

Ve sonra hareket ettik. Elini sıkıca elime sararak beni ara sokaktan geçirdi ve otelin arka tarafındaki loş otoparka götürdü.

Bara. Bölgede birkaç araba park etmişti ama orada kimse yoktu, o anda bunun bir önemi de yoktu.

Uzun adımlarına yetişmek için acele ederek anahtarlarımı kahverengi, deri çapraz çantamdan çıkardım ve hızla Rover'ımın kilidini açmak için düğmeye bastım.

Hunter güçlü ve kararlı adımlarla kamyonetime doğru yürüdü ve arka yolcu kapılarından birini çekerek açtı. Yüzünü bana dönerek, "Atla," diye homurdandı.

Tereddüt etmedim, hızla tırmandım, kalbim göğsümde çarpıyordu.

Ben içeri girdiğim anda o da benimle birlikte kapıyı arkamızdan çarparak kapattı.

Ve sonra üzerimdeydi; güçlü vücudu benimkinin üzerine ağır bir şekilde çöküyor, beni arka sokağın serin derisine bastırıyordu.

Elbisemi kalçalarım doladığını hissettiğimde ağzına karşı inleyerek, bacaklarımın açılmasına izin vermekten başka bir şey yapamadım.

Parmaklarımı jean'inin ilmeklerine geçirerek onu daha da yakınımaya çektim, onu her yerimde hissetmeye ihtiyacım vardı.

Sadece ona ihtiyacım var.

Hırlayarak ellerini belime sıkıştırdı ve daha da yaklaştı. Nefesindeki viski kokusu keskindi. Kesikler ve çürükler
Yüzü taze ve kötü görünüyordu ama umurunda değil gibiydi, bu yüzden nazik davranmayacaktım.

Kendini üstümde tutan Hunter, parmaklarını külotumun içine soktu ve öpüşmemizi hiç kesmeden uzman bir hassasiyetle külotumu bacaklarımdan aşağı çekti.

Bir elimle gömleğinin eteklerini tutup yukarı doğru kıvırdım ve boştaki elimi sıcak, kaslı karnına koyup tırnaklarımı etinin üzerinde hafifçe gezdirdim. "Nedir bu?" Parmaklarım yan tarafındaki kocaman, sivri bir yaraya denk geldiğinde sordum.

"Hiçbir şey."

İlgisiz yanıtından tatmin olmayınca, göğsünü elimle ittim. dizlerimin üzerine çöktüm ve ona doğru döndüm. Tek kelime etmeden gömleğinin eteklerine uzandım ve başının üzerinden çektim.

"Bir şey yok mu?" Tısladım, gözlerim karnının alt kısmındaki dört inçlik yaraya kilitlenmişti. "Biri seni bıçakladı."

Bu bir soru değildi.

Bu bir ifadeydi ve kesik deriye bakılırsa geçerli bir ifadeydi.

"Bıçaklanmadım," diye hırlayarak karşılık verdi. "*Çentiklendim.*"

"Neden?"

Kaşlarını kaldırdı. "Sana o boktan büyükbabanın icabına bakacağımı söylemiştim." Omuz silkti. "Bunu yapmak için ellerimi kirletmem gerek."

Hiç düşünmeden elimi bölgenin üzerine koydum. "Acıyor mu?"

Hunter temas karşısında homurdandı ve başını benimkine yasladı. "Daha kötülerini de yaşadım." Elimi kendi eliyle kapatıp daha sert bastırdı ve baskıdan dolayı irkildi. "Sakın durma."

Kaşlarımı kaldırdım, gözlerim ellerimizin kan bulaşmış teninde birleştiği yere kilitlenmişti. "Canını yakıyorum."

"Her zaman canımı yakıyorsun," diye homurdandı, baskıyı bırakmıyordu. "Başka bir yara izi nedir?"

"Beni de yaraladın," diye nefes aldım, kanının parmaklarımdan aşağı süzülmesini umursamadan. Boştaki elimle yukarı uzandım ve parmaklarımı saçlarında düğümledim. "Her yerimi işaretledin," diye ekledim yüzünü kendime doğru çekmeden önce. "Her yerimi."

"Güzel," diye tısladı, dudaklarımı neredeyse şiddetle ısırdı. "Umarım acıtır." Dudakları benimkilere çarptı, diller neredeyse acımasızca düelloya tutuştu,

Bedenimin içinde, kalbimin içinde bir duygu ve his çılgınlığı yarattı.

Kan, acı ve paylaştığımız acı ve çarpık aşk, bedenlerimiz birbirine karışırken birlikte ezildi.

Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

İçine düştüğümüz bu karanlık ve berbat dünyada net bir şekilde parlayan tek şey birbirimize olan hislerimizdi.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

İçimde ona bir sonraki nefesimden daha fazla ihtiyaç duyduğum için kot pantolonunun fermuarını hızla açtım ve onu serbest bıraktım. Aleti ağır bir şekilde elime düştü, kaya gibi sertti ve ihtiyaçla zonkluyordu.

Elimi onun etrafına dolayarak kabaca çektim, ağzımın içinde inlediğinde zevkten dört köşe oldum.

Tamamen içgüdülerimle hareket ederek koltuktan kalktım ve koltuklar arasındaki küçük boşluğa beceriksizce dizlerimin üzerine çıktım.

"Kahretsin, HC," diye homurdandı Hunter. "Sen iyi misin-oh kahretsin..."

Onu ağzıma aldığım anda şaşkınlıkla sarsıldı, kalın, dik horozunun her santimini tattım. Kalbim göğsümde çarpıyordu; ağzımdaki sıcaklık ve erkek hissi sinir sistemimde hasara neden oluyordu.

Kontrolünü kaybetmesine neden oluyordum.

Kendini kısa süreliğine bıraktığında ve ağzımın içine sert ve pervasızca girdiğinde yaptığı küçük sert hareketlerde bunu hissedebiliyordum.

Yüksek sesle inledim, etkileyici sikiğin tepesinden damlayan her damla pre-cum'u yaladım. Bu adam kadınları zevkten kıvrandırmak için dünyaya gelmişti.

Bu işte o kadar iyiydi ki, neredeyse acı veriyordu.

Orgazmlarımı uzatma şekli, ben onun altında titreyen bir karmaşa olana kadar onları birbiri ardına getirmesi.

Onu kavrayıp boğazımın derinliklerine doğru emerken taşakları elimde sıkılaştı.

Onu memnun etme dürtüm endişe verici olmalıydı, ama şu anda, içinde bulunduğum zihin çerçevesinde, tek düşünebildiğim onu boşaltmaktı.

Onu boşaltmak için.

Ona benden önceki tüm kadınlardan daha fazlasını verdiğim için.

"Böyle devam edersen geri dönüş yok," diye fısıldadı. "Ciddiyim Hope."

Durmadım.

Devam etmek istedim.

Beni *asla* terk etmemesini istedim.

Kulağa ne kadar mantıksız ve çılgınca gelse de, bu adamın içine düşmek ve bir daha asla çıkmamak istiyordum.

Kendini benden ayırdı ve ben nefes nefese kaldım, nefesim kesildi ve kafam karıştı. "Neden durdun?"

Beni yerden sürüklerken boğazının derinliklerinden alçak bir hırıltı yükseldi.

Saniyeler sonra tekrar sırtüstü yatmışım, kalçalarımın iç kısmına öpücükler kondururken omurgam çatırdıyordu.

Dudakları yumuşak, kirli sakalları kaşıncı ve gıcıklayıcıydı. Hiçbir şey onun hissiyle kıyaslanamazdı.

Ona sokularak gergin etini emdim. Bunun onun zayıf noktası olduğunu biliyordum, yaka kemiğinin üzerindeki o küçük deri parçası. Boğazından yükselen onay hırıltısı klitorisimin beklentiyle zonklamasına neden oldu.

Dili klitorisimi bulduğunda saf, katıksız zevk dalgaları vücudumun her santiminde sekti.

Beni emiyor.

*Beni
çimdikliyor.*

Öp beni.

*Beni
öldürüyor.*

Sarmaşık yaprağı gibi titriyordum.

Hunter bana yasadışı olması gereken şekillerde dokunurken, arzu ve ihtiyaç bedenimin içinde savaşıyordu.

Vücutlarımız tutkumuzun sıcaklığından yanıyordu.

Dilinin her hareketiyle hırpalanmış kalbimin parçalarını yeniden bir araya getirirken, vücudumun içinde uyarılma kükredi.

Beni orgazmın eşiğinde asılı bırakan Hunter, bir eliyle kıcımı kavradı ve beni koltuğun kenarına doğru sürükledi.

Ve sonra içime girdi, o kadar sert çarpıyordu ki omuzlarına tutunmaktan ve hayatta kalmak için dua etmekten başka bir şey yapamıyordum.

Beni sert ve kaba bir şekilde becerdi ve ben her dakikasını sevdim.

Onun her parçasını istiyordum.

Dokunuşuna tüm kalbimle *rıza gösteriyorum*.

İkimiz de sert bir şekilde boşalana kadar kendini bedenimin derinliklerine acımasızca sokarken kalbimde bir gram bile korku yoktu.

Vücudumda hiç korku yoktu, çünkü bana asla zarar vermeyeceğini biliyordum.

Beni asla zorlama.

O gecenin anısı zihnimde canlandı ve fiziksel olarak onun altında irkildim.

Sert ve hızlı nefes alarak gözlerimi kapattım ve umutsuzca düşüncelerimi toparlamaya ve beni boğmakla tehdit eden çalkantılı duygularımı dizginlemeye çalıştım.

Yine de bana kolay gelmiyordu.

Uzak tutmak için büyük mücadele verdiğim gözyaşlarım akmaya başladı ve hıçkırıklara boğuldum.

"Sorun nedir?" Hunter sordu. Kendini geri çekip kot pantolonunun fermuarını çekerken benden uzaklaştı ve bana biraz nefes alma fırsatı verdi.

Ses tonunda endişe vardı ve hafifçe geveliyor olsa da krizde olduğumu anlayacak kadar farkındaydı. "Umut?"

Vücudum şiddetle sarsılırken, "Yapamam," diye mırıldandım. "Ben sadece -"

Ona söyleyemedim.

Kendim bile anlamadığım bir şeyi ona nasıl anlatabilirdim ki?

O gece ne oldu?

Çok yakından incelemeye cesaret edemediğim korkunç, bulanık bir anıydı. İncelersem ne olacağından korkuyordum.

Yine de bundan dolayı hissettiğim tiksinti ve kendimden nefret, hiçbir zaman şu anki kadar güçlü olmamıştı.

"Seni *incittim mi*?" Hunter dehşete düşmüş bir halde sordu. "Çok mu sert davrandım?"

"Hayır." Başımı salladım ve dökülmek üzere olan gözyaşlarımı kırıştırarak uzaklaştırdım. "Sen yanlış bir şey yapmadın." Oturur pozisyona geçerek hızla üstümü örttüm ve elbisemi düzelttim. "Ben iyiyim."

"O mu?" Hunter hâlâ gömleksiz bir halde sordu. "Sana zarar verdi mi?" "Hayır," diye boğuk bir ses çıkardım - çok çabuk.

Hunter'ın yüzüne karanlık bir gölge düştü.

"Eğer sana zarar verirse, onu öldürürüm," dedi ölümcül soğuklukta bir ses tonuyla. "Bu kadar mı? O piç kurusu sana elini mi sürdü?" Sesi yükseldi

ve umursamaz bir şekilde elini saçlarında gezdirmesini izledim. "Onu öldüreceğim!"

"Hayır," diye reddettim, başımı salladım, onun sözleri bana sadece ona gerçeği söylemeyerek doğru şeyi yaptığımı kanıtlıyordu.

Jordan'ı gerçekten

öldürecekti. Ondan nefret ediyordum.

Ama onun incinmesini istemedim.

Kendisi bu konuda bu kadar iyi bir iş çıkarırken değil.

"Gitmem gerek," diye fısıldadım, buradan çıkmam gerekiyordu.

Kamyonetimin arka koltuğunda parçalanmama iki saniye kalmıştı.

Hunter'ın içinde bulunduğu ruh haliyle bunu yapmak, damarlarında dolaşan alkol miktarından bahsetmiyorum bile, ölümcül bir hata olurdu.

Otuz Dördüncü Bölüm

Şanslı

Liseden beri bir kamyonda sikişmemiştim.

Tanrı şahidim olsun ki, otuz bir yaşımda kendimi aptal gibi hissetmeliydim. Eğer muhteşem bir arkadaşlığım olmasaydı, hissederdim. Seks akıl almazdı - en azından ben öyle düşünmüştüm.

Hope'un tepkisi bana farklı bir şey söylüyordu.

Bir an sikimin etrafında boşalırken, bir an sonra ağlıyordu.

Neyi yanlış yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu ve o da *söylemedi*.

Ben.

"Umut," demeye devam ettim, onu rahatlatmaya çalışıyor ama başaramıyordum. "Bana sorunun ne olduğunu söyle, ben de düzelteyim tatlım."

Başını salladı ve ellerine kapanarak hıçkırmaya başladı.

Yüce İsa.

Lanet olası aklımı kaybetmeme iki saniye kalmıştı. Konuşmaya başlaması gerekiyordu, hem de hemen.

Eğer biri ona zarar verdiyse - eğer onu incittiye - o zaman bana söylemesi gerekiyordu. "Sikerim böyle işi," diye hırladım, ellerimi saçlarımda gezdirerek.

Hayal kırıklığı. Tişörtümü tekrar giydim ve kamyonetin kapısını açtım. "Ben oraya gidiyorum." Dışarı tırmanarak ara sokağa doğru yürüdüm. "Eğer bana sorunun ne olduğunu söylemezsen, ben de *ona* söyletirim."

"Hayır," diye tısladı, kamyondan inip peşimden koşmaya başladı.

"Ondan uzak durmalısın."

"Neden?" İçimde acı ve öfke çalkalanıyordu. "*Neden*, Hope?"

"Çünkü..." Durakladı ve titreyen bir nefes verdi. "Eğer oraya gidersen, seninle birlikte olduğumu anlar ve -" ağzını hızla kapattı, gözleri kocaman olmuştu. "Sadece... sadece oraya gitme, tamam mı?"

"Ve ne?" Hararetle karşılık verdim. "Sinir krizi mi geçirecek? Kavga mı çıkaracak?"

Bırak onu. Bakalım sikimde olacak mı?"

"Sikimde bile değil," diye boğuk bir ses çıkardı.

Önüme geçmek için acele eden Hope ellerini göğsüme bastırdı. "Oraya gitmemen için sana *yalvarıyorum*." Büyük, mavi gözleri yaşlarla doldu. Bana baktı ve dedi ki, "Hunter, eğer beni biraz olsun önemsiyorsan, Jordan'dan *uzak* duracaksın... *Lütfen*."

Ayaklarımı yere basmak ve kışımı en yakın taksiye doğru hareket ettirmemek için içimde her şeyi yaptım.

Vücudumdaki tüm içgüdüler bunu yapmamı istiyordu.

Şu anda beynimde kırmızı bayraklar uçuşuyordu ve otomatik tepkim yanlış olan her neyse onu düzeltmekti.

Onu koru.

"Bir an yaşadım," diye anlatmaya devam etti. "Bir flashback. O geceden... mutfaktan. *Onunla* hiçbir ilgisi yok."

Viski beynimi bulandırdığı için bana ne söylediğini anlamam normalden biraz daha uzun sürdü, ama anladığımda beni farklı bir öfke sardı.

Bir tanesi sadece David Henderson'a yönelik.

"Bunun icabına bakacağım," diye onu temin ettim. "Seni bir daha asla incitmeyecek, tatlım. Sana söz veriyorum."

Hope kollarını bedenime sararken, göğsüme bastırıldığı elleri yanlarıma doğru hareket etti. "Sana kötü bir şey olmasını istemiyorum."

"Olmayacak."

"Çoktan oldu," diye hıçkırdı ve sonra elini karnıma bastırdı.

Küçük bir çentik için endişeleniyordu, oysa buna neden olan hıyar çoktan yerin iki metre altına girmişti.

"Bu gece seninle eve gelebilir miyim?" diye sordu, o güne kadar gördüğüm en yalnız mavi gözlü ifadeyle bana bakarak.

"Benimle evde kalmayı mı planlıyorsun?" Karşı çıktım. "Çünkü cevabın evetse, seni hemen şimdi eve götüreceğim, tatlım."

Hope yorgun bir şekilde içini çekti. "Hunter, durum biraz karışık." Evet, karmaşık bir şey duymama gerek yoktu.

Ondan lanet olası bir taahhüt istedim.

Benim ona olduğu kadar onun da bana yatırım yaptığını gösteren bir şey.

Onu eve götürmeyi ne kadar çok istediğimi asla bilemezdi.

Ama yapamadım.

Boş vaatlerle dolu bir gece daha geçiremezdim ve yarın onu tekrar *ona* bırakmak zorunda kalmazdım.

Bunu tekrar yapamazdım.

Geçen sefer neredeyse beni öldürüyordu.

"Evine, kocanın yanına gitmelisin," demek için kendimi zorladım ve ondan bir adım geri çekilerek tüm fiziksel teması kestim.

Sanki ona tokat atmışım gibi sözlerim karşısında irkildi, fiziksel olarak irkildi, oysa yaralanan bendim.

"Hunter -" demeye başladı ama ben sözünü

kestim. Duyamadım.

Buna *dayanamadım*.

"Arabana bin, Denver'a geri dön ve onunla işin bitene kadar beni arama... *benim* olmaya hazır olana kadar," diye talimat verdim.

Ondan uzaklaşarak kendime dehşet ve acı veriyordum. "Çünkü seni paylaşamam."

Beni bir gözyaşı damlasıyla daha bitiremeden arkamı döndüm ve uzaklaştım.

Ondan bir ricada daha bulunsaydı, gidecek gücüm kalmazdı.

Bölüm Otuz Beş

Umut

Gençken, bir kadının çok ileri yaşlara gelene kadar hamile olduğunu bilmemesi veya bir klozetin üzerinde doğum yapması fikriyle hep alay eder ve gözlerimi devirirdim.

Eskiden bunun fizyolojik olarak mümkün olamayacağına o kadar inanmıştım ki.

En yakın arkadaşım ilk hamileliğini neredeyse beş aylık olana kadar keşfedemediğinde, bu kavrama yönelik düşüncelerim bir anda değişti.

Onu görmüştüm.

Sıskaydı.

Hiçbir işaret yoktu.

Teagan'ın Einn'le olan durumu, bir kadının hamile olduğunu gerçekten bilmediği durumlar olabileceğine inanmamı sağlamıştı.

Ancak şimdi beni endişelendiren şey, ilerinde bir his olan, kalplerinin ve ruhlarının derinliklerinde hamile olabileceklerini bilen, ancak bunu kendilerine bile itiraf etmekten korkan kadınlardı.

İkinci kategoriye giren kadınlardan biri olmaktan korkuyordum.

On üç yaşımdan beri dolu, yağmur, kar demeden her yirmi sekiz günde bir regl oluyordum. Ne kadar stres altında olduğum ya da kilo alıp almadığım hiç önemli değildi.

Adetim *hep* zamanında gelirdi.

Bu nedenle, ilk kırmızı bayrağım regl dönemimin geç gelmesiydi.

İkinci kırmızı bayrak, adetimin sadece gecikmediğini, Haziran ayı boyunca hiç gelmediğini fark ettiğimde ortaya ıktı.

Şeytanlarımla yüzleşmek zorunda kalma korkusu zihnimi sürekli bir inkâr durumunda tutuyordu.

Bilmek, bilmemekten çok daha zor olacaktı, bu yüzden onu engelledim
- kendime yakında geleceğini söyleyerek kendimi sahte bir güvenlik duygusuyla kandırdım.

"Yakında" geldi ve geçti.

Gerçeklerle yüzleşme vakti
gelmişti.

Telefonumdaki regl uygulamasına tıklayarak çılgınca tarihlerimi hesaplamaya çalıştım.

4 Mayısrd son adet tarihimdi, bu da 1 Haziranst tarihinde adet görmem gerektiği anlamına geliyordu.

Bugün 7 Temmuzth .

Telefonumdaki hesap makinesi uygulamasını bulup günleri hesaplarken parmak uçlarım tüm hissini kaybetti. Hesap makinesi kullanmak zorundaydım çünkü aklım başımdan gitmişti. Tarihleri toplamak için telefonumu kullanırken tek bir tutarlı düşünce bile oluşturamıyordum.

Otuz altı gün.

Lanet olası otuz altı gün olmuştu.

İşte bu kadar.

Ya kırılmıştım ya da

hamileydim. Belki ikisi de?

Donmuş bedenimi yatağım haline gelen kanepeden sıyrarak dizüstü bilgisayar çantama uzandım ve titreyen ellerimle dikdörtgen kutuyu aldım.

Haftalar önce yiyecek stoklamak için nadiren markete gittiğimde almıştım.

Ama o zaman öğrenmeye hazır değildim.

Hâlâ öğrenmeye hazır değildim ama bunu yapmak zorundaydım.

İliklerime kadar uyuşmuş bir halde, olabildiğince sessiz olmaya çalışarak merdivenleri parmak uçlarımla çıktım.

Jordan'ı kendi kendini tedavi ettiği trans halinden rahatsız etmemek için.

Banyoya girdim, sessizce kilidi çevirdim ve aceleyle tuvalete gittim.

Çubuğu kutudan çıkarıp işerken olası tüm insani duygular içimde sarsıldı.

Ve işte tam orada, o uyuşturucu yuvası banyoda, kirli iğneler ve kusmuk kokusuyla çevrili, yapayalnız ve dehşet içinde, çubuğun üzerinde iki küçük çizginin belirmesini izledim.

İki satır.

Olumlu.

Nefesimi üfleyerek klozet kapağına geri yaslandım ve kalbim popoma fırlarken teste bakakaldım.

Şu anda ağzıma güvenmediğim için kendimi burnumdan nefes almaya zorladım.

Tek yapmak istediğim tam bir panik atak geçirmektir ama bu hiçbir şeyi çözmeyecekti.

Hamileydim ve *bilmiyordum*.

Hayatım boyunca sadece iki erkekle yatmışım ve her ikisi de içimdeki çocuğun babası olabilirdi.

Tiksinti bedenimi doldurdu.

Utanç damarlarımda dolaştı.

Mantıken bu bebeğin Hunter'dan olma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum ve bunu bilmek aklımı başımda tutan tek şeydi.

Ama kalbimin içinde çok kötü bir his vardı; yükselen bir korku ve panik dalgası gibi.

Hamile kalmak için sadece bir kez
gerekti. Peki Jordan o gece bana ne
yaptı?

Beni tutup ne yapmaya zorladı?

Rahmim bunu istememiş *olmamı*, *rıza göstermemiş* olmamı umursamazdı.

Ayağa kalkarak testi kot pantolonumun arka cebine soktum ve hızla temizlenip Mayıs ayından beri yaşam alanım olan oturma odasına geri döndüm.

Sersemlemiş bir halde yerde volta atıyor, umutsuzca bir sonraki hamlemi düşünmeye çalışıyordum.

Şimdi ne yaptım?

Kime söyledim?

Bununla nasıl yüzleşecektim?

Cevabını bilmediğim o kadar çok soru vardı ki, ama sorgulanması gerekmeyen tek bir cevap vardı.

Burada

kalamazdım. Dışarı

çıkmam

gerekiyordu.

Otuz Altıncı Bölüm

Umut

Geleceğim, potansiyel babalarım veya içimde büyüyen bebek hakkında herhangi bir karar vermeden önce uyumaya karar verdim. Şaşırtıcı bir şekilde, dün gece tam bir uyku çekmeyi başardım ve bu sabah uyandığımda, yeni bir bakış açısı ve kurşun geçirmez bir kararlılıkla uyandım.

Artık ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Kendim ve bebeğim için.

İki uzun ay boyunca kendimi dünyadan tamamen soyutlamıştım ve bu şekilde yaşamaya devam etmeyi reddediyordum.

Bu saçmalığa boyun eğmeyecek kadar güçlü bir kadındım.

Bebeğimi bu zehir çukurundan olabildiğince uzağa götürüyordum.

Artık tüm bahisler

kapalıydı. Ben

gidiyordum.

Ve beni durduramazdı. Ya

denerse?

Eğer beni geri dönüşü olmayan bir noktaya

ittiyse? O zaman Hunter'a *her şeyi*

anlatacaktım.

Beni güvende tutmak için yaptığı onca şey, onca keder, acı ve

fedakârlık. Beni alçalttı.

Hunter'a kadar tek başımaydım.

O hayatıma girdi ve birdenbire bir ortağım, benimle birlikte ateşe girmeye hazır gerçek bir dengim oldu.

Beni güvenli bir yere çekecek biri.

Haklı ya da haksız olduğuma bakmaksızın benim tarafımda olan biri.

Beni sonsuza dek mutlu olacağıma inandırdı - bunun mümkün olduğuna.

Yeter ki bunun için *savaşacak* kadar cesur olayım.

Onun için savaş.

Her iki spor çantamı da bu evde sahip olduğum her Şeyle ağzına kadar doldurduğumda, onları kamyonetime taşıdım ve kolsuz bir tişört ve şortla sağanak yağmura karşı kendimi destekledim.

Tabii ki, sonunda kaçmaya karar verdiğim gün, lanet olası bir Yaz fırtınası sırasında olmalıydı.

antalarımı kamyonete attım, ardından son bir kez kontrol etmek için içeri girmeden önce dizüstü bilgisayarımı sevgiyle üstlerine yerleştirdim.

Bugün bu evden çıktığımda bir daha *asla* geri dnmeyeceğimi biliyordum.

Oturma odasında etrafı karıştırarak sehpanın üzerindeki posta yığınını karıştırdım ve bana gelenleri eleyip çantama attım.

İşim bittiğinde, yukarı çıkıp Jordan'a gideceğimi söyleyip söylememeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim.

Koridora geri dönüp n kapıyı açtım ve tam dışarı çıkmak üzereyken başımın üstünden korkunç bir çarpma sesi geldi.

Kapı aralığında donup kaldım, kaçmayı düşündüm ama *yapamadım*.

Hırıldımı bastırarak merdivene yöneldim ve aceleyle basamakları ıktım. Jordan'ın yatak odasının kapısına yaklaşıp önümdeki manzarayı gördüğümde içimdeki tiksinti çalkalandı.

Siyah bukleleri fazla uzamış ve gevşemişti, yüzü kalın, asi siyah saç sakallarıyla kaplıydı ve alkol, kusmuk ve idrar gibi kokuyordu. Üzerindeki kıyafetler bütün hafta giydiklerinin aynısıydı.

Sırtını yatağın ayakucuna dayamış bir şekilde yere yayılmıştı, belli ki yataktan düştükten sonra kendini derme çatma bir oturma pozisyonuna getirmişti.

Midemin burkulmasına neden olan şey onun görünüşü değildi.

Hayır, kalbimi taşa çeviren şey bir şırıngayla yavaşça emdiği berrak sıvıyla dolu kaşıktı.

"Seni bencil, aptal, orospu çocuğu," diye tısladım, ona ters ters bakarak. "Kendine bir bak. Kendine ne yaptığına bir bak!"

Jordan "Görmek istemiyor musun?" derken bana bakmadı bile. Kapat şu lanet kapıyı."

"Kapıyı kapatmak mı?" Dehşete düşmüş bir halde tekrarladım.

Aylardır damarlarından akıttığı zehirle doldururken, kutsal bir kâse gibi elindeki iğneye odaklanmaya devam etti.

Olduğum yerde donup kalmış bir halde, iğneyi derisine batırmadan önce koluna geçirdiği tokayı yeniden ayarlamasını dehşet içinde izledim.

Birdenbire her şey yüzeye çıktı ve son iki aydır içinde boğulduğum acı içimden patladı.

İşim bitmişti.

Çoktan bitti.

"O boku benim önümde vücuduna sokmayı aklından bile geçirme!" Yığıldığı yere doğru koşarken çığlık attım ve spor ayakkabımın burnuyla elindeki iğneye tekme attım.

Jordan başını kaldırdı ve Tanrı şahidim olsun ki o ana kadar hiçbir erkeğin gözlerinde o anki gibi bir öfke görmemiştim. "Seni aptal orospu!"

Bana taktığı isimleri umursamayacak kadar kızgın bir şekilde, şırınganın halının üzerinde durduğu yere doğru atıldım.

"Hope, dur!" Jordan ayağa fırlarken kükredi. "Sakın bunu yapma -"

"Çok geç," diye hırlayarak uzandım ve şırınganın plastik ucunu yakaladım.

Sırtım bir gümbürtüyle duvara çarparken elleri boğazıma dolandı.

"Onu geri ver," dedi, kömür gibi siyah gözleriyle bana bakarak. "Şimdi."

"Yoksa ne olur?" Şırıngayı bedenlerimizden olabildiğince uzakta tutarak karşılık verdim.

Gerinebildiğim kadar. "Bana vuracak mısın? Beni boğacak mısın?" Zehrin her damlasını yere fışkırttım ve "Bana *tecavüz mü edeceksin?*" diye bağırdım. Sonunda acımla yüzleşirken gözlerim yaşlarla doldu. "Bana daha önce yapmadığın bir şey olmayacak!"

"Yalancı!" Jordan beni kabaca itip uzaklaştırmadan önce boğuk bir ses çıkardı. "Ben olsam bunu sana *asla* yapmam!"

"Nereden biliyorsun?" Çığlık attım. "Yirmi dört saat sarhoş ve kafan iyiiken!" İğneyi yere fırlattım ve karşımdaki yabancıya ters ters baktım. "Sana *hayır dedim*," dedim ona, tepeden tırnağa titreyerek. "Sana *durman için yalvardım!*" Sözlerimden ürktü, ama sadece

O gece onun gibi ben de durmadım. "O gece iznim olmadan kendini bedenime zorla soktun ve *seçim* hakkımı elimden aldın!"

Başını sallayarak, sanki onu haşlamışım gibi benden uzaklaştı.

Haşlamıştım da.

Gerçekle.

"Ben *hamileyim!*" Çığlık attım, gözyaşlarım yüzümden serbestçe akıyordu. "Ve eğer talihsiz bir şans eseri bu bebek senden olursa, kendine yaptıklarını ona yapma şansının *asla* olmayacağını bilmeni istiyorum..."

"Bana yaptıkların" diye eklemeyen önce sesim kesildi ve boğuk bir nefes aldım.

Yatağın kenarına çökerek, sanki beni yeni görüyormuş gibi başını kaldırıp bana baktı. "Hope -"

"Ben gidiyorum Jordan," diye bağırdım kısık sesle, her şeyden tamamen kopmuş bir halde.

Odadan aceleyle çıkıp merdivenlerden inerken tüm vücudum tepeden tırnağa titriyordu.

"Hope!" Jordan beni merdivenlerden aşağıya doğru kovalarken seslendi. "Hope - lütfen bekle!" Eli bir kez daha bileğime dolandı ve ben patladım. "Çek o lanet ellerini üzerimden!" Avazım çıktığı kadar bağırdım,

Elinden kurtuldum. Ön kapıyı açarak arkamı döndüm ve tısladım: "Eğer tehditlerini yerine getirmeyi aklından bile geçirirsen, bana yaptıklarından dolayı seni şikâyet ederim."

Dışarıda şiddetli bir yağmur yağıyordu ama o evin içinde bir saniye daha geçirmektense sağanakta boğulmayı tercih edeceğimi biliyordum
İşim bitmişti.

Tamamen bitti.

Kalbim göğsümde küt küt atarken derin bir nefes aldım ve sağanak yağışın içine doğru koştum.

Otuz Yedinci Bölüm

Ürdün

"Yoksa ne olur? Bana vuracak mısın? Tecaviüz mü edeceksin? Bana zaten yapmadığın bir şey olmayacak!"

"Sana hayır dedim."

"Sana durman için yalvardım!"

"O gece iznim olmadan kendini bedenime zorla soktun ve seçim hakkımı elimden aldın!"

"Ben hamileyim. Ve eğer talihsiz bir şans eseri bu bebek senden olursa, bilmeni isterim ki kendine yaptıklarını, bana yaptıklarını ona yapma şansın asla olmayacak."

Sözleri aklımdan çıkmıyor, bozuk bir plak gibi bulanık zihnimde dönüp duruyordu.

Hatırlamıyordum.

Hatırlayamadım.

Ama sesindeki samimiyeti, sözlerindeki gerçeği duydum.

Yaptım.

Hepsini.

Bu gezegendeki herkesten daha çok nefret ettiğim tek kişi haline gelmiştim.

Bir canavara dönüşmüştüm.

Sendeleyerek mutfağa girdim, nefesimi tutmaya çalıştım, acıyla, yaptığım şeyin acı verici farkındalığıyla nefes almaya çalıştım.

Neye dönüştüğümü.

Artık ben değildim.

Ben lanet bir yaratıktım.

Gözlerindeki acı mı?

Onu oraya ben koydum.

Ellerim boynunda mı? Bunu ben yaptım.

Ben.

Şiddetle titreyerek en yakın çekmeceyi tuttum ve öyle bir güçle çektim ki menteşelerinden ayrıldı ve bir gümbürtüyle yere düştü. Bıçaklar, çatallar ve kaşıklar etrafa saçıldı.

Dizlerimin üzerine çökerek görebildiğim en keskin bıçağa uzandım.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken bıçağı elime aldım, Gözlerimi kapadım ve hızlı bir hareketle aşağı doğru kesmeden önce "Tanrı beni affetsin" diye fısıldadım.

Vücudumdaki kan çekilmeye başlamıştı ve ben buna minnettardım. Yakında her şey bitecekti.

Tüm acıları.

Tüm acıları.

Bıçağı diğer elime geçirerek sağ bileğimi aşağı doğru kestim, sonra öne doğru yığıldım, ölümün beni almasını bekledim ve günahlarımı affetmesi için Tanrı'ya dua ettim.

Bilincimi kaybetmeden hemen önce yakınımda tanıdık bir ses duydum.

"Jordan," dedi. "Jordan, uyan bebeğim. Gözlerini aç."

O sesi tanıyordum.

O sesi severdim.

Sonunda gözlerimi açmayı başardığımda, kendimi annemin yüzüne bakarken buldum.

Yüzümü küçük ellerinin arasına alırken "Jordan," diye ağlıyordu.
"Bebeğim, hayır."

"Seni seviyorum anne," diye fısıldadım ve sonra sadece karanlık vardı.

Otuz Sekizinci Bölüm

Umut

South Peak Road'un önünde durduğumda içim buruk ve yüzüm gözyaşlarıyla doluydu. Tabii ki doğruca Hunter'ın Onuncu Cadde'deki apartmanına gidecektim. Ama kapısını defalarca çaldıktan ve kapalı olan cep telefonunu aradıktan sonra pes etmiş ve buraya gelmişim.

Ancak şu anda beni endişelendiren şey kalbimdeki acı, yaklaşan annelik korkusu ya da yanaklarımdaki kırmızımsı lekeler değildi.

Babamın parlak, siyah Range Rover'ının benimkinden sadece birkaç adım ötede park etmiş olduğunu gördüm.

Geri dönmüştü.

Anında alarm zilleri çalmaya başladı; büyükbabamın yüzünün görüntüsü zihnimin ön noktasına yükseldi.

Babam neden buradaydı?

Bir şey mi oldu? O biliyor muydu?

Hayır, Noah ona söylemezdi... değil mi?

Ailem David Henderson hakkında her şeyi ve onun ne kadar zehirli ve tehlikeli olduğunu ilk elden biliyordu ama bu o geceyi bilmelerini istediğim anlamına gelmiyordu. Ailemi tehlikeden ve gereksiz acıdan korumak için duyduğum doğal dürtü çok baskındı.

Babamın Range Rover'ının yanında iki tane daha vardı - çünkü evet, biz bir tür SUV ailesiydik - sadece renkleri farklıydı.

Cam için
gümüş.

Colt için mavi.

Hay sikeyim.

Emniyet kemerimi çözerek kendimi sağanak yağışa hazırladım, kamyonetimden çıktım ve aceleyle ön kapıya doğru ilerledim, içeri girene kadar durmadım.

Koridorda kendime geldiğimde tanıdık seslerin uğultusunu dinledim ve doğruca mutfağa yöneldim.

Söz konusu mutfakta ailemin tüm yetişkin üyelerini Noah ve Teagan'ın büyük masasının etrafında otururken buldum.

Cameron, Colton, Logan ve Noah yan yana oturuyorlardı. Annem, babam ve Derek karşılarına oturdular.

Masanın başında oturuyordu ve onu dümenin başında gördüğümü aklıma not etmiştim, minik en iyi arkadaşımdı.

Teagan sandalyesinde arkasına yaslanıp parmaklarını kocaman karnına vururken her yönüyle acımasız bir diktatör gibi görünüyordu.

Konuştukları her neyse, ben odaya girip "Aile toplantısı mı?" diye sorduğumda aniden kesildi.

Sekiz çift göz üzerime dikildi. Ve sonra kıyamet koptu.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Umut

Birden fazla baskın ve yüksek sesle konuşan erkeklerle dolu bir evde büyüdüğüm için, aile hep birlikte bir yerde olduğunda ortaya çıkan koşturmaya ve gürültüye alışkındım.

Ancak bu çok daha farklıydı.

Kardeşlerim ve Derek ayaktaıdı. Annem feryat ediyordu.

Teagan bağıırıyordu - sanırım kaosa katılma ihtiyacı hissetti. Babama gelince?

Önümde durmuş, elleriyle yüzümü kavırıyor ve sanki tüm dünyası paramparça olmuş gibi yüzüme bakıyordu.

Bu çılgınlık içinde Noah'nın hâlâ masada oturduğunu ve şakaklarını ovuşturduğunu görebiliyordum ve çenesini kapalı tuttuğu için ona daha sonra teşekkür edeceğimi aklıma not ettim.

"Ne oldu sana böyle?" Babam, mavi gözleri yanağıma kilitlenmiş bir halde boğuk bir sesle konuştu. "Sana ne oldu meleğim?"

"Ben iyiyim," diye cevap verdim, şu anda dağılmak için gereken duyguları hissetmiyordum.

Son birkaç ayda bunu yeterince yaptım. *Bugün de yeterince yaptım.*

Çok ağlamıştım.

"Tamam mı?" Babam hırladı, sesi saf bir öfke tonundaydı. "Sen nasıl *Tamam* mı?"

Dürüst olmak gerekirse, son birkaç aydır yüzümdeki pürüzlü, kanca şeklindeki yara izine bakmaya o kadar alışmıştım ki, bu aklıma bile gelmemişti

ailemin dehşete düşeceğini düşündüm.

Açıkçası, aklımın bir köşesinde onların çılgına döneceğini biliyordum, ama kendi acım ve kederimle o kadar meşguldüm ki... bunu aklımdan zorla çıkardım.

Ayrıca, artık o kadar kötü görünmüyordum.

Elbette, yüzümün sol tarafı hala iğrenç ve iğrençti, ama Vücudumun geri kalanındaki çürükler iyileşmiş ve tamamen kaybolmuştu.

Artık gözümdeki o çirkin morluk yoktu ve acı da neredeyse yok denecek kadar azdı.

Biraz hassasiyet ve biraz batma dışında

Başa çıkma.

Hayatta kalıyordum.

"Ciddiyim baba," diye karşı çıktım, çok ihtiyacım olan boşluğu bulmak ve düşüncelerimi toparlamak için kollarının altına girdim.

"Ben iyiyim."

Babamın elinden kurtulduğum an, annem hemen orada kontrolü ele almak için bekliyordu.

"Umut," diye hıçkırdı annem, eliyle ağzını kapatarak, gri gözlerinde dehşetle bana bakarken.

Şu anda bununla uğraşamam.

"Ben iyiyim," diye ısırdım, annemin uzattığı kolların etrafından dolanarak. Dağılmanın zamanı haftalar önce gelmişti.

Ve ben bunu yeterince yaptım.

Ama artık tekrar bir araya gelmiştim ve parçalanmak üzere değildim.

"Orospu çocuğunun biri kışına tekmeyi basacak," diye tısladı Teagan, babama katılıp mutfakta volta atarken.

Tüm bu kaosun içinde, onun maskaralıklarını görünce kendimi gülümsemeye zorlamak zorunda kaldım.

Sırrımı saklama sözünü yerine getirmeye çalışıyordu ve çok iyi bir oyunculuk sergiliyordu.

Kardeşlerimle göz teması kurmaktan kaçınarak boşalan sandalyelerden birine çöktüm ve Noah'ya baktım.

Koyu kahverengi gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde bana baktı ve başıyla onayladı.

Bu küçük hareketle bana ne anlatmaya çalıştığını anladım.

Çeneni kapalı tut.

Hiç sorun değil.

Aileme hiçbir şey açıklamak gibi bir niyetim yoktu.

Ne kadar az bilirlerse, o kadar güvende olurlardı.

En azından ben kendimi böyle teselli ediyordum.

"Ne zamandır evdesiniz?" Sorarak konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Üç gün," diye karşılık verdi babam. "Senden ne bir arama, ne bir mesaj, ne de bir cevap gelmeden geçen üç koca gün."

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Cep telefonumu kontrol etmiyordum."

Hamile olduğum ve babasının kim olduğunu bilmediğim gerçeğini kabullenmeye çalışmakla çok meşguldüm...

"Eğer konuşmaya başlamazsan, Hope Carter, en kötüsünü düşüneceğim," diye tısladı babam, delirmiş bir deli gibi mutfakta volta atarken. "Yüzündeki kesiğin annenin yüzündekine çok benzediğini düşünürsek bu çok da zor değil."

Annemin boğazından bir hıçkırık koptu ve babamın kendini kaybetmesine neden oldu.

"Lanet olsun!" diye kükredi, tamamen öfkeliydi. "Bunu sana o yaptı, değil mi?"

"Hayır," diye cevap verdim, gözlerimi Noah'tan ayırmadan. Babamın göğsünden kopan her hırıltıyla kalp atışlarım hızlandı. "O bana hiçbir şey yapmadı baba."

En azından kişisel olarak.

"O zaman kim yaptı?" Babam talep etti. "Kızıma kim elini sürdü?"

"Artık bir önemi yok," diye mırıldandım. "Biz hallediyoruz."

"*Fark etmez* mi?" Cameron kendi fikrini de ortaya atmaya karar vererek sordu. "Ne fark eder!"

"Bu işe karışma, Cam -"

"Peki *biz* kimiz?" Colton sesini yükseltti.

"Neler oluyor Hope?" Logan ekledi. "Anlat bize," diye araya girdi Derek.

"Bununla başa çıkamam," diye karşılık verdim, kızarmıştım. "Sizden çok fazla konuşan var."

Noah dışında tek sessiz kişi yanıma oturmaya gelen annemdi. Elini benimkinin üzerine koyarak güven vermek için sıktı.

"Durun bakalım," diye bağırdı Teagan, hayatım boyunca duymadığım kadar yüksek bir sesle. "Herkes sakinleşsin ve çığlık atmayı kessin ki ben de düşünebileyim!"

Noah kuru bir sesle, "Bebeğim, burada çığlık atan tek kişi sensin," diye cevap verdi. "Çığlık atmak gibi bir durum bu," diye karşı çıktı Teagan, hâlâ

çığlık attı, yanakları kızardı. Destek için Noah'ya baktı. "Haklı mıyım?"

"Kesinlikle haklısın, Thorn," diye ikna edici bir şekilde kabul etti, dizini okşayarak.

Omuzları çökmüş bir halde paytak paytak kocasına doğru yürüdü ve onun kucağına yığıldı. "Bu saçmalık için fazla hamileyim."

"Bunu David yaptı," diye alay etti Cam, benim üzerimden konuşarak. "Bunu bir araya getirmek için dahi olmaya gerek yok."

"Cameron," dedi annem yorgun bir iç çekişle. "Bırak da kız kardeşin konuşsun."

"Neden?" Cam talep etti. "Gerçeğin etrafından dolanıp dişlerinin arasından yalan söyleyebilsin diye mi?" Başını iki yana salladı. "Hayatta olmaz anne. Bu saçmalığa bir son ver. Şimdi."

"David değildi!" Kardeşlerimin en büyüğüne ters ters bakarak hırladım ve bu tamamen yalan değildi. David bıçağı yüzüme doğru tutmamıştı. "O yüzden geri çekil."

"Ama o da işin *içindeydi*," diye karşılık verdi Cam hiç tereddüt etmeden, mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Sakın bunu inkâr etmeye kalkma."

Yorgun bir iç çekişle başımı salladım ve "Karışık bir durum, çocuklar" dedim.

"Lanet olsun Hope!" Colton'ın anlayışsız yanıtı oldu. "Bize ne olduğunu anlatmazsan sana yardım edemeyiz."

"Birini koruyor," dedi Logan sakince, gri gözleri yüzüme kilitlenmişti. "Bu yüzden konuşmuyor."

"Bu doğru mu?"

"Hope, bunu sana kim yaptı?"

"Birini mi koruyorsun? "Lanet olsun, şimdi söyle bize!"

"Onu rahat bırakın," diye tersledi annem, ilk kez sesini yükselterek. "Hepinizi uyarıyorum. Geri çekilin, şimdi."

Etrafımıza sessizlik çöktü.

Sonunda Colton, "Biz senin aileniz Hope," dedi. Ses tonu yalvarır gibiydi. "Seni korumak bizim görevimiz."

"Beni korumana ihtiyacım yok, Colt." Telaşla elimi alnıma bastırdım ve öfkemi kontrol etmeye çalıştım. "Sadece ihtiyacım var-"

"Umut'a kim zarar verdi?" diye sordu küçük bir ses, hepimizin dikkatini dağıtarak. Küçük kardeşlerim mutfağa girdiğinde irkildim.

İki masum çocuk yalanlar ve yolsuzluklarla dolu bir dünyada sıkışıp kaldı. "Çocuklar, spor salonuna geri dönün ve kaslarınızı çalıştırın," dedi Noah

ikna edici bir şekilde çocuklara dikkatini verdi. "Burada yapmamız gereken yetişkin konuşmaları var."

"Biri kız kardeşimi incitti," diye karşılık verdi Cash, mavi gözlerinde parlayan meydan okumayla. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Nakit -" Babam konuşmaya başladı ama Cash sözünü keserek, "Onları öldüreceğim Hope," dedi. Küçük çenesini çıkaran Cash doğrudan bana baktı ve "Yemin ederim yapacağım" dedi.

Kalbim sıkıştı.

Dokuz yaşındaki küçük kardeşimin ağzından çıkan o üç kelimenin sesiyle batan lanet, paramparça oldu.

Bu küçük, masum çocuklara bakmak ve tehdidin etrafımızda gizlendiğini bilmek beni hasta ediyordu

"Kimse bana zarar vermedi," diye yalan söyledim, kendimi gülümsemeye ve onun küçük kalbini rahatlatmaya zorladım. "Bisikletten düştüm ve yüzümü çakıl taşıyla kestim.

"Kask takmıyor muydun?" Şimdiye kadar sessiz kalan Casey sordu.

"Hayır, Case," diye boğuldum. "Değildim."

Odadaki diğer herkesi görmezden gelerek oturduğum yere doğru yürüdü ve sertçe yüzüme baktı. "Kask takmak zorundasın Hope. Kurallar böyle."

Onun masum yanıtına gülümsemek zorunda kaldım.

Sözlerimi harfi harfine almak çok tipik bir Casey davranışydı.

Küçük kardeşimde otizm vardı. Bu konu hakkında çok konuşmazdık çünkü bizim için önemli değildi.

Bizim için o Casey Carter'dı.

Otizm onun kişiliğinin sadece bir parçasıydı. Ailemiz Casey'e hiçbir zaman diğerlerinden farklı davranmadı. Hepimizin bizi olduğumuz kişi haline getiren tuhaflıkları, özellikleri ve alışkanlıkları vardı. Ve sanırım o benim

Hepsinin favorisi.

Doğruluğu çok güzeldi ve bazen dünyayı onun gözlerinden görebilmeyi dilerdim çünkü gerçekten de anne ve babamın tüm çocukları arasında en bilge kişi gibi görünüyordu.

Bazen onun için daha zor oluyordu ama her insanın hayranlık duyacağı inanılmaz bir baş etme mekanizması vardı.

İlk teşhis konulduğunda onun için çok korkmuştum. Onun geleceği için. Büyüdüğünde ona ne olacaktı? Başa çıkabilecek miydi? Yetişkinlik mi? Hiç evlenecek ve çocuk sahibi olacak mıydı? Geleceği nasıl olacaktı?

Bu korku sakatlayıcı bir korkuydu. Ama sonra kıcıımı kaldırıp kütüphaneye gittim ve okudum. İnternette ve OSB ile ilgili bulabildiğim her forumda gezindim.

Kardeşimden önce otizmle ilgili hiçbir deneyimim olmamıştı ama bilgi edinmeye kararlıyım. Ona yardım edebileceğim, onu destekleyebileceğim ve ona rehberlik edebileceğim mümkün olan her yolu ve yolu bulmaya kararlıyım.

Şimdi ona bakarken, söylediğim her kelimeye inandığını bilmek kalbimi biraz kırdı.

"Biliyorum," diye cevap verdim. "Bir dahaki sefere kask takacağıma söz veriyorum." "Üzülme Hope," diye fısıldadı Casey. "Sen hâlâ güzelsin." Ulaşmak

küçük elini yanağıma bastırdı. "Şimdi annemle eşleşiyorsun." "Ah,

Case," diye yarı güldüm, yarı hıçkırdım, küçük elini Benim.

Ciddiyetle başını salladı. "Yüzün beni hâlâ iyi hissettiriyor." Küçük elini göğsüne bastırdı. "Buraya."

"Tanrım, seni çok seviyorum Case."

"Biliyorum," diye basitçe cevap verdikten sonra "Lucky nerede?" diye sorarak bir başka ters köşe daha yaptı.

"Şanslı mı?" Yüzümün alev aldığını hissederek ağzımı sıktım.

Casey başını ciddi bir şekilde sallayarak, "Evet," diye onayladı. "Onunla

konuşmam gerek."

Bir tek sen değilsin.

"Ne hakkında, Case?"

"Dün beni çizgi roman fuarına götüreceğine söz verdi. Aylar önce götüreceğini söylemişti." Casey kaşlarını çattı ve alt dudağını ısırıldı. "Ben *Demir Adam* olacaktım ve Lucky de *Thor* olacağını söyledi. Onu bekledim, bekledim ama beni almaya gelmedi Hope."

"Çocuklar," diye homurdandı babam, zorlukla dizginlediği hayal kırıklığıyla çenesini ovarken sözümüzü kesti. "*Lütfen* aşağıya inin. Anneniz ve benim gerçekten kız kardeşinizle konuşmamız gerekiyor."

"Haydi çocuklar," diye duyurdu Teagan, sesi parlak ve zorlama bir heyecanla doluydu. "Gidip Noah Amca'nın eski dövüş kasetlerini bulabilecek miyiz bakalım."

"Harika!" iki çocuk da Teagan'la birlikte kaçmadan önce hep bir ağızdan tezahürat yaptı, tüm intikam düşünceleri ve komik konvansiyonlar unutuldu.

Teagan ve çocuklar gittikten sonra Derek, "Hadi Hope," diye söze başladı. "Konuş bizimle. Senin için endişeleniyoruz."

Derek, Jordan'ın taşıdığı aynı yeşil gözlerle bana baktı.

Eroin onu ele geçirmeden önce nasıl görünüyorsa öyle. Bu benim katı gerçekliğimin acı verici bir hatırlatıcısıydı.

Bugün Jordan'ı kaybetmediğime emindim.

Derek yaptığım şeyi öğrendiğinde, onu da kaybedecektim. Beni yetiştiren evlatlık amcamı.

Beni zarardan korudu.

Her şey ortaya çıktığında, o da benden nefret edecekti.

"Endişelenmen gereken kişi ben değilim," dedim ona, yanaklarımdaki sıcaklığın arttığını hissederek.

Derek tereddüt etti. "Jordan?" Endişesi yüz hatlarında parladı. "Sorun nedir?" Sesinde panik yükselirken, "Aradım ve ziyaret ettim," dedi.

Haftalardır cevap vermiyor."

"Çünkü yine içiyor," diye fısıldadım, hâlâ bu kadar önemseydiğim için kendimden nefret ediyordum.

Artık umursamak istemiyordum.

Ellerimi yıkayıp temizlemek istedim. Ama *yapamadım*.

"Ve o da kullanıyor. Eroin, sanırım. İğneli olan. Belki de ona konsantre olmalısın. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

Derek sözlerim karşısında irkildi.

Onu incitmek için söylemedim ama bir şeyler yapması gerekiyordu.

Jordan Porter'ın dünyasını bir arada tutan çapa olmaktan bıkmıştım.

Oğlunun dayanağı olmalı ya da daha iyisi, kendi kendisinin dayanağı olabileceğini fark etmesine yardımcı olmalıydı.

Derek sesi soluğu kesilmiş bir halde, "Hayır," dedi. Tek bir kelimeydi ama beraberinde çok fazla acı ve duygu getiriyordu. "Neden?"

"O bir bağımlı," diye fısıldadım, başparmaklarımı şakaklarıma bastırarak. "Yaptıkları şey bu."

"Hope," diye soludu annem, yanakları pembeleşmişti. "Öyle söyleme." "Ne diyeceğim anne?" Ona tüm dikkatimi vermek için dönerek sordum.

"Gerçek mi? Çünkü olan bu. O bir bağımlı." Gözlerimde yaşların biriktiğini hissettim, ama içinde boğulmakta olduğum acı çukuruna bir gözyaşı daha eklemeyi reddederek onları hızla uzaklaştırdım.

"Neden bana daha önce söylemedin?" Derek talep etti. "Ne zamandır biliyorsun?"

Çünkü beni Hunter'ın özgürlüğüyle tehdit etti, bu yüzden sana söylemedim!

Dudaklarımdan dökülen her kelimeyle birlikte kendimi daha da suçlu hissederek, "Bilmiyorum," dedim.

"*Bilmiyor musun?*" Derek yüzünü buruşturarak karşı çıktı. "Tanrı aşkına Hope. Burada onun hayatından bahsediyoruz."

"Özür dilerim, tamam!" Boğuk bir sesle söyledim. "Ona yardım etmeye çalıştım ve o da bunu yüzüme vurdu." Titreyerek, "Yardımaımı istemiyor ve ben her şeyi düzeltmeye çalışmaktan *yoruldum*" demeden önce kocaman bir nefes verdim.

"Çünkü *acı* çekiyor," diye kükredi Derek, zorlukla dizginlediği hayal kırıklığıyla tepeden tırnağa titriyordu. "Çünkü bunu hak etmediğini düşünüyor.

Yardım edin!"

"Özür dilerim," diye tekrarlardım, içimde bir ölüm hissi vardı. "Ama onun zihnini okuyamıyorum." "Böyle mi oldu?" Cam bana sert sert bakarak, "Ne oldu?" diye sordu.

Bir bakışıyla benim 'durumum' hakkında bu mutfaktaki çoğu insandan daha fazla bilgiye sahip olduğunu anladım. "Sana zarar verdi mi?"

Konuşmak için ağzımı açtım ama Derek önce davrandı, sırtı kaskatı kesilmişti ve sesi öfkeliydi.

"Sakın bunun için oğlumu suçlamayı aklından bile geçirme," diye hırladı Derek, Jordan'ı savunmak için atılarak. "Bunun her yerinde senin berbat büyükbabanın imzası var."

"Der," dedi babam, en iyi arkadaşının yanına geçerek. "Bu hiç aklıma gelmedi dostum. Bir kere bile."

Ne kadar yanıltıyorsun, baba.

O ana kadar ağabeyimin kıcını tekmelemesine iki saniye kalmış gibi görünen Derek, babamın sözleri karşısında sarktı.

Babam ellerini onun omuzlarına koydu ve "Çocuğunun yanına git. Burada neler oluyor? Ben hallederim."

Derek'in mutfaktan çıkışını içim burkularak izledim.

Şimdiden bunun için beni suçluyordu.

Sıraya gir.

"Hope," diye boğuldu annem, gri gözleri kocaman açılmış ve şaşkınlıkla yüzüme kilitlenmişti. "Jordan'ın hastalığı nüksetti ve sen hiçbir şey yapmadın mı?"

"Ne yapması gerekiyordu ki?" Bu Cam'di; kızgın ve ters ters bakıyordu ama yine de beni kurtarmaya geliyordu. "Onun bakıcısı değil anne," diye ekledi sinirli bir homurtuyla. "O yetişkin bir adam, kendi yetişkin kararlarını veriyor."

"Bu kadar kalpsiz olmak zorunda mısın?" Annem karşı çıktı, sesi incinmiş gibiydi. "Gerçekçi olmaya çalışıyorum," diye karşılık verdi Cam. "Eğer bu beni kalpsiz yapıyorsa, o zaman Öyle olsun." Bir elini koyu kahverengi saçlarında gezdirdi ve omuz silkti. "Ve dürüst olmak gerekirse, şu anda onun eğlence alışkanlıkları umurumda bile değil. Biri kız kardeşimi incitti. Sen ne dersen de anne ama benim önceliklerim doğru yolda."

Colton elini kaldırdı. "Ben de onun yanındayım anne."

"Hangi cehennemdeydin sen?" diye sordu babam, mutfak kapısına bakarak ve beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. "Haftalardır seni arıyorum!"

Etrafımda döndüm ve gözlerim

Hunter.

Aman Tanrım.

Geri dönmüştü.

Kırkıncı Bölüm

Umut

Hunter kahve cezvesinin yanına gitmeden önce, "Günaydın," diye seslendi.

"Seni özledim, seni güzel şeytan," diye inledi rahatlayarak, kahve cezvesine dokunduğunda onu sıcak buldu. "Çok uzun zaman oldu." Şekerliğe uzandı ve fincanına birkaç kaşık şeker doldurdu.

"Babana gel."

"Şanslı mı?" Babam kendisine bir fincan kahve doldurmasını izlerken tersledi. "Seninle konuşuyorum."

Hunter kahvesini hazırlarken sırtını hepimize dönerek, "Biliyorum," diye düşündü. "Dinliyorum."

Hunter sonunda arkasını döndüğünde, bana odadaki diğer herkesle aynıymışım gibi baktı.

Duygusuzca.

Duygu yok.

Başka biri olsaydım, vücudunun içinde gerçekten hiçbir duygu olmadığına inanırdım.

Ama ben başka biri değildim.

Adamın inanılmaz bir poker suratı vardı. Tek sorun, bunun içini görebilmemdi. Bir yıldan uzun bir süredir onu neredeyse saplantılı bir şekilde izleyen kadın olarak benim için çok açıktı.

Yüzü sakinlik timsaliydi, ama mavi gözbebeklerinde kabaran ateşi görebiliyordum ve bakışlarını bana *değil*, babama sabitlerken burun deliklerinin hafifçe parladığını görebiliyordum.

Kaygısız tavrı acısını gizliyordu ve kahve ve sigara tüketimi öfkesini azaltıyordu, ancak silahın altındaki adam

Orada.

Ve o adama ulaşmak için ölüyordum.

Nabzım o kadar yüksek atıyordu ki etrafımdaki herkesin duyduğundan emindim.

Kendimi nefesimi düzenli ve yavaş tutmaya zorlayarak, sevgilime kaçışımı planlamak için umutsuzca düşüncelerimi gözden geçirdim.

Paylaştığımız bağ, aşılamazdı. Benim için ne yapmıştı?

Aramızdaki zaten kopmaz olan bağı daha da sağlamlaştırmıştı. Sadece beni affetmesi için bir yol bulmam gerekiyordu.

Ve sonra ona hamile olduğumu söyledim.

Bölüm Kırk Bir

Şanslı

Yorgunluğun eski çekiciliğini pek sık hissetmezdim ama lanet olsun, bugün hissediyordum. Beş yüz millik bir gidiş dönüş yolculuğu canıma okumuştı. Kamyonetimde tek başıma geçirdiğim onca saat kafamı allak bullak etmişti.

Tüm yolculuğumu Hope'u düşünerek geçirdim.

Hope'u düşündüğümde, evde kiminle birlikte olduğunu düşündüm.

Ve evde kiminle olduğunu düşündüğümde çılgına döndüm.

Deli gibi yanıyorum.

Doğruca daireme gidip yatmayı planlamıştım ama Noah'ın kullan at telefonuma bıraktığı sesli mesaj bunu imkânsız hale getirdi.

"Kyle Vale'den döndü ve evime doğru geliyor. Çılgına dönmüş durumda. Hope'a ulaşamıyor, sana ulaşamıyor ve eminim ki kendini kaybetmesine iki dakika kaldı.

Bir şeyler döndüğünü biliyor Luck, o yüzden hemen buraya gel ve ona ne söyleyeceğimizi bulmama yardım et."

Noah'nın mutfağında dikilip Kyle Carter'la göz göze gelmemin ve kızına bakmamak için elimden geleni yapmamın nedeni o sesli mesajdı.

Ona bakmak *duygulara* neden oldu.

Şu anda duygulara sahip olmayı göze

alamazdım. İçine düştüğüm bok çıldırtıcıydı.

Aklımı oyunda ve bulutların dışında tutmam gerekiyordu.

Kyle'in yanında onun üç genç versiyonu vardı ve hiçbiri umurumda değildi. Eğer nerede olduğumu bilseydi.

hala beni aramaya çalışıyorsun.

Cehennem, düz bir ceket ve yastıklı bir lanet hücre ile bir psikiyatri doktoru çağırması için iyi para koyardım.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen yukarıdakilerin hepsine ihtiyacım vardı.

"Bana bunun sende olduğunu söylemiştin," diye hırladı Kyle. "Bana onunla ilgileneceğini söylemiştin."

Kahvemden bir yudum daha aldım ve öfkemi kontrol etmeye çalıştım.

Kendimi kaybetmeme iki saniye kalmıştı ama bunun kimseye bir faydası olmazdı.

Bunun yerine sakinleşmek için acele ettim ve "Biliyorum" dedim.

"O zaman bu da ne? Kyle kızının yüzünü işaret ederek sordu.

Acı bana lanet bir yıkım topu gibi çarptı.

Sadece beş dakika önce gelseydim, yüzündeki o lanet yarayı önleyebileceğimi bilmek, hayatımın geri kalanında peşimi bırakmayacaktı.

Kötü seçimler ve daha da kötü kararlarla dolu bir hayatta en büyük pişmanlığım *bu* oldu.

Her zaman çok geç kalmak.

"Konuşmamız gerek," diye cevap verdim, odağımı ondan ayırmadan.

"Şimdi mi konuşmak istiyorsun?" Cam homurdanarak babasının yanına geldi. "Hangi cehennemdeydin, dangelak?" Bıçağı daha derine saplayarak tısladı: "Kız kardeşimi önemseydiğini sanıyordum ama belli ki önemsemiyorsun çünkü işler sarpa sarınca *kaçıyorsun*."

Bebek Carter'a cevap vermedim. Onunla hiç işim olmadı.

Ama adamın ağzından çıkana dikkat etmesi gerekiyordu. İyi bir ruh halinde değildim.

"Benimle bir gezintiye çık," dedim sakince. "Sonra konuşuruz."

Kyle gözlerimde ciddi olduğumu gösteren bir şey görmüş olmalı ki sertçe başını salladı.

Colton ve Logan'a dönerek, "Çocuklar, evinize gidin," diye emretti. Kyle daha sonra Cameron'a dönerek, "Anneniz ve ikizlerinizle birlikte On Üçüncü Cadde'ye geri dönün" dedi.

"Baba -"

Üçüzlerin elebaşını hedef alarak, tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla, "Yap şunu Cameron," diye bağırdı. "Şimdi."

"Hunter, lütfen onu bu işe bulaştırma -" Hope bir şeyler söylemeye başladı ama başımı sallayarak sözünü kestim.

Hiçbir şeyden korkmasına gerek yoktu. Her şey kontrolüm altındaydı.

Ve şu anda benimle konuşmaya gerçekten ihtiyacı yoktu. Bununla başa çıkamazdım.

"Hazır mısın dostum?" Çoktan ayağa kalkmış, arabasının anahtarlarını parmağında döndüren Noah'ya sordum.

"Gidelim," diye cevap verdi, yanımdan geçip giderken.

Bölüm Kırk İki

Şanslı

"Önce karım, şimdi de kızım," diye hırladı Kyle, o gece On Üçüncü Cadde'deki evinde olup bitenleri ona anlattığımda. "Onu öldüreceğim."

"O çark zaten dönüyor dostum," diye cevap verdim sakince, sigaramdan bir nefes çekerek. "Tek yapman gereken arkana yaslanıp bunun dışında kalmak."

"Karışma mı?" diye kükredi. "Bunu bana nasıl sorarsın?" "Çünkü olması gereken bu," diye karşı çıktım, gözümü pencerelerin arasından Arabanın ön koltuklarında Noah ve Kyle oturuyordu. "Şimdi kıpırdarsan onu uyarırsın ve bu işi benim için berbat edersin." Bir duman bulutu soluyarak sigaramın külünü Lexus'un arka camından dışarı fırlattım. "Ve büyük ihtimalle bu süreçte öldürülmeme neden olur." Omuzlarımdaki korkunç düğümleri çözmek için omuzlarımı yuvarlayarak ekledim, "Ve ondan önce ölmeyi gerçekten istemiyorum."

"Ne dediğini anlıyorum evlat," dedi Kyle, koltuğunda dönüp bana bakarak. "Ve ailem için yaptığın her şeyi takdir ediyorum - ne *Hâlâ* ailem için bir şeyler yapıyorsun ama o benim bebeğim." "Kendi kızın olana kadar, bir babanın kendini ailesine adanmak için duyduğu o ezici dürtüyü asla anlayamayacaksın.

en iğrenç suçları işlediğini söyleyebilirim. Ve benden arkama yaslanıp hiçbir şey yapmamamı mı istiyorsun?" Başını salladı ve acı dolu bir hırıltı çıkardı. "Hiçbir şey yapabileceğimi sanmıyorum."

Bu ana kadar sessizliğini koruyan Noah, "Anlıyorum Kyle. Eşi benzeri olmayan bir kızım vardı. Ve o benden *alındı. Öldürüldü.* Umutsuzluk hissini anlıyorum.

Ŗu anda içinde bastırılmaz bir intikam susuzluğu *var* dostum, ama Luck'ı dinlemelisin. Adam ne yaptığını biliyor." Vites değiştirerek keskin bir viraj aldı ve bizi dağların daha da yukarısına çıkardı. "Bugün seninle bu arabada oturmamın sebebi o." Ön cam sileceklerini en hızlı ayara getirdi. O kadar şiddetli yağmur yağıyordu ki, adamın nereye gittiğini görebilmesine şaşırdım. "O bir

Karımın evde nefes almasının sebebi de bu," diye devam etti. "Bize babalık eden pislik akıllı olabilir," diye devam etti Noah. "Ama Ŗans daha zeki."

"Onu yirmi dört saat gözetim altında tutuyorum," diye ekledim, Noah'nın benim hakkımdaki yüksek görüşünü takdir ediyordum, ancak yolda kalmam gerekiyordu. "Karına ve çocuklarına da bakan biri var."

"Ve?"

"Ve hiçbir şey," diye cevap verdim. "ıt bile çıkmadı." "Neyi bekliyor?" Kyle homurdandı.

"Bir sonraki hamleyi yapmam için," diye açıkladım, piçin tam olarak ne beklediğini biliyordum. "Bizimle lanet bir satranç oyunu oynar gibi oynuyor, Kyle." Parmağımı şakağıma vurdum. "Ve satrancı aklınla kazanırsın, kalbinle değil."

"Peki ya tecavüzcü?" diye tısladı, kızının saldırganından bahsedilince kıpkırmızı kesildi. "Bunun sana geri dönmesinin herhangi bir yolu var mı?"

Omuz silktim. "Polisler tozu dumana katmak istemedikçe olmaz."

Kyle şaşıklıkla kaşlarını kaldırdı.

"Ceset gitti, dostum," diye açıkladım. "Ve kemikler tebeşir."

Sigaramdan bir nefes daha çektikten sonra bir nefes daha verdim ve yüzümün önünde uçuşan beyaz daireyi işaret ettim. "Polislerin bunu yakalama şansı daha yüksek dostum. Ben temize ıktım."

"Tanık yok mu?"

"Tanıklar olsaydı burada oturuyor olur muydum sanıyorsun?" Ben de sırtarak karşılık verdim.

Kyle kaşlarını çattı. "Sanırım tanıklar olsaydı ceset sayısı daha fazla olurdu."

"Evet, bu konuda haklısın," diye kıkırdadım, hepimizin bildiği gerçeği inkâr etme zahmetine girmedim.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı Kyle, bir elini saçlarında gezdirerek. "Otur an ördek gibi hissetmekten nefret ediyorum."

"Bizler kolay hedef değiliz," dedim ona. "Biz uyuyan aslanlarız."

"Ve bunun parayla ilgili olduğunu düşünmek," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Hiç istemediğim bir dizi oteli ona verdiğimde bile onları yerin dibine soktu."

"Bunun artık parayla bir ilgisi yok dostum," diye açıkladım sakince. "Bu senden intikam almasıyla başlamış olabilir ama şu anda olan şey bu değil."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Babanın yeni bir takıntısı var demek."

"Kızım mı?"

"Tepkim bundan emin olmamı sağladı." Omuz silktim, sonra bir nefes daha çektim. "İlgisini çekti."

"Allah kahretsin!"

"Yanlış kadınla uğraşıyor."

"Lee'nin bilmesini istemiyorum. Onun bu saçmalıktan mümkün olduğunca uzak tutulması gerekiyor." Kyle'ın benden Noah'ya, sonra tekrar bana bakışını izledim. "Bu ona dokunmuyor."

"Anlaştık."

Thorn da bunun dışında kalıyor," diye ekledi Noah. Isırmadan önce ellerini direksiyonda sıktı, "Hamileliğe odaklanması gerekiyor. Daha fazla stres yok."

"İkinizin de yapması gereken tek şey hiçbir şey yapmamak," dedim. "Hiçbir şey yapmazsanız, her şey hallolur."

"Onu seviyor musun?" Kyle sonunda sesini alçaltarak sordu.

"Sahip olduğum her şeyle," diye yanıtladım en ufak bir tereddüt göstermeden. Her şeyi ortaya dökmekte bir sakınca görmüyordum. Hope Carter'a karşı hissettiklerim hiç saklamaya çalıştığım bir şey değildi. İlk günden beri, tüm dünyanın ve annesinin görmesi için her şeyi ortaya koymuştum. Birinin bununla bir sorunu varsa, o zaman bu onların lanet olası sorunuydu çünkü durmuyordum - istesem bile duramazdım.

"Evli olduğunu biliyorsun."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yüzüğü bir anlığına görmeyi başardım." Kyle'ın çenesi çalıştı. "Ve bu senin için hiçbir şeyi değiştirmiyor mu?"

"Hiçbir şey fark etmez," dedim açık açık. "Onunla ya da benimle olması fark etmez. Yine de onu güvende tutmak için tüm dünyayı yerle bir ederim," diye açıkladım, tüm kartlarımı babasının görmesi için ortaya koyma ihtiyacı hissederek. Onaylayıp onaylamaması önemli değildi. Ben çoktan kaybetmiştim. "Onu güvende tutacaksa tenezzül etmeyeceğim hiçbir sınır yok." Sırıtarak ekledim, "Gerekirse seni öldürürüm."

Kyle ağır bir iç çekmeden önce uzun bir süre bana sertçe baktı. "Güzel."

"İyi mi?" Alaycı bir eğlenceyle kaşlarımı kaldırdım. "Az önce canını almakta bir sakınca görmeyeceğimi söyledim ve senin yanıtın bu mu?"

"Kızımın hayatını emanet edeceğim adamın nasıl biri olduğunu bilmem gerekiyordu," diye sertçe karşılık verdi, çelik mavisi gözlerini benimkilere dikmişti. "Ve şimdi biliyorum." Alnında bir damarın kıpırdamasını izledim ve bunun onun için kolay bir konuşma olmadığını fark ettim. "Sen kendine ait olanı koruyan bir adamsın. "Sen kendine ait olanı

Bir tehdidi ortadan kaldırmakta tereddüt etmeyen türden bir adam. Burada oturup her şeyi bu şekilde ortaya döktüğün için cesur bir orospu çocuğu mu yoksa düpedüz deli mi olduğun konusunda kararsızım, ama bunun için sana saygı duyabilirim - saygı *duyuyorum* sen."

Lanet olsun.

Bu onay mıydı?

"Güvenoyu için minnettarım," dedim ve sigaramın ucundan bir nefes çektikten sonra izmariti pencereden dışarı fırlatarak rüzgârlı yağmurda kayboluşunu izledim.

"Bu saçmalığı bırakmalısın," diye homurdandı Kyle, rüzgârın sürükleyip götürdüğü sigarayı işaret ederek. "Ciğerlerin olmadan bana hiçbir faydan dokunmayacak."

"Not edildi." Ellerimi birbirine sürterek öne doğru eğildim ve "Şimdi, ikiniz de heyecan verici haberlere hazır mısınız?" dedim.

Hem Noah hem de Kyle başlarını bana doğru çevirdiler. "Ne?"

"David babanın bir kızı oldu," diye duyurdum, ses tonum parlaktı.

"Tebrikler çocuklar, küçük bir kız kardeşiniz oldu."

"Yüce Tanrım," diye inledi Kyle, bir elini çenesine sürterek. "Sürekli bir yerlerden fırlıyorlar."

"Sen neden bahsediyorsun?" Noah benden yola doğru bakarak homurdandı. "Ne kızı?"

"Kim?" Kyle talep etti.

"Onu tanıyor muyuz?" Noah araya girdi.

"Siz onu fazlasıyla tanıyorsunuz," diye kıkırdadım. "Annabelle ismi size bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Hayatta olmaz!" Noah tısladı. "Porter'ın oğluyla olan mı?"

"Aynen öyle," diye onayladım, yüzüme yayılan boktan sırıtışa engel olamıyordum.

"Danışman mı?" Kyle şaşkınlıkla ağzı açık kalarak, "Danışman mı?" dedi. "Durun - durun lan!"

Jordan'ın bir oğlu mu var?"

"Gayri resmi olarak," diye yanıtladı Noah. "Kendisine ait olmadığını söylüyor ama bu saçmalıkla kimseyi kandıramaz."

Kyle ve Noah South Peak Road'a geri dönerken birbirlerine ileri geri konuşmaya, sorular sormaya ve komplo teorileri ortaya atmaya devam ettiler, ben ise arkama yaslanıp bir sigara yaktım ve kargaşanın tadını çıkardım.

Bölüm Kırk Üç

Umut

Kalbim ağzımda bir yaş gibi hissettiğim bir süre boyunca Noah, babam ve Hunter'ın doğaçlama araba yolculuklarından dönmelerini bekledim.

Noah'nın Lexus'u nihayet evin önünde durduğunda, sinirsel bir endişe saldırısına uğradım.

İşte buydu.

Kanepede yanımda oturan Teagan, "Tamam," diye açıkladı. "Sadece konuş onunla." Ayağa kalkarak cumbalı pencereye doğru baktı, sonra tekrar geri döndü. "Sert ol - iddialı. Hatta tam anlamıyla agresif olmanız gerekiyorsa, sadece... *kalmasını sağlayın.*"

Talepleri karşısında başımı salladım. "Onun gibi bir adamın bir *yerde* kalmasını nasıl sağlayabilirsin ki?"

"Vajinanla, aptal," diye karşılık verdi Teagan. "Ve göğüslerinle. Belki ikisiyle de. Aynı anda." Bana yukarıdan aşağıya baktı ve sırıttı. "Ve o kışla. Evet, Kim-K kışını kullan. Gerekirse üzerine otur."

Boğazımın düğümlendiğini hissederek, "Sen de gördün ama," diye mırıldandım. "Mutfakta beni kabul bile etmedi."

"Çünkü onu *incittin*," diye karşılık verdi. "Ve çünkü etrafı mavi gözler ve gamzelerden oluşan aşılmaz bir güç tarafından sarılmıştı." "Carter engizisyonunun merkezinde ben de bulundum ve bu hiç hoş değil" demeden önce bir nefes verdi.

Ön kapının çarpma sesi ikimizin de sıçramasına ve Teagan'ın "Savaş ya da kaç zamanı bebeğim," diye eklemesine neden oldu. Oturma odasının kapısının arkasından gelen erkek seslerinin geldiği yere baktı. "Erkeğinin yanında durma zamanı."

"Gerçekten mi?" Ben de karşı çıktım. "Benim üzerimde şarkı sözlerini mi kullanacaksın?" "Senin o koca beynine ulaşan tek şey bu," dedi.

karşılık verdi, sesi kısılmıştı. *Gözlerimin* içine baktı ve şöyle dedi: "Moana ol ve *okyanusu kovala*. Ya da daha iyisi, Elsa gibi *yap ve bırak gitsin* - Jordan yani. Şans değil."

"Çok tuhafsın Teagan Messina," diye homurdandım. "Peki ya Disney?" "Hey, Disney benim için çalışıyor," diye karşılık verdi hiç tereddüt etmeden. "Ve ben

Bu filmleri benim kadar sevdiğini biliyorum. Onları birlikte izlemiştik. düzinelerce kez."

Ön kapının çarpma sesi tekrar duyuldu ve ardından oturma odasının kapısı içeriye doğru açıldı ve taş suratlı Noah ile karşı karşıya kaldık.

Hayal kırıklığı içimde çalkalandı.

"Kyle nerede?" Teagan, Noah'ya doğru bir adım atarak sordu. Kollarını onun beline doladı ve göğsüne bir öpücük kondurdu. "Kamyoneti hâlâ dışarıda."

"Biz eve gelmeden önce onu On Üçüncü Cadde'ye bırakmış," diye cevap verdi Noah, onu daha yakına çekerek. "Daha sonra alacağını söyledi."

"Ya Hunter?" Nefes borularım yavaşça sıkılarak öldürülüyormuş gibi hissederek sıkıldım. "O nerede?"

Noah yorgun bir ses tonuyla, "Bir telefon geldi," diye cevap verdi. Başını cumbalı pencereye doğru eğerek, "Gitmem gerekti," diye ekledi.

Bakışlarım pencereye, Hunter'ın kamyonetinin şoför kapısını açtığı yere kaydı ve bir anda ayaklarım hareket etti; vücudumdaki her içgüdü ona gitmemi istiyordu.

Noah ve Teagan'ın yanından hızla geçerek ön kapıya yöneldim, gözlerim evden uzaklaşmakta olan Siyah Ford Explorer'a kilitlenmişti.

"Hunter!" Panikleyerek seslendim. "Hunter, beni bekle!" Son sürat koşarak kendimi verandanın merdivenlerinden aşağı attım ve sağanak yağışın içine daldım.

Görüş alanından uzaklaşırken kamyonetinin arkasını görebiliyordum.

Kollarımı çılgınlar gibi açarak kamyonetinin peşinden koşmaya devam ettim ve istediğim bir şeyin -sevdiğim *birinin- peşinden* koşarken ne kadar hızlı hareket edebildiğime şaşırdım.

"Lütfen!" Sert yağmur taneleri yüzüme çarparken nefesim kesilerek seslendim. "Gitme..."

Kalbim göğsümde çarpıyordu, reddedilme korkusu baskındı ama özlem dolu açlık beni teşvik ediyordu.

Kalbimdeki o titrek alev, aylar önce dünyama girdiğinde tutuşan alev, attığım her adımda daha da parlıyordu.

Sanki ruhum bedenimi eşine götürüyordu. Tamamen en temel içgüdülerimle hareket ediyordum.

Aşka devam ediyordum.

Tabii ki beynimin içinde kalan son zekâ kırıntısı da bu kadar aptal olduğum ve kamyonetimi almadığım için bana gülüyordu ama kalbim bu saçmalığı hemen susturdu.

Mantık için zamanım yoktu.

Kamyonetinin Teagan ve Noah'nın iğrenç derecede uzun araba yolundaki dar virajlardan birine girmesini izledim ve zihinsel olarak bu kadar bencil oldukları için onlara lanet ettim ama koşmayı bırakmadım.

Çünkü yapamadım.

Gitmesine izin *veremezdim*.

Beni terk etmesine izin vermek, bedenimin kan kaybından ölmesine izin vermek gibiydi.

durduracak bir
şey yok.

Ona ihtiyacım
vardı.

Onu istedim.

Onu seviyordum, lanet olsun.

Çok fazla hata yapmışım ve bunu yaparken, her şeyde yanımda olan *tek* kişiyi incitmişim

Çirkinliğime rağmen beni seven tek kişiyi kendimden uzaklaştırmışım.

Yağmurda, gökyüzünü kaplayan karanlıkta, sıırsıklam bir halde ve benden uzaklaşan adama umutsuzca aşık olarak koşarken damarlarımda adrenalin dolaşıyordu.

Bacaklarımdaki kaslar kasılmaya ve tutukluk yapmaya başlayana kadar koştum.

Ciğerlerim gazla ıslatılıp ateşe verilmiş gibi hissedene kadar koştum.

Neden hala hareket ettiğimden emin değildim.

Şimdiye kadar çoktan gitmişti ama pes edemezdim. Ayaklarımda onun peşinden gitmesine engel olamadım.

Çaresizlik içimde dönüp duruyordu, çok iyi bildiğim bir duyguydu bu. Koştum.

Ve koştum.

Bir köşeyi dönene ve uzakta belli belirsiz bir araba ışığı görene kadar koştum.

Saçlarımda yüzüme yapışmış, kıyafetlerim tenime yapışmıştı. Tepeden tırnağa sıırsıklam olmuşum, bedenim yorgun düşüyordu ama kalbim içimde kükrüyor, beni ileri itiyor, *kıçımı kaldırmam* için bağıırıyordu.

Ayak parmaklarımda hissedemiyordum. Ayaklarımda topuklarında kabarcıklar oluşuyordu ama Hunter'ın yüzünün zihnindeki görüntüsü beni ilerlemeye itti.

Noah ve Teagan'ın arazisinin girişindeki kapıları geçip kuzeye, The Hill yönüne doğru koştum.

Sonunda, tek bir adım daha atamayacak hale geldiğimde, eğildim ve ellerimi uyluklarıma koydum, yolun kenarında zorlukla nefes aldım.

Yağmur beni sırlıslıkla etmeye devam etti, acımasızdı ve ben bu acıyı memnuniyetle karşıladım.

Nefes nefese, kendimi omurgamı dikleştirmeye zorladım ve vücudumda zerre kadar enerji kalmamış olmasına rağmen bir ayağımı diğerinin önüne koymaya devam ettim.

Neden hala hareket ettiğimden emin değildim.

Şimdiye kadar çoktan gitmişti ama pes edemezdim. Ayaklarımın onun peşinden gitmesine engel olamadım.

Rahmimin içinde fasulye büyüklüğünde küçük bir davetsiz misafirin yaşadığını düşünürsek bu muhtemelen yapabileceğim en aptalca şeydi ama ne yapabilirdim ki?

Ben de
yürüdüm. Ve
yürüdüm.

Bir köşeyi dönene ve uzaktan bana doğru gelen belli belirsiz bir far kümesi görene kadar yürüdüm.

Araba sandığım şey bir kamyon çıktı. Siyah bir kamyon.

Bir Ford Explorer.

Kollarımı karnıma sararak şiddetle titredim ve kamyonun durduğu yerden yaklaşık elli metre ileride yolun kenarında aniden durmasını izledim.

Tehlike ışıkları yandı ve ardından sürücü tarafındaki kapı açıldı.

"Hope? Sen misin?" Hunter karanlığın içinden bana seslendi. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Seni seviyorum," diye seslendim, adımlarım yarı koşar yarı tökezler şekilde hızlandı. "Tanrım..."

"Ne?" Bana doğru koştuğunu duyabiliyordum, ayaklarının betona çarpma sesi gittikçe yükseliyordu.

"Seni seviyorum dedim!" O görüş alanıma girmeden saniyeler önce avazım çıktığı kadar bağırdım. "Sana çok aşığım!" Kolları bedenimi sardığı anda ısırdım. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Tanrım, seni

seviyorum..."

"Delirdin mi sen?" Yüzümü ellerinin arasına alarak bana baktı. "Delirdin mi sen?"

Başımı salladım ve parmaklarımı gömleğinin kumaşına doladım. "Geri döndün." Yüzüne bakarken tüm vücudum şiddetle sarsıldı. "Geri dönüyordun, değil mi?"

"Evet," diye onayladı, sesi sertti. "Bir şey hatırladığımda neredeyse evime varmak üzereydim. Ben sorunlarımdan kaçmam."

"Senin için ben bu muyum?" Tüm vücudum soğuktan titrerken dişlerim takırdadı. "Bir sorun mu?"

"Fırtınada boğulmuş bir kedi yavrusu gibi yollarda koşturuyorsan, o zaman evet. Kesinlikle öylesin," diye karşılık verdi en ufak bir tereddüt göstermeden. "Sen benim hayatımdaki kocaman, lanet olası bir karmaşasın, Hope Carter."

"Beni geri götür," diye yalvardım. "Lütfen yapma... lütfen beni sevmeye devam et." "Bana ne yapmaya çalışıyorsun?" diye boğuldu, mavi gözleri yanıyordu ruhumu işledi. Kesik kesik bir nefes verdi ve başparmağıyla yüzümdeki yağmuru sildi. "Bana bunu istemediğini söylemiştin..." sözleri kesildi ve önce gökyüzüne sonra da bana baktı. "*Ona* geri döndün."

"Biliyorum." Başımı salladım ve yanağımı onun dokunuşuna bastırdım. "Özür dilerim." "Kahretsin, benden ne istiyorsun HC?" diye inledi, sesi acılıydı ve Duygu yoğunluğu. "Yapamam... Yapamam... Lanet olsun, aklımı karıştırıyorsun..."

"Beni tutmanı *istiyorum*." Uzanıp kollarımı boynuna doladım ve fısıldadım: "Sevilmediğim zamanlarda bile beni sevmeni istiyorum." Kalbim göğsümde o kadar hızlı çarpıyordu ki hissedebileceğinden korktum. "Korkunç hatalar yaptığımda beni affetmeni ve tek yapmaya çalıştığımın *seni* güvende tutmak olduğunu söylediğimde bana inanmanı istiyorum." Titreyerek, "Beni geri almanı istiyorum," diye fısıldadım.

"İlk başta gitmene izin *vermediğim* halde seni geri almamı isteme."

"Ama sen -"

"Sana kızgın olmam *seni sevmeyi* bıraktığım anlamına gelmez." "Ben sadece -"

"Ah, lanet olsun, hadi ama," diye araya girdi Hunter. "Burada boğuluyoruz." Elini belime bastırarak bizi aceleyle kamyonetine geri götürdü. Yolcu kapısını açarak elini salladı ve "Atla," diye homurdandı.

Minnettar bir şekilde içeri girdim ve onun sürücü tarafına doğru koşmasını izledim. Hunter içeride otururken, "Biri beni senin hakkında uyarmalıydı," diye homurdandı. "Lanet olası bir ölüm arzun var." Öne doğru uzanıp ısıtıcıyı sonuna kadar açtı ve sıcak hava yüzüme çarptığında rahatlayarak inledim. "Bunun ne kadar aptalca olduğunu biliyor musun?" diye sordu, koltuğunda dönüp bana bakarak. "O piç hâlâ serbestken karanlıkta tek başına dolaşmak?"

"Düşünmedim," diye itiraf ettim, şimdi utanmıştım.

"Hiç düşünmüyorsun," diye tısladı Hunter, gözleri öfkeyle parlıyordu. Sonra ellerinin içine üfledi ve hızlı bir hareketle onları birbirine sürttü. "İşte bu sorun."

Delirmişti.

Gerçekten
deli.

"Tekrar gitmene izin veremezdim," diye açıkladım, yüzümün kızardığını hissederek.

"Geçen sefer gitmeme izin verirken hiç sorun yaşamamıştın," diye karşılık verdi, boyun eğmeden.

"Bu adil değil," diye karşılık verdim. "Sebeplerimi bilmiyorsun."

"Bildiğim şu Hope," diye cevap verdi Hunter, sesi kızgın ve öfkeliydi. "İlk günden beri sana karşı dürüst oldum. Senden hoşlandığımı söylediğimde bunu *kastetmiştim*."

onu. Seni istediğimi söylediğimde *ciddiydim*. Sana aşık olduğumda ve bunu sana söylediğimde de *ciddiydim*." Kocaman, acı dolu bir iç çekerek başını salladı ve ekledi: "*Hâlâ* ciddiyim. Şimdiye kadar ne söylediğimi ve ne demek *istediğimi* bilmen gerekirdi."

"Evet," diye boğuk bir ses çıkardım. "Bence sen bu ifadenin tanımısın."

"Ama sen?" diye karşı çıktı. "Seninle nerede duracağımı asla bilemiyorum. Bugün beni seviyorsun, ama hemen dönüp onu da seveceksin. yarın."

"Hunter, bu doğru değil," diye bağırdım. "Belki başlangıçta öyleydi ama *artık*."

Yüzünü başka yöne çevirdi ve dosdoğru karanlığa baktı. "Hep aynı şey." Sözleri dudaklarından acı dolu bir fısıltıyla döküldü ve beni kırdı. Beni tamamen kırdı.

"Seni *seviyorum*," dedim ona ve beni *duyması* için dua ettim. "Burada, bu kamyonun içinde boğulmuş bir fare gibi oturuyorum çünkü seni kaybetmekten o kadar korktum ki kaçtım! *Kaçtım*, Hunter. Ben kaçtım." Nefesimi üfleyerek sinirlerimi yatıştırdım ve "Birlikte olmak istediğim tek kişi sensin," dedim. "Sen. Jordan ya da başkası değil. Sadece *sen*." Çaresizce omuz silkerek uzandım ve elimi onun kot pantolonlu kalçasına koydum.

Geri çekilmeye çalıştı ama ben pes etmedim.

Eğer şimdi giderse, beni de yanında götürmek zorunda kalacaktı.

"Lütfen seni sevdiğimi söylediğimde bana inan... birlikte olmak istediğim *tek* kişinin sen olduğunu söylediğimde."

Hunter başını sallayarak bir elini saçlarında gezdirdi ve kükredi, "Ama bu senin için asla yeterli olmayacak çünkü ben *o değilim!*"

"Yanılıyorsun." Başımı salladım, sözlerini şiddetle reddettim. "O benim için asla yeterli olmayacak çünkü o *sen* değil!"

"Peki ya yarın?" diye karşılık verdi, sesi incinmişti. "O zaman senin için yeterli olacak mı? Seni *ona* geri götürdüğümde?"

"Geri dönmeyeceğim."

"Peki ya yaparsan?" Hunter çenesini sıkarak bastırdı. "O zaman ne olacak?"

Dokunuşumun altında gerildiğini hissettim. "Peki ya sabah fikrini değiştirirsen?"

Kalbim onun için kırıldı.

Bana inanmadı ve ben de onu suçlamadım.

Sözlerime inanması için onu geçmişte çok fazla oyalamıştım.

Bakışlarındaki sıcaklık beni hareketsiz hale getirirken, sesine acı karıştı. "*Bana* ne olacak?"

"Jordan'la ilişkimiz *bitti*," dedim, söylemeye çalıştığı şeyi yarıda keserek, içimi dökmek istedim. "Biz çok uzun zamandır ayrıyız... Sadece *seninle* tanışana kadar bunu fark etmemiştim."

Hunter başını salladı. "Bunu şimdi söylüyorsun -"

"Hayatımda hiçbir konuda bu kadar ciddi olmamıştım," diye mırıldandım. "Yavaş öğrenen biri olabilirim ve işleri maksimum düzeyde berbat edebilirim, ama niyetimin her zaman iyi olduğunu söylediğimde bana inanmalısın." Başımı sallayarak sözlerimi duyması için yalvardım. "Ve şimdi buradayım, bir sandık dolusu kıyafetim var ve gidecek hiçbir yerim yok." Titreyerek uzandım ve elimi dizine koydum. "Ve sanırım birlikte olmak istediğim tek kişinin *beni* hâlâ istediğini umuyorum."

"Saçmalık," diye hırladı Hunter, bir milim bile geri adım atmadan. "Sen *ona* koşarken o ben değildim. Son iki ayı birlikte geçirdiğin ve evcilik oynadığın kişi ben değildim."

"Öyle bir şey *değildi*," diye tısladım umutsuzca. Öfkesini hak ettiğimi biliyordum ama bu canımın yanmadığı anlamına gelmiyordu. "Sanki orada olmak istiyormuşum gibi konuşuyorsun -"

"Kimse kafana silah dayamadı Hope," diye karşılık verdi. "O eve kendi rızanla geri döndün, Tatlım." Bir hırıltı çıkardı ve eliyle çenesini ovuşturdu. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Benden uzaklaşmanı izlemek ve fikrini değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmek? Senin için her şeyi ortaya koymak - yine. Ama *yine* reddedilmek. Bu beni öldürdü Hope," dedi Hunter sıkılmış dişlerinin arasından, göğsü kabararak, ruhumun derinliklerine bakarken. "Bana beni sevdiğini söylüyorsun ama onu *daha çok* seviyorsun, değil mi? Beni istiyorsun ama o senin için daha önemli, öyle mi? Onun lanet olası kalbini kıramıyorsun ama benimkini kırmakta sorun yok, öyle mi?"

Acı çekiyordu ve her zaman olduğu gibi suçlanması gereken kişi bendim. İnsanları incitmeye alışık değildim.

Bu zalim canavara dönüşmeyi hiç istememiştim. Bu, saklı tutmayı tercih ettiğim bir versiyonumdu.

Ama dönüştüğüm şey ve ona yaşattığım korkunç acı için kendimden nefret ediyordum.

Artık sadece gerçek ikimizi de özgür bırakabilirdi.

"Kesinlikle haklısın Hunter. Kafama silah dayanmadı," diye tükürdüm, şimdi daha çok ağlıyordum. "Sadece senin geleceğin!"

Başını bana doğru çevirdi. "Yine mi geldin?"

Başımı salladım ve kırık bir hıçkırık bıraktım.

"Umut." Sesi şimdi daha yumuşaktı, saldırganlığı gitmişti. "Konuş benimle."

"Seni *gördü*, Hunter!" Titreyerek uzandım ve ellerimle yanaklarımı sildim. "Ailemin evindeki o gece mi?" Kendimi bakmaya zorladım.

onu. "Jordan seni cesetle *gördü*."

Bölüm Kırk Dört

Şanslı

Dilimi kontrol altında tutmak için gerçekten çok uğraşıyordum ve İçimde mutlak bir öfke yükseliyordu ama Hope konuştuğça kendimi kontrol etmem daha da zorlaşıyordu.

Onunla kalması için ona şantaj yaptı.

Berbat evliliklerinde benim yaptıklarımı pazarlık kozu olarak kullandı.

O lanet evde kalması için onu terörize etti.

Kendini sürekli eroinle vurduğu, onu kim bilir ne kadar tehlikeye maruz bıraktığı bir evde.

Her yerde alkol var.

Satıcılar teslimat yapıyor.

Kirli içmeler.

Tanrım, o anlattıkça aklımı kaybedeceğime daha çok ikna oluyordum.

Haftalardır yoldaydım, ellerim kan içindeydi çünkü onu güvende tutmak için bunu yapmam gerekiyordu.

Ve tüm bu zaman boyunca, keş ellerini onun üzerine mi

koyuyordu? Lanet kadını mı incitiyor muydu?

Tabii ki hayır.

"Başka seçeneğim yoktu," diye tekrar tekrar söylemeye devam etti Hope. Gördüğüm en büyük gözyaşı damlaları yanaklarından süzülüyordu. "Senin için çok korkuyordum... beni koruduğun için hapse geri döneceğin düşüncesi? Bununla yaşayamazdım. Seni korumam gerekiyordu. Seni *güvende* tutmam gerekiyordu."

"Bana söylemeliydin, tatlım," diye sıkılmış dişlerimin arasından ısırđım, öfkemi dizginlemek için savaşıyordum. Yine de kolay değildi ve bana o büyük, korkmuş gözlerle baktığında neredeyse imkânsız hale geldi. "Ben olsam bunu senin için düzelttim, HC."

"Yaparsam ne yapacağını biliyordum - nasıl *düzelteceğini*," diye karşı çıktı titreyerek. "Şu anda yapmayı düşündüğün şey bu, ama *yapamazsın* Hunter. Ona zarar veremezsin."

"Onu incitmek mi?" Öfkeden neredeyse boğulacak gibi hırladım. "Ona zarar vermeyeceğim Hope. Onun işini bitireceğim."

"Gördün mü?" diye bağırdı, ellerini öfkeyle havaya kaldırarak. "İşte tam da bu yüzden sana söyleyemedim." Hope koltuğunda dönerek bana baktı ve yalvardı: "Bir şey yapma Hunter. Şu anda ben hallediyorum, yani sorun yok. İspiyonlamayacak. Yapmayacağını biliyorum. Artık yapmayacak. O yüzden sadece ondan uzak dur. Lütfen -"

"Bunu onun yanına bırakabileceğimi düşünüyorsan, beni tanımıyorsun demektir," dedim ona. Sözlerim karşısında irkildi ama gerçek buydu. "*Yapamam* Hope. Ben böyle çalışmıyorum bebeğim," diye hırladım. "Bir göze karşılık bir göz."

"O zaman bütün bunları bir *hiç* uğruna yaşadım," diye hıçkırdı. "Eğer onu incitirsen yapacağın şey bu," diye fısıldadı. "Her şeyi bir hiç uğruna yapacaksın."

"Bunu onun yanına bırakırsam nasıl bir adam olurum?" İntikam almakla onu memnun etmek arasında gidip gelerek sordum. "Lanet ellerini senin üzerine koydu Hope. O piç seni *incitti*."

Umut

Hunter'ın ona söylediğim her şeyi sindirmesini yüreğim ağzımda izledim.

Utanç ve suçluluk duygusu tüm zaman boyunca vicdanıma çarptı ama kendimi dürüst olmaya zorladım.

Ona söylemek için.

Çünkü ortaya çıkacaktı.

Bunu şimdi fark ettim.

Sırlar asla uzun süre gömülü kalmaz.

Artık dünyamdaki tek kaçınılmazlık buydu. Geri kalan her şey *değişmişti*.

Ben konuşurken Hunter'ın yüzünde olası her duygu belirdi ve sonunda saf, katıksız bir öfkede karar kıldı.

Kendime sakladığım tek bir şey vardı, itiraf edecek kelimeleri bulamadığım bir ifşaat, çünkü bir kez öğrendiğinde her şeyin biteceğini biliyordum.

Her nasılsa Hunter'ı burada benimle kalmaya ve bela aramaya gitmemeye ikna etmeyi başarmıştım ama o gece olanları ona anlatırsam durum çok farklı olacaktı.

Jordan'ı avlamasına saniyeler kaldığını şu anda, fırtına dolu mavi gözlerinde görebiliyordum.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Elbette, artık kalbimin içinde *kalıp* ona yardım etmeye çalışacak duyguları hissetmiyordum.

Ama bu onun ölmesini istediğim anlamına gelmiyordu.

Korku beni boğmakla tehdit ediyordu ve ona hamileliğimden bahsetmemi imkânsız hale getiriyordu.

Ona bebekten bahsedemezdim.

Çok korkuyordum.

Ne yapacağından.

Benden uzaklaşması ihtimalinden.

Ben yapamadım.

"Affet beni," diye yalvardım, elimi gömleğinde düğümleyerek. "Affet beni," diye tekrarlardım, sesim yırtılmış, gözlerim kan çanağına dönmüştü.

"Benimle ol."

"Seni *affetmek* mi?" Hunter bana üç başım birden çıkmış gibi baktı.

"Seni affedecek bir şey yok."

"Gerçekten mi?" Fısıldadım.

Başını salladı. "Bunu bana daha önce söylemediğin için kızgınım. Ama neden yapamayacağını düşündüğünü anlıyorum." Konuşurken şakağındaki bir damar tılandı. "Sana *asla* zarar vermem," dedi, sesi tiksinti ve öfkeyle doluydu. "Öfkeyle sana asla elimi sürmem. Bunu biliyorsun, değil mi? Kahretsin Hope, önce ellerimi kesmeyi tercih ederim."

"Bunu biliyorum," dedim ona dürüstçe. "Biliyorum."

"Her şeyin açıklanmasını istiyorum, HC," diye ekledi, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Şu andan itibaren aramızda başka sır olmayacak."

"Anladın mı?"

Rahatlayarak sarktım. "Anladım."

"Burada dalga geçmiyorum tatlım," dedi duygu yüklü bir sesle. "Eğer benimle geliyorsan, geri dönüş yok demektir."

"Biliyorum."

"Ciddiyim, Hope Carter." Beni daha yakına çekti. "Bunu bir daha yaşamayacağım." Bir eli saçlarımda düğümlenmiş olan Hunter diğer eliyle

Çenemi yukarı doğru eğdim. "Ciddi olmalısın." Alnını alnıma bastırdı ve derin bir nefes verdi. "Seni ikinci kez kaybedemem."

"Beni hiç kaybetmedin Hunter Casarazzi," diye cevap verdim ve bu tamamen gerçektir. "Bir kez bile."

Bölüm Kırk Beş

Ürdün

Steril görünümlü bir hastane odasında uyandım, vücuduma birkaç kablo bağlanmıştı, bileklerim sargılıydı ve ailem başucumda oturuyordu.

Birlikte.

Neredeyse on yedi yıldır ilk kez annem ve babam yan yana oturuyordu.

Zalimce sözler söylenmedi, suçlamalar yapılmadı. Sadece

buradaydılar.

Bana bakıyor.

Beni *görmek*.

Hayatımda ilk defa *görüldüğümü* hissettim.

"Ben öldüm mü?" Başımı çevirip onlara bakarak mırıldandım. "İkiniz de nasıl buradasınız?"

"Selam bebeğim," diye fısıldadı annem, acı dolu bir gülümsemeyle bana bakarak. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ölmüşüm gibi," diye itiraf ettim kısık sesle. "Öyle miyim?"

"Sen ölmedin, Jordy." Ayağa kalkıp yatağımın üzerine eğilmesini izledim. "Ama buna çok yaklaştın." Küçük elini yanağıma koyarken şiddetle titriyordu. "Bebeğim, bunu kendine neden yaptın?"

"Çünkü işim bitti," diye mırıldandım, dokunuşunun hissini özümserken gözlerimi sıkıca yumdum.

Bu kadın.

Onun için içimde çok fazla duygu saklıyordum. Onun için çok şey hissettim.

Onun gözlerine bakmak zordu.

Hatırlamak daha da kötüydü.

Ondan yediği dayaklar.

Beni çıkarmaya çalışırken uğradığı kötü muamele. Ona tecavüz etmesi.

Arkadaşları ona tecavüz ediyor.

O durmaları için yalvarırken sırayla onu beceriyorlar ve yıllar geçtikçe istedikleri her şeyi yapmalarına izin veriyorlardı.

Her şeyi gördüm.

Yavaş yavaş aklını kaybetmesini izledim. Ve onu *kurtaramadım*.

Paul Smith anneme ve bana karşı işlediği suçlardan dolayı otuz beş yıl hapis yatıyordu - Danny amcam bundan çok emindi - ama bu hiçbir şeyi değiştirmede.

Onu parmaklıklar ardına koymak geçmişe silemezdi.

Anılar.

Ya şimdi?

Ben de aynı şeyi yapmıştım.

Dünyada asla incitmek istemediğim tek kişiyi, kendi çektiğim işkencenin aynısına mahkûm etmiştim.

Annemin sempatisine dayanamadım.

Eğer ne yaptığımı bilseydi?

Şimdi burada olmazdı.

Kurtarılmayı hak etmedim.

Bölüm Kırk Altı

Umut

Hepimizin değişmiş bir hayattan tek bir karar uzakta olduğumuz söylenir. Tek bir karar, geleceğinizi sonsuza dek değiştirebilir.

Bugünden sonra bunun doğru olduğunu biliyordum.

Bu sabah uyandığımda, yapılması gerekeni yapmam için bana güç vermesi amacıyla ilahi müdahale için dua ettim. Cesaret bulmak için Kalbimin içinde istemediğim şeylerden uzaklaşmak ve istediğim şeylerin peşinden gitmek vardı.

Hunter'ın yatağına geri dönmüştüm, kıyafetlerim yatak odasının zeminine saçılmıştı ve kalbim onun avucunun içindeydi.

Daha sonra konuşmak için zamanım olacaktı ama şu anda tek istediğim mümkün olan her şekilde onunla birlikte olmaktı.

Dilini yarığımdan yukarı kaydırarak çılgınca çırpınmama neden oldu. Onun yıkıcı saldırısı altında güçsüzce çırpınırken nabzım fırladı, nefesim düzensizleşti. "Yüzüme otur."

Başımı sallayarak miyavladım ve umutsuzca kendimi tutmaya çalıştım. "Hayır..." Titreyen dizlerimin üzerinde dengemi sağlamaya çalışırken nefes nefese inledim. Bunu yapmak kolay bir şey değildi, hele de klitorisimden zevk sarsıntıları çıkarırken. "Çok ağırım."

"Sen mükemmelsin," diye tısladı, klitorisimi yalayıp emerken bir ritmi bile kaçırmadı. "Yüzüme otur bebeğim."

"Yapamam," diye bağırdım, kendimi yüzüne doğru hafifçe yoğurarak bu ana dalmak istedim. "Ben çok... uh... utangacım... siktir!"

Açlıkla hırlayan Hunter ellerini kalçalarımın kenetledi ve bedenimi kabaca aşağı çekti.

Zayıf bir şekilde sarkarak öne doğru düştüm, dirseklerimin üzerine ağır bir şekilde indim ve dilinin amıma saplanma hissi içimde dalgalanırken haykırdım.

Açgözlülükle şaftını kavradım ve kalın, sert horozunu çektim, zevkten zevk aldım.

Hunter homurdandı ve aldığı zevke kendini kaptırarak öpücüğünü derinleştirdi.

Güçlendiğimi hissederek öne doğru eğildim, çenemi eğdim ve onu ağzıma aldım.

Beni yerken ağzımın içinde hissettiği duygu inanılmaz derecede erotikti.

Bir türlü doyamadım.

Bu benim hayatımı kurtaran adamdı.

Beni korumak için canımı alan adam.

Kahretsin, o kadar tahrik olmuşum ki dayanamıyordum.

"Bu ne için?" Sol göğüs kafesine kalıcı siyah mürekkeple kazınmış güvercini göstererek sordum. Son otuz dakikamı vücudundaki rastgele dövmeleeri seçip anlamlarını açıklamasını isteyerek geçirmiştim.

"Güvercin mi?" diye sordu kendi göğsüne bakarak. "O annem için."

"Nasıl biriydi?"

"Benim gibi bir oğlu olamayacak kadar iyi bir kadın," diye yanıtladı tereddüt etmeden.

"Hunter, yapma -"

"Sakin ol HC," diye kıkırdadı. "Burada bir kriz yaşamıyorum, sadece gerçeği söylüyorum." Ağır bir şekilde iç çekerek bir kolunu başının arkasına sıkıştırdı ve "Ben aşağı indiğimde, o her hafta geldi. Hiç aksatmadan her lanet hafta. Hasta olduğunu biliyordum. Yıllardır bununla savaşıyordu. Kemoterapi sırasında ziyaretler yavaşladı. Ayda bire, bazen altı haftaya düştü. Sonra hiçbir şey olmadı..." Duraklayan Hunter uzanıp çenesini kaşıdı ve ekledi: "Müdürden bir mektup ve sırtına vurulan bir alkıştan başka bir şey yok." Başını salladı ve derin bir iç çekti. "Annem ölmüştü - sahip olduğum tek aile."

"Hunter..." Kendimi çaresiz hissederek dövmesine bir öpücük kondurdum ve "Keşke onunla tanışabilseydim" dedim.

Böylece bu güzel ve kırık adamı yarattığı için ona şahsen teşekkür edebilecektim.

"Çok güzeldi," diye ekledi. "Tanıdığım en iyi kadındı." Bana bir bakış attı ve kaşlarını çatı. "Seni çok severdi, Hope Carter."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Asi oğlu iyi bir kadın mı buluyor?" Sevgiyle gülümsedi. "Kahretsin, eğer kanser onu öldürmeseydi, ölür ve seninle buluşmak üzere cennete giderdi."

Karnıma bir sıcaklık doldu.

Annesine olan duygularını açıklamasını dinlemek bana umut verdi.

Bana onun gerçekten de bir insan olduğunu gösterdi.

Bazen benden uzaklaşmış gibi hissediyordum, sanki tam olarak ulaşamadığım bir oyun alanındaydı. Ama sonra bana insanlığından bir parça verdi ve tekrar yan yana olduk.

"Sonra ne oldu?" Fısıldadım, bu adamın içindeki her düşünceyi ve duyguyu bilme ihtiyacı beni yakıyordu. "Onun öldüğünü öğrendikten sonra mı?"

"Ondan sonra biraz aklımı kaybettim," diye itiraf etti. "Çok fena çuvalladım. Yanlış insanların arasına düştüm... Ayrıntılarla seni rahatsız etmeyeceğim. Sadece kötü olduğunu bilin. *Ben kötüydüm.*" Başını salladı ve derin bir iç çekti. "Ve sonra bir şey oldu."

"Ne oldu?"

Sırıttı. "Yeni bir hücre arkadaşım var."

"Noah," diye fısıldadım.

Göz kırptı. "Tam da o."

Hunter altımda kıpırdayana kadar sessizdik, yatağında birlikte uzanmış, ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuştuk.

"Ne yapıyorsun?" Bir kolunu çıplak bedenime uzatıp komodinden kumandayı aldığı anda sordum.

"Bu şarkıyı dinlemen istiyorum," dedi. "Bana seni hatırlatıyor."

Elleri belime sertçe kenetlenmeden saniyeler önce dudaklarından keskin, erotik bir tıslama sesi yükseldi.

Kalçalarının altımda döndüğünü hissetmek çok fazlaydı, zonklayan klitorisime sürtünmeyi de beraberinde getiriyordu ki buna ihtiyacım olduğunu sadece o biliyor gibiydi.

Bu çok fazlaydı.

O çok fazlaydı.

Benim hislerim.

Her şeyi.

Hunter beni sikinin üstünde sallarken, "Tekrar söyle," diye homurdandı. "Seni seviyorum," diye haykırdım ona sert ve kaba bir şekilde binerken kirli gerçeği.

"Lanet olası gözlerini aç ve söylerken bana bak," diye emretti, sesi boğuk ve istek doluydu.

"Seni seviyorum Hunter!" Göğsünü tırmalayarak tersledim. "Tanrım, sana deli gibi aşığım."

"Güzel," diye hırladı beni sırtüstü yatırıp hızlı bir hareketle yeniden içime girmeden önce. Daha sert bastırdı, daha derine itti, kalçalarının her hamlesiyle benden *daha fazlasını* talep etti. "Çünkü senin içinde kayboldum."

Başımı arkaya attım ve vücudumun içinde biriken tanıdık arzu kabarmasıyla yüksek sesle haykırdım, amımın sıkılmasına ve vücudumun titremesine neden oldu.

Bu adam beni nasıl idare edeceğini biliyordu. Bana nasıl dokunacağını ve nasıl alacağını biliyordu.

Beni tekrar boşaltacaktı ve ben de bunun her anından zevk alacaktım.

Gecenin bir yarısı boş bir yatak ve bacaklarımın arasında ağrıyan bir zonklamayla uyandım.

Yataktan kalkıp Hunter'ın tişörtünü başıma geçirdikten sonra mutfağa doğru yürüdüm.

Hunter masada oturuyordu, gömleksizdi ve dudaklarının arasında bir sigara sallanıyordu.

Birkaç siyah metal parçası, mühimmat gibi görünen şeylerle birlikte bir havlunun üzerine saçılmıştı. Silah uzmanı değildim ama tüm bu parçaların neye ait olduğunu tahmin edebiliyordum.

Masaya doğru yürüyüp karşısına oturduğumda gözlerini üzerimde hissettim.

Sandalyemde arkama yaslanarak her bir parçayı parlatmaya devam edişini izledim.

Dirseğimi kol dayanağına dayayarak parmaklarımı şişmiş dudaklarıma dokundurdum, korku ve zevkten oluşan bir titreme omurgamdan aşağı yuvarlandı.

O sırada görevinden başını kaldırdı, mavi gözleri benimkilere dikildi ve o tek, basit bakışta mahvoldum.

Ahlaki değerler parçalandı.

Cennete giden bilet, bakışlarının sıcaklığıyla yanıyordu.

Bakışlarını üzerimde tutarak başımı yana eğdim ve bacaklarımı açtım.

Gözleri vücudumu yavaşça, günahkâr bir şekilde değerlendirirken kaşlarını kaldırdı.

Kalçalarımı yavaşça salladım ve gözlerimi ondan hiç ayırmadan özlem dolu bir bekleyiş içinde bekledim.

Silahını indirdi.

Kalbim göğüs kafesime şiddetle çarpıyordu.

Sigarasına uzandı, sonra onu kül tablasına attı.

Başparmağımı ısırarak yavaşça ayağa kalkmasını izledim.

Ve sonra gözlerinde aç, yırtıcı bir parıltıyla bana doğru ilerliyordu.

Nefes alamıyordum, bana ne yapacağını bilmek doğru dürüst görmemi zorlaştırıyordu. Çok tehlikeliydi.

O eller... O

yüz... O vücut...

Cehennem gibi yanıyordum.

Ve bana öyle baktığında? Beni yemek
ister gibi?

Benden ne isterse yapmaya hazırdım.

Sandalyemin önünde durdu, eğildi ve bir elini iki yanına koydu.

Tek kelime etmeden eğildi ve alt dudağıma iffetli bir öpücük kondurdu.

Geri çekilerek gözlerimin içine baktı. "Benden bir şey mi istiyorsun,
HC?"

Evet, ondan bir şey istiyordum. "*Her şeyi,*"
diye fısıldadım.

Şanslı

Umut dolu bir kalp ve şüpheyile çarpan bir beyinle onu yanımda eve getirdim.

Bütün akşam bunun olmasını, ani bir kalp değişiminin gerçekleşmesini bekledim.

Vicdanının kalbine hükmetmesine izin verdiğinde her zaman başına gelen kalp değişimi.

Olmadı.

Kafası karışmış ve onu yanımda tutmak için çaresizce, yarı komaya girene kadar onu becerdim, ona neler sunabileceğimi göstermem gerekiyordu.

Onun için ne kadar iyi olduğumu görmesine ihtiyacım vardı. Onu ne kadar iyi koruyabileceğimi.

Ona ne isterse verebileceğimi ve vermeye hazır olduğumu.

Bu sırada kendi aletimi kırdığımdan oldukça emindim, çünkü bir türlü sakinleşemiyordum.

Yine benim yatağında uyuyordu. Ve ben onu izlerken taş gibi sertleşmiştim. Yine de gözlerimi kapatmaya cesaret edemedim.

Hope Carter beni tekrar terk etmeye karar verirse, bu fikri o güzel kafasından söküp atmayı planlıyordum.

Bölüm Kırk Yedi

Ürdün

Babam Aspen'deki yatılı tedavi merkezinden gelecek telefonu beklerken ben hastanede yirmi dört saat intihar nöbeti tutuyordum.

beni içine sokmaya çalışıyordu.

Derek bana oraya gitmek isteyip istemediğimi hiç sormadı; gidecektim ve hepsi bu. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacaksa hayatımın sonuna kadar ondan nefret edebileceğimi söyleyecek kadar ileri gitmişti ama beni hayatta tutuyordu.

Bunun için, hayatımı bu şekilde kontrol altına aldığı için ondan nefret etmek istedim ama yapamadım.

Son on sekiz saat boyunca yanımda otururken, ben yoksunluğun mutlak dehşetini yaşarken değil.

Annem bir süre kalmıştı ama Derek ona evinin anahtarını vermiş ve kusma ve ishal o kadar kötüleştiğinde onu evine göndermişti ki yüzümü tuvaletin arkasındaki depoya çarpmaya çalışmışım.

Kaldı ve beni yatağıma bağlamakta ısrar eden doktor ve hemşireleri uzaklaştırdı.

Acı ve deliliğimin sancıları içinde Derek'in, "Bunlarla oğlumun yanına yaklaşırsan onları kışına sokarım," dediğini çok net hatırlıyordum.

Sargılarımı yırtıp dikişlerimi açmaya çalıştığımda, beni kollarına almış ve savaşmaktan vazgeçene kadar beni sevdiğini tekrar tekrar söylemişti.

Henüz ormandan

çıkamıştım.

Yaklaşmamıştım bile.

Hâlâ kemiklerimin derisini soymak ve bulabildiğim en buzlu suya kendimi batırmak istiyordum, damarlarımı yırtan ateşi durdurmak için her şeyi yapardım.

Ama tekrar düşünebilirim.

İnsanların bana ne dediğini anlayabiliyordum. Artık her şey o kadar bulanık değildi.

Ve bundan nefret ettim.

Bundan uyanmak istemedim.

Hissetmek istemedim.

Artık yapamıyordum.

Engelleyemedim.

Onu dışarıda tutamadım.

Sıkıntıyla yatağımdan kalktım ve banyoya girip kapıyı kilitledikten sonra bunu sonlandırmak için her türlü yolu düşündüm.

Vücudum titreyerek bir ayağımı diğerinin önüne koymaya çalıştım ama başaramadım.

Yorgunluk kalbime işledi ve içimde hiçbir şey bırakmadı. Uzuvarım beni terk ederken "Baba," diye bağırdım kısık sesle.

İşim
bitmişti.

Bütün
acıları.

Öfke.

Acı.

Artık *hissedemiyordum*.

"Tuttum seni dostum," diye seslendi babam, kişisel karanlığımın içinden fırlayarak. Yere düşmeden hemen önce kollarıyla beni sardı ve düşüşümü engelledi. "Ben buradayım," diye fısıldadı, beni kollarıyla sararak. "Her zaman."

"Baba," diye ağladım, gözyaşlarım yüzümden serbestçe akıyordu.
"Baba..."

"Yanımdayım Jordan," diye söz verdi beni tutarak. "Benimle güvendesin."

"Durdur şunu," diye yalvardım, hıçkırıklar vücuduma hücum edip beni işe yaramaz hale getirirken gözyaşlarımda boğuluyordum. "Benim için onu uzaklaştır." Başımı sallayarak, doğrudan ruhumun en karanlık derinliklerinden gelen bir hıçkırık attım. "Yapamam... Bunu daha fazla yapamam!"

"Yalnız değilsin." Babam bir kolunu omuzlarıma dolayarak elini yüzüme bastırdı ve beni daha da yakınıma çekerek ağırlığımı aldı. "Ben burada seninleyim oğlum."

İlk defa bir erkeğin bana dokunmasına izin veriyordum ve aklımı kaybetmiyordum.

Çok baktandı. Onun rahatlığını istedim.

Dokunuşuna ihtiyacım vardı.

Onu hissetmekten çok korkuyordum. Tekrar içeri girmesine izin vermekten.

Çünkü uzak tuttuğum duygular, beni öldürebileceğini bildiklerimdi. Eğer onları hissetmeme izin verirsem.

"Sana yardım getireceğim," diye devam etti. "Ve tüm bu süre boyunca senin yanında olacağım." Yatağa doğru ilerledi, sonra yere çöktü. Gevşeyerek kendimi onun kollarına bıraktım. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak ona yaslanmama izin verdim.

Hayatımda ilk kez ona inanmak için kendime izin verdim.

"Senden *asla* vazgeçmeyeceğim," diye fısıldadı ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Sen benim oğlumsun ve en çok *seni* seviyorum."

Sözleri karşısında şiddetle ürperdim.

"Seni o tedavi merkezine götüreceğiz ve eğer istersen orada seninle kalacağım. Sonra da buradan çıkacağız. Sen ve ben, Jord. Dünyayı göreceğiz, dostum. Sen ne istersen. Yapılacaklar listesi hazırlayıp hepsini yapacağız."

Gözyaşları yüzümden aşağı döküldü; sözleri beni derinden sarstı.

"Seni bu gezegendeki her şeyden ya da herkesten daha çok seviyorum ve seni iyileştireceğim oğlum," diye ekledi, sesi kısık ve samimiyetle doluydu. "Sen *benim* bir numaramsın."

Bölüm Kırk Sekiz

Umut

Bu sabah uyandığımnda, Hunter'ı çıplak ve yüzüstü uzanmış bir halde gördüm - ve iğrenç bir şekilde çalan telefonumun sesini duydum.

Gerinerek yorganın altından çıktım ve yerde telefonumu aradım.

Telefonu bulduğumda, kimin aradığını kontrol etme zahmetine girmeden başparmağımı hızla ekrana kaydardım ve kulağıma götürdüm.

"Alo?"

"Umut." Hattan annemin sesi geldi. "Neredesin?"

"Anne?" Kesik ses tonuyla kaşlarımı çatarak kendimi oturur pozisyona getirdim. "Neyin var?"

"Eve gelebilir misin?" soruma kendi sorusuyla cevap verdi. "Sana söylemem gereken şey telefonda yapmak istediğim bir konuşma değil."

"Um..." Artık uyanmış olan ve beni izleyen Hunter'a endişeyle baktım. "Evet, gelebilirim."

Hat kesilmeden önce tek söylediği "Yakında görüşürüz," oldu.

"Kahretsin," diye mırıldandım ve telefonumu yanımdaki komodinin üzerine bıraktım. "Arayan annemdi." Kaşlarımı çatarak alt dudağımı çiğnedim ve "Sesi kızgın geliyordu... konuşmak için oraya gitmemi istedi" dedim.

İçimde bir endişe çalkalanıyordu.

"Aman Tanrım, ya David'e bir şey olduysa?"

"David'le aramızda *hiçbir şey olmadı*, HC," diye beni temin etmekte gecikmedi Hunter. Nasırlı parmak uçlarını çıplak tenimin üzerinde gezdirdi ve

alt mide. "Endişelenmeyi bırak, tatlım."

"Elimde değil," diye karşılık verdim, kızarmıştım. "Endişeli biriyimdir ve annem asla ters davranmaz."

Hunter yüzünde eğlenerek bir ifadeyle bana bakarken kaşlarını kaldırdı. "*Küstah mı?*"

"Dalga geçme. Onu duymadın," diye homurdandım. "Onunla ilgili bir sorun var -" Duraksadım, döndüm ve ona bakakaldım. "Oh, kahretsin. Sence bizi biliyorlar mı?"

"Bizi bilmeleri seni rahatsız eder mi?" diye cevap verdi, sesi şimdi biraz daha sertti.

"Onlara söyleyecek kişi ben olmazsam bu beni rahatsız eder," dedim, gözlerim onunkilere kilitlenmişti.

Ağır bir iç çekmeden önce uzun süre bana baktı. Yorganı üzerinden atarak yataktan kalktı ve tüm görkemli çıplaklığıyla karşımda durdu. "Hadi, HC. Bir bacak sallla."

"Nereye gidiyoruz?" Sabahın erken saatlerindeki etkileyici ereksiyonuna bakmaktan kendimi alamayarak sordum.

Yüce İsa.

O şey vücuduma nasıl sığdı?

"Anneni görmeye gidiyoruz," diye cevap verdi. "Ve benim gözlerim burada, tatlım."

Bakarken yakalandığım için utanç içinde, suçlulukla ona baktım. "Özür dilerim."

Hunter sırıttı. "Başka tarafa bak. Saklayacak bir şeyim yok." Bununla birlikte, bitişikteki banyoya girdi ve bana yolda kışının mükemmel bir görüntüsünü verdi.

O sırada duşun sesi kulaklarımı doldurdu.

Tekrar yatağa uzanırken, sinirli bir inilti çıkardım.

Mağara kadınına dönüşmeden yüzüne bakamadığım bir adamla nasıl bir arada yaşayabilirdim ki?

"Geliyor musun?" diye seslendi banyodan. Oh, evet.

Kesinlikle geliyordum.

Şanslı

"İyi misin, HC?" Onüçüncü Sokak'taki kırmızı tuğlalı, iki katlı evin önüne geldiğimizde sordum.

Soru anlamsızdı; tamam kelimesinden o kadar uzak görünüyordu ki, soruyu 'bayılacak mısın' şeklinde yeniden ifade etmeliydim.

Kamyonetimin yolcu koltuğunda otururken dizleri huzursuzca sallanıyordu, gözleri geniş ve korku doluydu. Birbirine kenetlenmiş elleri Üzerlerine uyguladığı güçten dolayı bembeyaz olmuşlardı.

"İyi değilim Hunter," diye cevap verdi Hope sonunda, dizleri hâlâ sallanıyordu ama şimdi başı da ona katılmıştı. "Gerçekten ama gerçekten iyi değilim." Yüzünü bana dönerek, "Buradan uzaklaşabilir miyiz?" diye fısıldadı. Sesi kısık, gözleri iriydi. "Boulder.... cehenneminden.... Colorado'dan çıkalım ve bir yerden başlayalım. taze."

"Biz kaçmayız bebeğim," dedim ona. "Hiçbir şeyden."

"Belki de bunu kabul etmeliyiz?" diye önerdi asık suratla. "Şu anda biraz çekici görünüyor."

Emniyet kemerimi çözerek kamyonndan çıktım ve açmak için yolcu tarafındaki kapıya doğru yürüdüm. Hope kapıyı tekrar çekip kapatınca, "Bırak kapıyı bebeğim," diye yalvardım. Onun bu sevimliliği karşısında yüzüme yayılan gülümsemeyi bastırmak için kendimi zorlayarak bir kez daha denedim ve bu kez kapıyı açmama izin verdi.

"Korkuyorum," diye ağzından kaçırıldı. "Hunter, eğer ne yaptığımı öğrenirlerse benden nefret edecekler."

"Ne yaptığını biliyorum ama seni hâlâ seviyorum," dedim başımı sallayarak. "Kimse senden nefret etmeyecek Hope Carter. Kimse senden nefret etmeyecek Hope Carter. imkansız."

"Beni bırakmayacak mısın?" diye sordu, sesi kısıktı, kamyondan inerken. "Benimle kalacak mısın?"

Bana baktı, o iri mavi gözleri parlıyordu ve bir adım daha yaklaştı. Tek ihtiyacım olan buydu. Bundan sonrasını ben hallederdim.

"Elbette." Elini elime aldım ve gülümsedim. "Bin ya da öl, HC."

Bölüm Kırk Dokuz

Umut

Bu sabah annemin sesini duyduğumda başımın belada olduğunu biliyordum ama bir pusuya düşürüleceğimi hiç tahmin etmemiştim, ailemin evinin ön kapısından içeri adım attığımda tam olarak içine girdiğim şey buydu.

Mutfak masasında oturan anneme, çocukluğumdan beri görmediğim bir kadın eşlik ediyordu.

Karen Valentine.

Daha da şaşırtıcı bir şekilde yanında *Derek* oturuyordu.

Aralarındaki ilişkinin ne kadar değişken olduğunu bile bile onları bir adımdan daha az mesafede otururken görmek beni hayrete düşürdü.

Yine de pastanın üzerindeki kiraz, Annabelle'in ailemin masasında oturup bana hançer gibi baktığını görmek olmalıydı.

Oh, o kaltak...

Bu andaki tek kurtarıcı lütfum, karşı konulmaz derecede çekici ve acımasızca ölümcül bir adamdı; her ne kadar kendisine şeytanın dölü gibi bakılsa da, tam yanımda duruyordu.

Hiçbir zaman iyi bir şeyin olmadığı mutfakta, gözlerimi hızla kaçırmadan önce cesedinin olduğu yere baktım. Kan gitmiş, koku silinmişti ama o gecenin anıları benim için hâlâ çok canlı ve gerçektir.

"Neler oluyor?" Sonunda söylemeyi başardım.

Derek bana öyle bir öfkeyle bakmadan önce, "Neler oluyor," diye tekrarlardı ki betim benzimin solduğunu hissettim. "Neler oluyor Hope, oğlum bir hastane yatağında yatıyor ve Dağ Hastanesi'ne nakledilmeyi bekliyor.

View Konut Merkezi. Kendini öldürmeye çalıştı!" Derek boğuldu,

Öfkesini doğrudan bana yöneltti - her zaman yapacağını bildiğim gibi.

"Lanet bileklerini kesti ve o evde kan kaybından ölebilirdi. Tek *başına*."

Duyduklarımı anlamaya ve anlamlandırmaya çalışırken acı beni bir yıkım topu gibi vurdu.

Jordan kendine zarar mı verdi?

Kendini öldürmeye mi çalıştı?

"Tanrım," diye boğuk bir ses çıkardım ve elimle ağzımı kapattım. "O iyi mi?"

"Hayır, o iyi değil. Ona yaptıklarından sonra nasıl iyi olabilir ki!"
Annabelle çığlık atarak Derek'in sözünü kesti.

"Bilmiyordum," diye boğuk bir ses çıkardım, yanmanın boynuma hücum ettiğini hissediyordum. "Yemin ederim, böyle bir ruh hali içinde olduğunu bilmiyordum."

"Ama yine uyuşturucu kullandığını biliyordun," diye araya girdi Karen, Derek'le aynı şekilde bana bakarak. "İçtiğini biliyordun ve onu *yalnız* bıraktın." Başını tiksintiyle sallayarak, "Neredeydin Hope?" diye sordu.

Hunter hemen araya girerek, "Dur bakalım," dedi. "O senin yetişkin oğlunun bakıcısı değil, hanımefendi."

"Lucky," diye tersledi Derek. "Bu işe karışma."

"Ve berbat durumdaki oğlunuzun bir keş olması *onun* suçuymuş gibi Hope'u aşağılamanıza izin mi vereyim? " diye karşı çıktı Hunter. "Buna izin vereceğimi düşünüyorsanız ellerinize sıçıp alkışlayabilirsiniz."

"Onlara Jordan'ın ilk başta neden yoldan çıktığını anlat Hope!"
Annabelle, beni alaşağı etmeye kararlı bir şekilde talepte bulundu. "Devam et. Jordan'ın ailesine ne yaptığını anlat!"

"Umut?" Annem döndü ve bana baktı. "Neden bahsediyor bu?"

"Kızının bir ilişkisi varmış," diye tısladı Annabelle, bana konuşma fırsatı vermeden. Parmağını kaldırarak doğrudan Hunter'a doğrulttu

ve tükürdü, "Onunla!"

Hunter çenesini ovuşturarak, "Sinirime dokunuyorsun, Sarışın," diye homurdandı. "Ciddiyim. Birinin kışına kutsal su dökmesi ve seni sürünerek çıktığın deliğe geri göndermesi gerekiyor."

"Şanslı!" Arayan annemdi. "Bu doğru mu?"

Çenesini sıkıp cevap vermeyince annem bana döndü. "Hope, bu doğru mu?" diye sordu titreyerek. "Bir ilişkiniz mi var? Lucky?"

Şanslı

Onüçüncü Sokak'ta işler çığırından çıkmıştı.

"Hope, bu doğru mu?" Lee gözlerini kızına kilitleyerek sordu. "*Lucky* ile bir ilişkin mi var?"

Tüm acı, ıstırap ve lanet olası yalnızlık bu ana kadar geldi.

Yapmak zorundaydı.

Bir seçim yapmak

zorundaydı. Ya bana sahip

çıkacak ya da beni

utandıracaktı.

Kaçınılmaz olanı bekliyordum; özür dilemesi gerekmeyen bir şey için kendisini affetmeleri için onlara yalvarmasını ve sonra bana dönüp kalbimi paramparça etmesini.

Ama beklediğimin tam tersi oldu. "Lucky'yle bir ilişkim yok," diye yanıtladı Hope. "Onunla *birlikteyim*, Anne."

Lee bembeyaz oldu. "Onunla mı?"

"Evet, anne. Onunlayım," diye tekrarladı Hope, sesi biraz titriyordu. "Biz *birlikte*."

O anda kalbimdeki baskı o kadar fazlaydı ki, rahatlamak için uzanıp göğsümü ovuşturdum.

Kahretsin...

Başardı.

Gerçekten de yaptı.

"Seni lanet olası piç." Derek sandalyesini geriye itti ve sarsılarak ayağa kalktı.

Derek bana doğru hamle yaptı ama Karen tarafından hemen geri çekildi. "Yapma Der," diye emretti. "O buna değmez."

Derek bana ters ters bakarak, "Bok herifin teki," diye hırladı.

"Geri çekil, Derek," diye tersledi Hope, savunmama geçerek *beni* şoka uğrattı. "Bu onun suçu değil."

"Onun karısını çaldın!" Derek kükredi.

"O asla çalınacak biri değildi ihtiyar," diye karşılık verdim hararetle. "Ve inan bana kendi isteğiyle geldi."

"Çünkü o bir fahişe, işte bu yüzden!" Annabelle hırladı. "Jordan'ın bir enkaz olduğunu bile bile o kapıdan çıkıp giden ve bir daha arkasına bakmayan şımarık, hak sahibi bir baba kızı."

Lee, "Kızım hakkında böyle konuşma," diye homurdandı ama Annabelle dinlemedi.

"Onu orada ölüme terk ettin Hope," diye tısladı. "Uçurumun kenarında olduğunu biliyordun ve yine de gittin. Neredeyse bıçağı ona sen verdin -"

"Evimden defolun!" Lee hepimizi şaşkına çeviren bir çığlık attı.

Carter'ları birkaç yıldır tanıyordum ve bu süre zarfında Lee Carter'ın sesini yükselttiğini hiç duymamıştım.

Ama şimdi bir dişi aslan gibi yetiştiriyordu.

Derek, "Lee, bu Annabelle'in suçu değil," diye araya girdi. "O Jordan'ın en iyi arkadaşı. Sadece onu korumaya çalışıyor."

Şimdi gülme sırası bendeydi.

"Onu koru," diye kıkırdadım. "İyi bir tane."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" diye hırladı, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Evine neyin girmesine izin verdiğinin farkındasın, değil mi?" Hope'un annesine sordum.

"Hunter?" Hope boğuk bir sesle konuştu. "Ne demek istiyorsun?"

"Şuradaki." Omzunda kocaman bir çip olan sarışın sürtüğü işaret ettim. "Kocanızın üvey kız kardeşi." Dönüp ona baktım.

Annabelle ve sırtarak, "Öyle değil mi Annalisa?"

"Yalan söylüyor," diye bağırdı, yüzü morarmıştı. Sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı ve "David benim babam *değil!*" diye tısladı.

"Öyle olduğunu hiç söylemedi," diye karşı çıktı Hope öfkeyle. "Hiç bahsetmedi

David ismini hiç duymadım." Sarışın kıza ters ters baktı. "Sen sadece kendini oynadın." "Sence oğlun onun umurunda mı?" "Sence oğlun umurunda mı?

dikkatini Derek'e verdi. "Uyan, Derek. O lanet bir implant, dostum. Yıllardır hepinizi izliyor."

"Jordan'ı seviyorum," diye açıkladı Annabelle, Derek'e odaklanarak. "Seviyorum. O benim en iyi arkadaşım. Uzun zamandır birbirimize göz kulak oluyoruz -"

Lee sandalyesinden kalkarak, "Evimden defol," diye tısladı.

"Şimdi!" "Ama ben -"

"Defol git!" Hope çığlık atarak annesinin yardımına koştu. "Yoksa yemin ederim canını yakarım."

Annabelle öfkeli bir ifadeyle fahişe topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı.

"Babana her şeyi anlatmak için eve koştuğunda, Lucky'nin selamını söylemeyi unutma," diye seslendim.

"Oh, eminim yakında ondan haber alırsınız," diye tükürdü.

"Mükemmel." Sırıttım. "Dört gözle bekleyeceğim bir şey."

Ön kapı kapandı ve Lee yorgun ve üzgün bir ifadeyle koltuğuna geri çöktü.

Bundan nefret ederdim.

O iyi bir kadındı.

Onu böyle görmekten nefret ediyordum.

"Lee," diye söze başladım ama soğuk bir bakışla sözümü

kesti. "Benimle konuşma," diye uyardı.

"Anne," diye mırıldandı Hope. "Bunların hiçbiri onun suçu değil."

"Onun hatası değil mi?" Derek hırladı. "Hayır. Bu ikinizin de suçu."

"Prenses!" Kyle'in sesi evin içinde yankılanarak herkesin dikkatini dağıttı. Birkaç dakika sonra, yanında öfkeli görünen Cameron'la birlikte kapıda belirdi. "Büyük bir sorunumuz var."

Lee başını ellerinin arasına alarak, "Evet," diye boğuk bir ses çıkardı. "Biliyoruz."

"Bu herif," diye homurdandı Kyle, Cameron'a doğru çılgınca bir el hareketi yaparak. "Kız arkadaşını hamile bıraktı!" Az önce içine girdiği gerginlikten habersiz olan Kyle söylenmeye devam etti. "Ama bekle, daha da iyisi var." Kravatını çekiştirerek çözdü ve başının üzerinden yırtıp tezgâha fırlattıktan sonra, "Hamile kız arkadaşı bir *Grayson*!" diye bağırdı. Kravatı çözülünce gömleğinin üst iki düğmesini açtı ve hırladı. "Tam olarak Rachel'in yeğeni. Gitti ve kendini o deli kadının kanına bağladı."

O sırada sinirden titriyormuş gibi görünen Lee gözyaşlarına boğulunca Kyle Cameron'ın ensesine bir şaplak indirdi. "Ne yaptığını gördün mü?" diye hırlayarak oğluna baktı. "Aletinin annene ne yaptığını görüyor musun?"

"Bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor? Tillie kendi "Cameron da en az babası kadar kızgın görünerek karşılık verdi. "Rachel'la aranızda olanlarla *hiçbir* ilgisi yoktu. Ama onu yargılamak zorundaydın, değil mi? Onu korkutup kaçırmak zorundaydın." Cam hayal kırıklığı içinde elini siyah saçlarında gezdirdi. "O gitti baba. Seattle'a döndü. *Çocuğumla birlikte*. Çünkü sen kendi lanet geçmişini unutup bana destek olamadın!"

"Seni desteklemek mi?" Kyle gözleri seğirerek boğuk bir sesle konuştu.
"Bana böyle bir Grayson bombası atıp çıldırmamamı bekleyemezsin."

"Senin 'çıldırman' *benim* için her şeyi berbat etti," diye kükredi Cam.
"Çok teşekkürler baba."

"Nereye gidiyorsun?" Cam kapıya doğru ilerlediğinde Kyle sordu.

"Seattle'a," diye hırladı Cam.

"Ne zaman döneceksin?" "O
benimle olduğunda."

"Peki ya iş?"

"İşini sikeyim senin. İş bırakıyorum," diye kükredi Cam. "Ve eğer doğmamış çocuğumun annesini kabul edemiyorsan, baba, o zaman sen de siktir git." Cam ön kapıyı arkasından öyle bir çarptı ki, fotoğraf çerçevesi koridorda yere düştü.

"Kahretsin," diye mırıldandım, Hope'a bakarak.

"Evet," diye fısıldadı, başını kaldırıp bana
bakarak. "Kahretsin."

Bu noktaya kadar kendi kişisel krizine gömülmüş olan Kyle, sonunda masasında oturan çatık kaşlı yüzleri fark etti. "Oh Tanrım," diye inledi. "Başka ne sorun var?"

Bölüm Elli

Umut

Annem beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Yüzünden okunuyordu.

Sessizce ellerinin içine ağlarken yüzüme bile bakamıyordu.

Ama babam ağlamıyordu. Yavrusuna sarılmış bir aslan gibi yanımda duruyor, beni tıpkı çocukluğumda olduğu gibi şiddetle koruyordu.

Babam ve Derek birbirlerine yaklaşırken ne yapacağımı bilemez bir halde Hunter'a baktım.

Hunter bana göz kırptı ve bu tamamen Koşullar göz önüne alındığında yapılacak en uygun şey, biraz daha rahat nefes almamı sağladı.

Bu adamla güvendeydim.

Güldü, şakalaştı ve oynadı ama benim hakkımda ciddiye. "Bir hata yapmış olabilir," diye homurdandı babam.

Ne kadar aldatan bir fahişe olduğumu ona anlattım. "Ama evime girip kızımın bu şekilde konuşarak sen de yaptın."

"Bir hata mı?" Adamın gözleri kafasının içinde patladı. "O lanet olası bir dolandırıcı, Kyle."

"O benim kızım," diye düzeltti hırlayarak. "Sekiz ya da seksen yaşında olması fark etmez, o hâlâ benim bebeğim. Benim çocuğum. Benim ilk çocuğum. Her zaman da öyle olacak. Ve hiç kimse, ama *hiç kimse* onun hakkında böyle konuşamaz. Ciğerlerimde hava varken olmaz."

"O zaman senden öğrenmiş," diye tısladı Karen, Derek'in yanına gelerek. "Aileden geliyor olmalı."

"Bu da ne demek şimdi?" Annem başını kaldırarak sordu.

Karen soğuk bir ifadeyle, "Kızının damarlarında senden çok daha fazla Camryn Frey dolaşıyor diyelim, Lee," dedi.

Ouch.

"Sen yılın annesi değil misin lan?" diye tısladı babam, annemin savunmasına geçerek. "Yirmi yıl kadar geç de olsa fikrini söyledin."

"Kyle!" Derek uyardı.

"Kyle hiçbir şey," diye karşılık verdi babam öfkeyle. "Ebeveynlik başarısızlıkları hakkında konuşmak istiyorsa aynaya iyice bakması gerekiyor."

Jordan'ın annesi titreyerek, "Sanki sen mükemmelsin, Kyle," dedi.

"Hiçbir zaman öyle olduğumu iddia etmedim, tatlım," diye karşı çıktı babam. "Hayatımda pek çok hata yaptım ama çocuklarımı seviyorum. Her birini başlarının tepesinden ayak parmaklarının ucuna kadar seviyorum."

Tanrım.

Babam.

Kızgın ve kafası karışık hissetmesi gerektiğini biliyordum ama o buradaydı, beni savunuyor, beni her zamanki gibi sevdiğini tüm dünyaya gösteriyordu.

Bu, koşulsuz sevginin tanımıydı. Hayal kırıklıklarına ve acılara rağmen sevmek.

Annem de beni çok seviyordu, sevdiğini biliyordum ama korkmuş ve yıpranmıştı.

Babam bu ailenin gücüydü.

O anda, babama baktığımda, hayatımı hayranlıkla geçirdiğim adamı hatırladım.

Kahramanım olan adam. *Hâlâ*

kahramanım olan adam.

"Ve her birine doğdukları gün, ilk nefeslerini aldıkları andan son nefesimi verdiğim ana kadar onları koruyacağıma dair söz verdim," diye söylenmeye devam etti babam. "Ve Şimdi de durmayacağımdan eminim."

"İyi," diye bağırdı Derek. "Sen kendi aileni idare et, ben de benimkini."

"Kesinlikle halledeceğim," diye hırladı babam.

Derek başını sallayıp "Ben  ıkıyorum" demeden önce uzun süre birbirlerine sertçe baktılar. Babamın yanından geçip doğruca evden çıktı ve Karen da arkasından onu takip etti.

"Bunun olacağını yirmi yıl önce görmüştüm," diye mırıldandı babam. "Sonunun gözyaşlarıyla biteceğini hep biliyordum, Lee." Omuzları çökmüş bir halde masaya doğru yürüdü ve annemin yanındaki sandalyeye yığıldı. "O zaman hepinize söylemiştim, ikisinin bir araya gelmesi felakete davetiyeydi. Ama tabii ki kimse beni dinlemiyor."

Annem uzandı ve elini babamın elinin üzerine koydu. Sonra başını kaldırdı, gözleri Hunter'a kilitlenmişti ve "Artık evimde istenmiyorsun" dedi.

Şanslı

"Lee, tatlım, burada biraz dur -"

"Onun evimden gitmesini istiyorum, Kyle," diye tısladı, gözleri bana kilitlenmişti, sanki lanet bir parazitmişim gibi bana bakıyordu. Belki de öyleydin. "Şimdi!"

"Onu öylece kovamazsın anne," diye bağıırıyordu Hope. "Hikâyenin tamamını bilmiyorsun."

"Yeterince biliyorum," diye tersledi Lee. "Onu evimden ve ailemden uzak tutmak istediğimi bilecek kadar."

"Anne!"

"Lütfen evimi terk edin."

"Anne, onu dışarı atamazsın."

"Bu eve kuzu postuna bürünmüş çok fazla kurt davet ettim ve senin de onlardan biri olduğun ortaya çıktı. Gitmeni istiyorum."

"Hepimiz burada duralım," diye araya girdi Kyle. Karısına dönerek, "Prenses, gel benimle bir yürüyüşe çık ve sakinleş. Burada bilmen gereken bazı şeyler oluyor -" dedi.

"Yapmayın," diye tersledi Lee, bakışlarını kocasına çevirerek. "Hepiniz benim aptal olduğumu düşünüyor olmalısınız. Ama değilim. Ben de bir şeyler görüyorum, Kyle. Onunla takılmaya başladığından beri kızımızın yüzündeki izler gibi. Son zamanlarda olan her kötü şey? O hep ortada. Her zaman. Peki ya yalanlar?

Jordan hastanede mi? *Sırlar mı?*" Lee başını salladı. "Kendimi başka bir yalan ağının içine çekilmesine izin vermeyeceğim." Bana döndü.

ve titrek bir parmakla beni işaret etti. "Mülkümünden çıkmak için bir dakikan var. Bir saniye geçerse polisi ararım."

Bu, birinin evinde hoş karşılanmadığının bana ilk kez söylenişi değildi. Ama ilk kez canımı yaktı. Ve çok şiddetli bir şekilde acıttı.

"Tanrım, Lee!" Kyle bağırıyordu ama başımı sallayarak ona bunun bir anlamı olmadığını söyledim.

"Merak etme Kyle," dedim ona, ihanetin acısını duymazdan gelerek. "Ben çoktan gittim, dostum."

Sonra Lee ile yüzleştım. "Yaptıklarım için üzgünüm ama kızınızı sevdiğim için üzgün değilim" dedim ve arkamı dönüp kapıya yönelmeden önce.

Küçük bir el benimkini tuttu ve sonra Hope yanımdaydı - tam yanımda duruyordu. "Onu söndürürsen beni de söndürmüş olursun," diye uyardı elimi sıkıca tutarak. "Burada çok ciddiğim anne. Eğer o kapıdan çıkarsa, ben de onunla giderim ve geri dönmem."

Bunu yapamazdım.

Burada durup hepsinin arasında bu sürtüşmeye neden olamazdım.

Ve onu ailesiyle benim aramda seçim yapmak zorunda kalacağı bir pozisyona zorlamayacaktım.

"Ailenle konuşmalısın, tatlım." Elimini onunkinden kurtararak alnına bir öpücük kondurdum ve odadan çıkmadan önce "Kamyonda bekleyeceğim," dedim.

Umut

"Sana ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi annem, sesi fısıltıdan biraz daha fazlaydı. "Bunu anlamıyorum Hope." Sandalyesini yavaşça geriye itip ayağa kalkarken elleri titriyordu. "Seni seviyorum. Seviyorum. Seni seviyorum.

Senin bilebileceğinden çok daha fazla. Ama bu?" Kelimeleri lekelenmiş gibi fısıldadı. "Yaptığın şey *yanlış*."

"Lee," diye seslendi babam, karısıyla kızının arasına bakarken sesi neredeyse acı doluydu.

"Yapma Kyle," diye fısıldadı annem, onun yalvaran ses tonundan fiziksel olarak irkilerek. "Lütfen bu davranışını bana karşı savunmaya çalışma."

"Anne!" diye bağırdım ve kelime boğuk bir hıçkırık gibi çıktı. "*Anne*."

Bana en üzgün gri gözlü ifadeyle baktı ve işte o zaman anladım.

Hayatımda ilk kez annemin gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordum, bana sanki beni tanımıyormuş gibi bakıyordu.

Sanki onun için bir
yabancıydım. Belki de
öyleydim.

Benim bu halimi bilmiyordu.

Gerçek ben.

Gözleri yaşlarla doldu ve yavaşça başını salladı. "Jordan'la birlikte olmak istemiyorsan, bunu yapmanın başka yolları da vardı. Eğer *onunla birlikte* olmak istiyorsan, *bunu yapmanın başka yolları da vardı* Hope!"

Odadan çıktığında çaresizlik içinde ellerime baktım, ama gözyaşlarımdan onları seçemiyordum.

"Onunla konuşacağım," dediğini duydum babamın.

"Nefesini boşa harcama," diye cevap verdim bıkkınlıkla. Masaya doğru yürüdüm ve bir sandalyeye çöktüm. "Asla anlamayacak."

"Anlıyorum," diyerek beni şaşırttı. "Anlıyorum."

Başımı kaldırdım. "Anlıyor musun?"

Babam başını salladı. "Şu anda neredesin? Ben de oradaydım. Ben de senin yerindeydim tatlım ve acını biliyorum."

"Annemi aldattın mı?" Dehşete kapılarak haykırdım. "Ne zaman?"

Babam söylediklerime -sesimdeki suçlayıcı tona- kaşlarını kaldırdı ve ben de karşı çıktım.

"Özür dilerim. Tencere dibin kara, seninki benden kara, ha?"

"Hayır Hope," diye yanıtladı sonunda. "Annemi *aldatmadım*."

Duraklayarak ekledi, "Çok daha kötü bir şey yaptım."

"Ne?"

"Karmaşık bir durum."

"Bilmek istiyorum." Cevap vermeyince ekledim, "Lütfen baba. Bilmek istiyorum."

"Sana bir hikâye anlatayım," dedi sonunda. "Eskiden tanıdığım bir adam hakkında.

Bu adam köşeye sıkışmış, ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok sorumluluk yüklenmişti. Bu adam berbat durumdaydı, Angel. Berbat haldeydi.

Omuzlarında dünyanın yükü ve suçluluk duygusu vardı.

korkunç seçimlerle dolu bir hayatla geldi. Bir kız vardı," diye ekledi elini saçlarında gezdirmeden önce. "Ve adam, sevgiye o kadar açmış ki, kız ona onu sevdiğini söylediğinde ona inanmış. Hissettiği şey şehvetti ama o zamanlar bunu anlamamıştı."

Oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdanan babamı izledim.

"Kadının kötü bir kadın olduğu ortaya çıktı," diye devam etti. "Ve adam bunu öğrendiğinde, hayatının sonuna kadar peşini bırakmayacak bir şey yaptı."

"Ne?" Ben sordum.

"Kızla birlikte bir araba kazası geçirdi. Kız o sırada hamileydi ya da adam öyle sanıyordu ve kız o gece her şeyini kaybetti - çocuk sahibi olma şansını

gelecekteki ailesini, her şeyi. O da öyle yaptı. Çünkü ona olanlar için, onu koruyamadığı için kendini suçladı."

"Tanrım," diye mırıldandım.

"O artık kırık bir kızdı ve bunun kendi hatası olduğunu düşünüyordu," diye ekledi babam. "Onun acısını kabul etti ve ona kalacağına söz verdi. Onu asla terk etmeyeceğine söz verdi. Ama sonra bir şey oldu -" Durakladı ve neredeyse saygıyla gülümsedi. "Hayatına, evine farklı bir kız girdi ve her şeyi alt üst etti. Ve bu yeni kız onun hayatındaki her şeyi yeniden değerlendirmesine neden oldu. Adam onu beklemiyordu, onun orada olmasını, inşa ettiği her şeyi mahvetmesini istemiyordu." Sesi kesildi ve derin bir nefes vererek ekledi, "Ama kız kaldı. Ve farkına bile varmadan, yeni kız çocuğu hayata döndürdü, ona farklı bir yaşam tarzı gösterdi. Kız onun ciğerlerine taze bir nefes gibi geldi." Konuşurken gülümsedi.

"Arkadaş oldular, en iyi arkadaş, ama ondan uzak duramadı. *Daha fazlasını* istiyordu ve eline geçen her fırsatı değerlendirdi. Kendini kapana kısılmış hissetti ve *yapması gereken doğru şeyle kendisi için doğru olan şey* arasında kaldı."

"O ne yaptı?"

"Hiçbir şey," diye fısıldadı babam. "Ve *hiçbir şey* yapmadığı için, tıpkı diğer kızı kırdığı gibi o kızı da kırdı."

"O ne yaptı?"

"O zamana kadar o kadar derine inmişti ki boğuluyordu," diye yanıtladı. "Ama sonra hangisiyle dibe inmek istediğine karar verdi ve daha çok çalıştı."

Hayatında başka hiçbir şeye bu kadar değer vermemiştii. Son."

"Son mu?" Kaşlarımı kaldırdım. "Bu nasıl saçma bir son böyle?"

"Gerçek hayattaki gibi." Babam güldü. "Ailedeki hikâye anlatıcısı sensin Hope. Ben sadece eskiden tanıdığım üç kişiyi anımsayan bir adamım."

"Hikayedeki kadınlara ne oldu?"

Babam içini çekerek, "İlk kadın kötü kadınların sonunun geldiği yere gitti," dedi.

"Peki ya ikincisi?"

Sonra gülümsedi. "İkincisi bu evin üst katında Hope. Annen."

"Yani annemi mi seçtin?"

"Tam olarak değil," diye yanıtladı. "Gözlerimi ve zihnimi açtığımda ve tüm saçmalıkları ve yargılamaları unuttuğumda, aslında hiçbir zaman bir seçim yapmadığımı fark ettim."

"Biliyor musun? Sanırım hayatımda ilk kez bu konu hakkında konuştuğumu duyuyorum."

"Konuşmaktansa eylemi tercih ederim," diye sırtarak karşılık verdi.

"Onu mutlu etmek için çalışıyorum. Uzun zaman önce onun için çalışmaktan, onun için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğime dair kendime bir söz verdim. Konu o kadının bana aşık olmasını sağlamak olduğunda ayağımı gazdan asla çekmeyecektim."

"Baba, bence oldukça güvendesin. Seninle evlendi ve senin yarım düzine kadar bebeğini doğurdu."

"Onu hafife almak asla yapmayacağım bir şey Hope. Bu sadece hayat çizgisini kaybetmenin eşiğine gelmiş bir adamın anlayabileceği bir duygu. Gerçek aşk acıtır ve zordur, tatlım. Yokuş yukarı bir mücadeledir, zor kararlarla doludur, kendini ikinci kez tahmin edersin ve eğer şanslıysan,

saf cennet anları. Doğru olanı yapmak ve *sizin için* doğru olanı yapmak tamamen farklı iki şeydir. Bunu unutmayın."

Babamın az önce bana anlattığı her şeyi düşünürken üzerimize bir sessizlik çöktü.

"Baba?" Sonunda sessizliği bozarak

söyledim. "Öyle mi?"

"Cameron'ı fazla zorlama."

Babamın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Cam?"

"Evet." Önceki bölümü düşünerek başımı salladım. "Onları birlikte gördüm ve çok heyecanlıydılar..." Durakladıktan sonra omuz silktim ve ekledim: "Bana seni ve annemi hatırlatıyor."

Sözlerim üzerine babamın kaşları çatıldı. "Bunu nasıl anladın?"

Küçük bir gülümsemeyle, "Kız kırık dökük ve o da kızın parçalarını bir araya getirmeye kararlı," diye açıkladım. "O kızla her şeyini paylaşıyor baba. Eğer onu *zorlarsan*, bizden uzaklaşır."

"Sen yapar mıydın?" Babam sordu. "Şans için aileden uzaklaşır mıydın?"

Otomatik tepkim *hayır* demekti, çünkü bunu söylememi istediğini biliyordum ve onu memnun etmek istiyordum, ama kendimi durdurdum. Dürüst olduğum bu yeni şeyi deniyordum. "Ben *istemezdim*," dedim dikkatlice. "Ama iş o noktaya gelirse kesinlikle yaparım."

Babam gülümsemeden önce uzun bir süre bana sertçe baktı. "Kendin *için* doğru seçimi yaptığını işte böyle anlarsın."

"Baba?" Yine uzun bir sessizlikten sonra sordum.

"Öyle mi?"

"Yapmam gereken bir şey var," diye itiraf ettim. "Ona söylemem gereken bir şey... kötü bir şey."

"Şanslı mı?"

Başımı salladım ve büyük bir korku dalgasını yuttum. "Ve bunu yaptığımda olacıklardan çok korkuyorum."

Bunu ondan daha fazla saklayamazdım.

Hamileliğimi bilmesi gerekiyordu. Ama çok korkuyordum.

Bebeğin ona mı yoksa Jordan'a mı ait olduğunu bilmediğimi söylediğimde olacıklardan korkuyordum.

Ona hayır dediğimi söylediğimde bana inanır mıydı? Kıçımı kurtarmak için yalan söylediğimi düşünür müydü?

Tanrım, bana inanmaması düşüncesi yıkıcıydı. "Ne yapacağım baba?"

"Ona sen söyle, Hope." Ağır bir iç geçiren babam arkasına yaslandı. mavi gözleri yüzüme kilitlenmişti. "O adam seni seviyor. Her ne ise, bunu birlikte çözeceksiniz."

"Emin misin?"

"O sert bir adam, Angel," diye yanıtladı babam. "Her neyse, Şans bunun üstesinden gelecektir."

Babam Hunter'ın sert bir adam olduğu konusunda haklıydı. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak çok güçlüydü.

Tek sorun, onu *idare etmek* tam da yapmasından korktuğum şeydi.

Bölüm Elli Bir

Şanslı

Ailesinden eve dönerken bütün yol boyunca sessizdi.

İlk başta bunu bugün başımıza gelen onca şeye bağlıyordum.

Ama dikkatimi vermediğimi düşündüğünde bana bakış şekli bana farklı bir şey söylüyordu.

Bütün akşam aklımda tehlike işaretleri belirmişti ve onun sessizliği beni çok endişelendiriyordu.

Gözlerinde korku vardı ve bu beni bıçaklanmış gibi hissettirdi.

Benim yanımdayken korkmasına gerek yoktu. Bu dünyada ona elini sürebilecek son kişi bendim.

"Hunter?" dedi sonunda, birkaç saat sonra, akşam yemeğinden sonra kanepede otururken.

"Evet, tatlım?" Sonunda *konusabildiği için* duyduğum mutlak rahatlamayı gizlemek için kendimi zorladım.

"Konuşmamız gereken bir şey var." Panik içimi çalkaladı. "Dinliyorum."

"Sana söylemediğim bir şey var," diye ekledi ve sonra alt dudağını ısırdı. "Kötü bir şey."

Nefes al, şans.

Sadece nefes almaya devam et, dostum.

Kanepede dönerek gözlerinin içine baktım ve tüm dikkatimi ona verdim. Gözlerindeki yaşları görünce, "Bana her şeyi anlatabilirsin," diye ikna ettim.

Bu kötü... Bu

kötü...

Bu çok kötü olacak.

"Hiçbir şey yapmayacağına dair bana söz vermelisin," dedi.

"Bana söz ver Hunter, *hiçbir şey* yapmayacaksın."

Hope'un bana söyleyeceği şeyin canımı çok acıtacağını biliyordum, yüzünden okunuyordu ama kendimi "Hiçbir şey yapmayacağım," demeye zorladım.

Ellerini sıkıca birbirine kenetledi, alt dudağı titriyordu, "Jordan'ın evine geri döndüğüm gece..." diye fısıldadı. Sesi kesildi ve devam etmeden önce birkaç kısa, hızlı nefes aldı, "O içki... belki uyuşturucu? Emin değilim." Gözlerindeki yaşlar süzüldü, yanaklarından aşağı iki çizgi halinde aktı. "Ama o... beni yatağa itti ve orada tuttu."

Kanım dondu.

Tek bir kasımı bile oynatamıyordum.

Sanki tüm dünyam donmuş ve hayatımın geri kalanı onun ağzından çıkacak bir sonraki kelimelere bağlıymış gibi hissettim.

Söyleyeceğini düşündüğüm şeyi söylememesi için dua ettim.

"Ve *durmadı*," diye boğuk bir sesle haykırdı. "Ona durmasını söyledim - yemin ederim durmasını söyledim... Ona yalvardım! *Hayır* dedim Hunter."

"Sana tecavüz etti," diye fısıldadım.

"Hareket edemiyordum! Vücudum çalışmayı *bıraktı*." O zaman büyük bir hıçkırık onu parçaladı. "Bana sürekli beni sevdiğini söylüyordu ve ben de Ona *durması* için *yalvarıyordum*. Ama o *dinlemedi*!" Sonra kendini öne atarak kucağıma tırmandı. "Lütfen," diye bağırdı, bedenime tutunarak. "Bana inanmalısın... Bunu *istemeditim*... İstemeditim!"

"*Sana inanıyor muyum?*" Yüzüne bakabilmek için başımı geriye atarak, "Elbette sana inanıyorum Hope," dedim.

"En kötüsü de, bunu yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum, eğer bu mantıklı geliyorsa?" diye hıçkırdı. "Durumu bu kadar kötü yapan da bu."

Hayır.

Durumu kötüleştiren şey, içki içtiği için salon izni almasıydı.

Bunu kötü yapan şey, bir kadının hayır demesi ve bir erkeğin onun sözlerini görmezden gelmesiydi.

Onu bu kadar kötü yapan şey, *ona tecavüz etmesiydi!*

Umut

Bana inandı.

Ona ruhumdaki en çirkin gerçeği, hayatımın en travmatik ve akıl almaz acı deneyimini anlattım ve Hunter bana zerre kadar şüphe duymadan inandı.

Doğruluğumu sorgulamadı.

Daha fazlası için zorlamadı.

Ona söylediğim şeyi aldı ve *halletti*. Tepki vermedi.

Burada benimle kaldı.

Gecenin geri kalanında onun bedenine sarıldım, beni ayakta tutmasına, güvende hissetmesine ihtiyacım vardı.

Ve o gece sonunda yatağa girdiğimizde, artık bildiği için bana farklı davranmadı.

Onun yerine, bana her şeyi ve daha fazlasını verdi. Gözlerimi açık tutamayana kadar beni sevdi.

Onun kollarında uykuya dalmadan önceki son düşüncem yarındı.

Yarın ona bebekten bahsedeceğim.

Elli İkinci Bölüm

Şanslı

Gecenin bir yarısı Umut'u yatağında uyurken bırakarak dairemden sıvışmamın nedeni G.'den aldığım telefonda.

Benim için başka bir işi daha vardı ve karşılığında benim de ona söyleyecek birkaç sözüm vardı.

Ancak kamyonetime doğru giderken, Hope'u nerede olursa olsun takip eden aynı siyah Camaro'nun binamın önüne park ettiğini fark ettiğimde, sinirlerimin gerildiğini hissettim.

Gonzalez anlaşmanın kendisine düşen kısmını -koruma- yerine getiriyordu, benim de kendi payıma düşeni yerine getirmemde bir sorun yoktu.

Ama işimi bitirdiğimde, işle ilgili meselelerimi hallettiğimde, sıra kişisel düzeyde bir şeyler yapmaya gelmişti.

Onu dördüncü katta, 38 numaralı odada buldum.

Dikdörtgen şeklindeki küçük cam panelin arkasından, Hope'a bu kadar acı çektiren adama baktım.

Yalnızdı.

Kapısının önünde uyuyan hemşirenin yanından geçerek odaya girdim ve yatağının başucundaki boş sandalyeye doğru yürümeden önce kapıyı sessizce arkamdan kapattım.

Koltuğa yerleşip ellerimi kolçaklara koydum ve onun uyumasını izledim.

Ölmek istedi.

Çabucak yapabilirim.

Kimsenin haberi

olmaz.

Çok yaratıcıydım.

Peki neden hareket

etmiyordum? Merhameti

hak etmiyordu. *Göze göz.*

Kadınım tecavüz edersen canını alırım; bu basit bir matematikti.

Ona vurmak.

Ona şantaj

yapmak. Onu

zorlamak.

İçimde yükselecek içgüdüyü bekledim; öldürmeden hemen önce gelen içgüdüyü.

Ama gelmedi. Öfke

yerine *acıma* hissettim.

Bunu hissetmek istemedim, çünkü bunu hak etmiyordu.

Sonra gözlerini açtı ve bana döndü. "Ne için bekliyorsun?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe

cevap verdim. "Bunu hak

ediyorum," diye fısıldadı.

Başımı salladım. "Evet, biliyorsun."

"Öyle mi..." Gözlerini kapattı ve tek bir damla gözyaşının yanağından aşağı yuvarlanışını izledim. "O iyi mi?"

"Güvendiği bir canavar tarafından tecavüze uğradı. Nasıl iyi olabilir ki?"

Sözlerim karşısında irkildi.

Güzel, onları hak etmişti.

"O gece ne yaptığımı bilmiyordum," diye boğuk bir sesle konuştu.

"Sarhoştum, kafam iyiydi ve tamamen kafayı bulmuştum."

"Umurumda değil."

"Hatırlamıyorum bile," diye fısıldadı.

"Umurumda değil."

"Ona asla zarar vermek
istememedim." "Buraya seni
öldürmeye geldim."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Seni bekliyordum... geleceğini
umuyordum."

"Aylardır aklımdan geçiriyorum," diye sakince açıkladım, gerçi şu anda
nasıl sakın olduğum beni aşıyordu. "Bunu yapabileceğim tüm farklı yolları.
Hayatına son verebileceğim sayısız yol." Yer değiştirerek öne doğru
eğildim ve dirseklerimi uyluklarıma dayadım. "Ama bu gece bir şey fark
ettim." Onun zayıf yüzünü inceledim ve başımı salladım. "Bitirecek bir şey
yok, değil mi?"

"Bunu yapmalısın," diye mırıldandı.

"Geçtiğimiz on üç yıl boyunca hiç tereddüt etmedim." Gözlerinin içine
baktım. "Hiç umursamadım."

"Beni umursamıyorsun," diye ısırdı.

"Hayır. Sevmiyorum. Ama onu seviyorum," dedim ona. "Onu
önemsiyorum. O da *seni* önemsiyor."

Yine irkildi. "Yapmamalı."

"Ama öyle," diye onayladım. "Yani, onun iyiliği için, bağışlanmaya değer
olsan iyi edersin."

"Ben buna değmem," diye fısıldadı. "Ben bir *hiçim*."

"Katılıyorum," dedim ona, gözlerimi onunkilerden ayırmadan. "Ama o
istemiyor."

Belki de haklıdır. Belki de orada kurtarılmaya değer bir şey vardır," diye
ekledim. "Hope'la değil. Ben daha onunla tanışmadan önce o iş bitmişti.
Ama başka biriyle. Ya da başka bir yerde." Omuz silkerek sandalyede
arkama yaslandım ve iç çektim. "Belki de haklıyım ve sen gerçekten bir
Keş ve tecavüzcü hayatının geri kalanında acı çekmekten başka bir şeyi
hak etmeyen değersiz pislik."

"Tavsiyeni istemiyorum," diye boğuk bir sesle konuştu. "Beni bu lanet sefaletten kurtarmanı istiyorum."

"Bunu senin için yapmayacağım," diye cevap verdim, kararımı verdiğimi fark ederek. "Sana kolay bir çıkış yolu vermeyeceğim."

"Korkuyor musun?" diye çıkıştı çaresizce.

"Bir şeyi bilmeni istiyorum." Yavaşça ayağa kalkarak gözlerimi onunkilerden ayırmadım. "O kadını benim gözümde telafi edilemeyecek kadar incitmiş olsan da, yine de *seni korumaya* çalıştığını bilmeni istiyorum. Seni sevdikleri için endişeden çılgına dönmüş bir baban ve annen var." Başımı sallayarak ekledim, "Çoğu kişiden daha fazlasına sahipsin. Bunu unutma."

Sonra arkamı döndüm ve uzaklaştım.

"Ona benim için bir şey söyleyebilir misin?" diye seslendi kısık sesle.

"Ona bunun benim olmadığını söyleyebilir misin?"

Kapı aralığında donmuş bir halde ona baktım. "Senin olmayan ne?"

"Geçen yıl başarılı bir vazektomi geçirdim," diye mırıldandı kısık sesle.

"Bebek senden olmak zorunda."

Tamamen sersemlemiş bir halde kapıyı tekrar kapattım ve yatağına doğru yürüdüm. "*Hamile* mi?" Ona ters ters bakarak tısladım.

"Benim değil," dedi ve beni kişisel bir çöküşün eşiğinden geri çekti.

"Vazektomi yaptırdım-"

"Bunu zaten söyledin," diye hırladım, bir dakikalığına çenesini kapamasını istiyordum ki bu işi çözebileyim.

Hope hamile miydi?

Bebeği mi olacaktı?

Ve bu pislik bunu biliyor muydu?

Bir elimi saçlarımda gezdirirken ona baktım ve "Neden?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Neden?"

Hope'un hamile olduğu düşüncesiyle içimde büyüyen sevinç, bu şerefsizin bana yalan söyleme ihtimaliyle tehdit ediliyordu.

"Vazektomi," diye ısırdım, yalan söyleyip söylemediğini anlamak için yüzüne bakıyordum. "Neden yaptırdın?"

"Bana bak," diye sertçe karşılık verdi. "Benim gibi bir babası olacakken dünyaya bir çocuk getirmekten sorumlu olmak istediğimi mi sanıyorsun?" Nefes nefese kaldı ve ekledi: "Yine bir hata yaptıktan sonra uyandığımda ve kafam iyiirken ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettiğimde bu işi hallettim."

"On sekiz aydan daha uzun süredir temiz olduğunu sanıyordum," diye karşılık verdim, inatla. "Yoksa yine dişlerinin arasından yalan mı söylüyorsun?" "Eroin," diye fısıldadı, irkilerek. "*Eroinden* altı ay temiz kaldım.

yıllar -" Durakladı, titreyerek nefes verdi. "Ama alkol? Tekrar düşmeden önce altı ayın ötesine geçemiyorum gibi görünüyor... ve sarhoş ve çaresiz olduğumda? Kontrol bende değil." Başını iki yana salladı. "Tek istediğim H ve içki ve inanın bana bunları elde etmek için tenezzül etmediğim seviye *kalmadı* - tam da bu yüzden bu işi halletmek zorundaydım."

Lanet olsun.

Eğer bana yalan söylüyorsa, merhameti unutabilirdi.

Ve diğer yanağını çevirmeyi de.

Eğer bana yalan söylüyorsa, o piçin bağırsaklarını bir balık gibi deşecektim.

"Yalan söylemiyorum," dedi açıkça, belli ki düşüncelerimi okumuştı.

"Ben

Steril. Çocuk senin. Tebrikler."

Umut

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda Hunter'ı yatağın kenarında oturmuş, tamamen giyinmiş ve bana bakarken buldum.

"Günaydın," dedi, mavi gözleri hararetle yanıyordu. Başparmağını yanağımda gezdirdi, sonra eğilip beni derinden öptü.

"Bu ne için?" Gözlerimi kırpıştırarak ona fısıldadım.

"Biliyorum Hope," dedi. "Hamile olduğumu biliyorum, tatlım."

Kalbim göğsümde atmayı bıraktı.

Nasıl?

Yine uykumda mı

konusuyordum? Oh Tanrım...

Paniğe kapılarak oturur pozisyona geçtim. "Hunter, yemin ederim bugün sana söyleyecektim," diye söze başladım, tamamen telaşlanmışım. "Ama korkuyordum ve bilmiyordum... ama sonra -"

Hunter beni öyle sıcak bir öpücükle susturdu ki, yanmayı ayak parmaklarımin ucuna kadar hissettim. "O benim," diye fısıldadı dudaklarıma. "O bebek

Orada yemek mi pişiriyorsun?" Beni tekrar öptü. "Onu senin içine koydum." Kalbim sıkıştı.

"Ya bu -"

"O benim," diye araya girdi ve dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırdı. "*Benim* kadını ve *benim* bebeğim."

"Sadece *bir* kez olur Hunter," demek için kendimi zorladım, düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Ama anlaması gerekiyordu. "Olabilir-"

"O steril."

Akıl.

Lanet

olsun.

Üfle.

"Ne?" Ağzım açık bir şekilde bir kez daha oturur pozisyona geçtim.

"Ne demek *kısır*?"

"Dün gece onu görmeye gittim," diye yanıtladı çenesini ovuşturarak.

"Merak etme," diye ekledi çabucak. "Hâlâ hayatta." Hunter elini uzatıp bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdı ve iç geçirdi. "On sekiz ay önce vazektomi oldu, Hope."

"Gerçekten mi?" Bir umut tsunamisi kalbimi sular altında bırakırken, aramızdaki mesafeyi kapatarak fısıldadım. "*Gerçekten* mi?"

"Evet, tatlım," diye cevap verdi Hunter, sesi yatıştırıcıydı. "Ben senin bebeğinin babasıyım."

Kelimenin tam anlamıyla ona bağlıydım.

Kalbim.

Vücudum.

Ruhum.

Rahmim.

Her şey Hunter Casarazzi ile doluydu, renkliydi ve doluydu.

Kucağına tırmanarak kollarımı ve bacaklarımı vücuduna doladım.

İçimden saf bir rahatlama çığlığı koptu. "Oh, şükürler olsun."

"Bu benim için hiçbir şeyi değiştirmezdi," dedi sonra kollarını bana dolayarak. "Bunu biliyorsun, değil mi?" Bana bakmak için başını geriye doğru eğdi. "Zor olurdu HC, ama *yine de* burada olurum."

Bu güzel sözleri söylemeyi bırakması gerekiyordu çünkü *öldürüyordu*.
Ben.

Kalbim mi?

Bu baskıya dayanabileceğini sanmıyordum. Onu o kadar çok seviyordum.

"Sonunda yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum," diye itiraf ettim kısık sesle. "Çok korkmuştum. Bilmemek beni öldürüyordu. Bu konuda heyecan bile duyamıyordum. bebek."

"Bebek için heyecanlı mısın?" diye sordu sırtarak.

Dudağımı ısırarak başımı salladım. "Tamamen donmuş bir şekilde, *ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.*"

"Bunu gerçekten istiyorum Hope," dedi hışımla, mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Sen ve ben mi? Bir bebek mi?" Gülümsedi ve alnını benimkine bastırdı. "Hepsini istiyorum. Hem de çok."

Elli Üçüncü Bölüm

Umut

Sonraki ay çılgın bir aşk, tutku ve heyecan kasırgası içinde geçti. Kendimi Teagan ile düğünü planlamaya, bebeğimin ilk taramasının keyfini çıkarmaya, sevdiğim adamla çarşafların altında yuvarlanmaya ve sadece *kendim* olmaya adadım.

Tartışmadan beri ailemin evine adımımı atmamıştım. Hunter istenmiyorsa, ben de istenmiyordum.

Hunter hâlâ 'iş' yapmak için telefon görüşmelerinden sonra ortadan kaybolmak gibi bazı karanlık işler yapıyor olsa da, bunun *benim* için olduğunu biliyordum.

Sonsuza kadar sürmeyecekti, bana söz vermişti.

Ama öyle olsa bile, bunu görmezden gelmenin bir yolunu bulacağıma dair bir his vardı içimde. Adama bu kadar bağlıydım işte.

Üç hafta önce aile avukatına gittim ve boşanma davası açtım - Derek, Karen ve annemin umutsuzluğuna rağmen.

Görünüşe göre, Jordan'ın rehabilitasyon merkezine yeni yatırıldığı düşünülürse, bu hem yapışkan hem de kalpsiz bir hareketti, ama doğrusunu söylemek gerekirse, artık umurumda değildi.

Hunter ile kurduğum aileye odaklanıyordum.

Geleceğim hakkında.

Şaşkınlığıma rağmen, avukatım dört gün sonra beni arayarak Jordan'ın itiraz etmediğine dair belgeleri imzaladığını ve bir kez daha evlenmemiş bir kadın olma yolunda ilerlediğimi biliyordum.

Kendime her şeyi, her olumlu duyguyu ve hissi hissetme izni verdim ve ilişkiyi çevreleyen olumsuzluklar üzerinde durmayı kesinlikle reddettim

Hunter ile.

Hayatımın çoğunu başkalarının ne düşündüğü konusunda endişelenerek geçirmiştım ve şimdi?

Artık *kendim* için yaşıyordum.

Şanslı

"Cam," diye bağırdı Hope telefonda. "Her şey yolunda mı?"

Banyo kapısının aralığında Hope'un yatağımızda huzursuzca zıplamasını ve diğer hattan ağabeyinin söylediklerini hevesle dinlemesini izledim.

Yavaşça onu seyrederken, bakışlarımın onu taramasına izin verdim, her yumuşak kıvrımını ve açıkta kalan tenini inceledim.

Hayatımda hiçbir şey bana onun kadar güzel görünmemişti.

Yüzündeki çatık kaşlar ve endişe düğümü o anda yerini saf bir sevince bıraktı.

Gözlerini sıkıca kapatıp üç hafta önce bebeğimizin ultrasonundan beri yüzünde gördüğüm en geniş gülümsemeyi takınırken yanağından bir damla yaş süzüldü.

Bebeğimiz.

Lanet olsun, ne kadar şanslı olduğuma hala inanamıyordum.

"Vay canına," diye fısıldadı sonunda, kulaktan kulağa sırtarak.

"Tebrikler."

Sonra bana baktı ve dikkatini tekrar telefon görüşmesine vermeden önce başparmağıyla onayladı.

Gülümsedim ve başımı salladım. O kadar sevimliydi ki. Ve *benim kızımdı.*

Benimkini.

Kahretsin, onun gibi bir kadına sahip olmak için önceki hayatımda epik bir şekilde doğru bir şey yapmış olmalıyım.

"Ya Tillie?" diye devam etti. "O iyi mi? Tanrıya şükür... Evet, tabii. Tabii ki... Tamam, Cam. Ben de seni seviyorum."

"Ee?" diye sormadan önce aramayı bitirmesini bekledim. Umut bana gülümsedi. "Bir yeğenim oldu!"

Sırıttım. "Tebrikler, tatlım."

"Yedi kilo altı ons ve bir at kadar sağlıklı," diye ekledi neredeyse hülyalı bir ifadeyle. "Liam Grayson Carter."

Belime sardığım havluyu sıkarak oturduğu yere doğru yürüdüm ve onu kucaklamak için kendime çektim.

İhtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Bir yandan titriyor, bir yandan gülümsüyordu ve belli ki duyguları karmakarışık.

"O bir baba Hunter," diye fısıldadı, beni sıkarak. "Cam bir baba."

Ben de inanmadım.

Cam'i birkaç yıldır tanıyordum ve bakması gereken bir bebeği olduğu düşüncesi çılgıncaydı.

Yine de iyi iş çıkarırdı.

Büyürken iyi bir rol modeli vardı.

Diğer yandan benim?

O kadar da değil.

Babamın yaptığığın tam tersini yaparsam, bebeği çok kötü bir şekilde mahvetmeyeceğimi düşündüm.

"Yani, tabii ki bir bebeği olacağını biliyordum, ama şimdi o gerçekten burada olduğuna göre?" Hope başını salladı ve güldü. "Şoktayım."

Bana gülümseyerek, "Alışverişe gitmem gerekiyor. Bu ufaklığı çok şımartacağım."

O sırada telefonu çaldı ve Hope'un sevinçle ciyaklayarak telefonuna atlamasına neden oldu. "Aman Tanrım," diye mırıldandı, az önce bir mucizenin gerçekleştiğini görmüş gibi ekrana bakıyordu. "Cam bir fotoğraf göndermiş." Telefonuna bakarken heyecanla ayaklarının üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. "Saçları var, Hunter, bak."

Kahretsin.

Çocuk muhteşemdi.

"Şu gözlere bak," diye sevinçle ciyakladı Hope. "Ve o küçük düğme burun." Yine hülyalı hülyalı iç çekti. "Tıpkı bizim oğlanların bebekliklerine benziyor."

Hope'un hangi çocuktan bahsettiğinden emin değildim.

Bana hepsi birbirinin aynısı gibi görünmüştü.

"Her şey çok hızlı geliyor," diye fısıldadı alt dudağını ısırarak. "Cam baba oldu. Teagan'ın doğumu yaklaşıyor. Ben on üç haftalık hamileyim ve düğün yarın." Hope başını salladı ve bir nefes verdi. "Nasıl olur da şimdiden düğün zamanı gelir?"

Bu kadının sakinleşmesi gerekiyordu.

Cidden, beyni dünyanın geri kalanından farklı bir frekansta çalışıyordu.

Ellerimi omuzlarına koyarak, "Rahatla," diye telkin ettim. "Her şey yoluna girecek. Düğün - teknik olarak düğün sayılmaz çünkü zaten evliler - sorunsuz geçecek."

"Hunter," diye kıkırdadı. "Onlarla alay etme."

"Söylemiyorum," diye karşılık verdim sırtıtarak. "Bir gerçeği ifade ediyorum."

"Gerçekler ya da değil, Gelinzilla bugün beni üç kez aradı," diye güldü Hope. "Ona bazı konularda yardım etmek için gelip gelmeyeceğimizi soruyor."

Pinterest'ten bulduğu son dakika düğün hediyeleri."

Kaşlarımı çattım. "Gelip gelmeyeceğimizi mi sordu?"

Hope kızardı. "Tamam, hazırlıklara yardım etmek için kışımızı kaldırıp eve gitmemizi istedi."

"Ve?"

Daha koyu bir kırmızı tonuna büründü. "Ve gezegende yürüyen en kötü nedime ve sağdıç olduğumuzu söyledi."

Sırıttım. "Kulağa daha çok hoş geliyor."

Umut

Hunter ve ben o akşam saat sekiz buçuğu biraz geçe nihayet evlerine vardığımızda Teagan, "Bonnie ve Clyde 2.o değil mi bu?" diye homurdandı. "Desteyiniz için teşekkürler çocuklar," diye söylenmeye devam etti. "Evlendiğinizde benden de aynı desteği bekleyin."

"Onu dinlemeyin," diye seslendi Nuh kağıttan kuğu dağının altından. "Henüz beslenmedi."

Teagan ölümcül bakışlarını kocasına çevirdi. "Hey, Noah," diye hırladı. "Bil bakalım karısına destek olmaya başlamazsa başka kimin karnı doymayacak?"

"Thorn..."

"Ve bunu cinsel anlamda söyledim," diye ekledi. "Bunu bir düşünün."

"Tanrım," diye inledi Hunter. "Siz ikiniz kafayı yemiősiniz." Başını sallayarak oturma odasının zeminine saçılmış el yapımı kâğıttan kuğu kutularının üzerinden geçti ve Noah'nın yanındaki kanepeye çöktü.

"Kuğularımın üzerine oturmayın!" Teagan dehşete düşmüş bir halde bağırdı. "Kuğular mı?" Hunter elini altına soktu ve bir karmakarışık görünümlü kâğıttan kuğu. "Bunlar ördek Teagan," dedi ona. "Hem de berbat ördekler."

Komik bir şekilde yaralanmış görünen Teagan'ın parmaklarını őakaklarına bastırmasını ve derin nefes alma egzersizleri yapmasını izledim.

"Aldırma ona," dedim ve kanepede kıs kıs gülen iki adama doğru uyarıcı bir bakış fırlattım. "Onlar kesinlikle *kuğu*."

"Gerçekten mi?" diye sordu, o büyük kahverengi gözleriyle bana bakarak - onu birden fazla kez beladan kurtaran o yavru köpek ifadesiyle.

Kolumu ince omuzlarına dolayarak, "Söz veriyorum," diye ikna ettim.

"Ben de bir parti güvercin yaptım," diye açıkladı, sesi şimdi çok daha parlak geliyordu. "Mutfaktalar. Bekle, gidip getireyim."

Bununla birlikte, hamileliğinin son dönemindeki herhangi bir kadının yapabileceğinden daha hızlı hareket ederek yanımdan vızıldayarak geçti.

O sırada Hunter'ın telefonu çalmaya başladı, dikkatimi kâğıt hayvanlardan uzaklaştırdı ve dönüp telefonu açmasını izledim.

"Evet."

Dur.

"Bu gece mi?"

Bir duraklama daha.

"Yer?"

Ağır nefes ver.

"Yola çıkıyorum."

Hunter'ın aramayı bitirip ayağa kalkmasını izlerken kalbim duracak gibi oldu. Bana bakmak için döndüğünde *anladım*.

İşini halletmesi gerekiyordu.

"Biraz dışarı çıkmam lazım," dedi, mavi gözleri yüzüme kilitlenmiş, tepkimi ölçüyordu.

"Yapmak zorunda mısın?" İçimde o tanıdık korku dalgası yükselirken fısıldadım.

O telefon görüşmelerinden birinin ardından gidişini her izlediğimde hissettiğim korkuyla aynıydı.

Aynı korku, o kapıdan tekrar tek parça halinde girene kadar benimle kaldı.

Sesimdeki endişeyi fark eden Hunter bana doğru yürüdü. "Endişelenecek bir şey yok," diye fısıldadı, sadece bana. "Her şey yoluna girecek." Bana gülümsedi. "Her zamanki gibi."

"Sadece... gitmesen olmaz mı?" Ondan gitmemesini isterken kendimi tekrar ettiğimi biliyordum ama midemin çukuruna korkunç bir korku hissi yerleşmişti.

"Bu işler böyle yürümüyor HC," diye inledi, acı çekmiş görünüyordu. "Ben yapamam gitme."

"Ben de onunla gideceğim," diye açıkladı Noah, koltuktan kalkarken.

"Hayır, yapmayacaksın," diye karşılık verdi Hunter. "Otur yerine."

"Eğer gitmek zorundaysan Noah'yı da yanında götür," diye ısrar ettim. Yalnız olmayacağını bilmek daha iyiydi. "Lütfen?"

Hunter alçak bir hırıltı çıkarmadan önce uzun bir süre bana sertçe baktı. "Peki." Dönüp Noah'ya baktı ve şöyle dedi: "Sen bir pisliksin. Bu."

Noah sırtıttı. "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Bir saate dönerim," dedi Hunter, artık dikkati bana odaklandığı için sesi çok daha yumuşaktı. Dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve arkasını dönüp uzaklaşmadan önce, "En fazla iki," dedi.

"Hunter?" Noah'yla birlikte odadan çıkışını izlerken seslendim. "Evet?" diye cevap verdi, omzunun üzerinden bir bakış attı.

"Hayatta kal." Küçük bir gülümsemeyi zorlayarak, tutuşumu sıkılaştırdım. "Lütfen." Sevmeye başladığım o kirli, çocuksu sırtışını izledim. "Tatlım, endişelenecek bir şey yok," diye alay etti. "Ben Kurşun geçirmez." Sonra da gitti.

Ve endişelenmeye başladım.

Elli Dördüncü Bölüm

Şanslı

Tehlike mevcut olduğunda bir erkeğin vücudunda dalgalanan bir his vardır.

Sanki vücudunun içinde bir şalter atıyor ve onu yaklaştırmakta olduğunu hissettiği belaya karşı uyarıyor ve hazırlıyor.

Ensesindeki tüyler diken diken olur, elleri sabitlenir ve içindeki hayatta kalma içgüdüğü kükreyerek canlanırken duyguları kapanır.

Etrafındaki her şey daha keskin, daha canlı ve net hale gelir.

Gözleri, beyni ve vücudu güçlerini birleştirir ve tehdidi tespit edip ortadan kaldırmak için daha çok çalışır.

Benim için bu uyarı işareti beni hayatta ve tek parça halinde tutmuştu. Ama bu gece beni hayal kırıklığına uğrattı.

Sadece çok az çok geç geldi.

Ateş Çemberi'nin eteklerinde Noah'nın arabasından inip etrafımızı saran palalı ve silahlı adamlarla göz göze geldiğim anda, içinden çıkamayacağım bir şeye doğru yürüdüğümü anladım.

En azından tek parça halinde değil.

Ayrıca bunu durdurmak için bir şey yapamayacak kadar geç kaldığımı da biliyordum. Gonzalez onunla burada buluşmak için aradı.

David hakkında bilgisi olduğunu söyledi. Bana yalan söylenmişti.

İhanete uğramıştım.

Bu kısım çok açıktı.

Ama açık olmayan kısım, gerçekten bilmek istediğim şey şuydu
Neden?

Artık tek çıkış yolum buydu ve ben de bu şansın zayıftı, hayatımın çoğunu savaşıarak ve öldürerek geçirmiştım. Sekiz adam üzerimize doğru yaklaşırken, "Buradan çıkmanız gerek," diye uyardım. Hepsi de silahlı ve Gonzalez'in çetesinin üyesi oldukları belli. "Arabaya bin ve sür."

"Sanki seni tek başına bırakıyorum," diye hırladı Noah, gözleri yaklaşan adamlara kilitlenmişti.

"Noah," diye tısladım. "Lanet arabaya geri dön ve git!"

"Seni burada bırakmayacağım Luck," diye ısırđı. "Böyle bir şey olmayacak."

Adamlar üzerimize kapanmadan önce söyleyebildiğim son sözler "O zaman sen lanet bir aptalsın," oldu.

Silahıma uzandım.

Ve sonra kıyamet koptu.

Otuz bir yaşımdaydım ve ölmeye hazırdım. Uzun zamandır hazırdım.

Yaratıcımla barışmak, yapmak istediğim bir şey değildi.

Benim gözümde yaratıcım bana hayat veren kadındı ve annem gideli çok uzun zaman olmuştu.

Üst kattaki adamla aramı düzeltmeye çalışmak gibi bir planım yoktu.

Bunu gerçekten kefarete ödeyebilecek adamlara bırakıyorum - yaptıklarından pişmanlık duyan adamlara.

Çünkü ben kesinlikle o adamlardan biri değildim.

Dövüldüm, bıçaklandım ve sonunda beni alt ettiklerinde kanlar içindeydim.

Gömleğim vücudumdan tamamen sıyrılırken, ikinci bir bıçağın ısırığı göğsümü kesip beni yararken dizlerimin üzerine çöktüm.

Yüzünün yarısı çökmüş bir halde yüzüstü yere kapaklanan Noah, kendisini tutan adamlara karşı tekme tokat dövmeye devam etti.

Beni tutan iki adam beni Noah'dan uzaklaştırmaya başladığında, içimde bir umut ışığı yandığını hissettim.

Bu onun için değildi.

Bu gece ölmeyecekti. Sadece ben.

Bana kükrerken ve çılgınca yerden kalkmaya çalışıp başaramazken duyabildiğim tek şey Noah'ın sesiydi.

"Benim için kızıma iyi bak, dostum," diye seslendim toprak ve çakılların arasından depoya doğru sürüklenmeden önce.

Bölüm Elli Beş

Şanslı

Gözlerine bakarak bir adam hakkında çok şey söyleyebilirdiniz.

Gözlerinizin içine bakamadığında bir adam hakkında daha fazla şey söyleyebilirdiniz.

Ve şu anda, Gonzalez *bana* bakamazdı.

Adamlar beni şenlik ateşinin kükreyen alevlerinden ayaklarımı uzatarak yere attıklarında, "Bolillo," diye onayladı gergin bir ses tonuyla. "Vakit geldi."

Kükreyen ateşin ve çatışmanın sesinin üzerinde, Nuh'un hala kükrediğini ve adımı çağırdığını duyabiliyordum, ama düşüncelerimi gerçekten kıran şey bir bebeğin ağlama sesiydi.

Kural olarak alınan bir adam değildim, bağışlayıcı biri de değildim, ama Annabelle'in çığlık atan bebeğini elli metreden daha az bir mesafede kucakladığını görmek G'nin adamlarından biri kafasına silah dayamışken, vicdanıma korkunç şeyler yaptı.

"Bir anne ve bebek mi?" Bana açıkça ihanet etmiş olan bu bok çuvalına ters ters baktım. "Ne yapıyorsun, G?"

Belki de yaklaşan babalık duygularımı ortaya çıkarıyordu ama bu yanlıştı.

Belki de kendi çocuğumla asla tanışamayacağımı bilmek Annabelle için hissetmemi sağladı.

Çünkü ben *yapmazdım*.

Ya Hope?

Kahretsin, bunu düşünemezdim.

Bunun ona ne yapacağını düşünemiyordum. Kendimi tutmam gerekiyordu.

Bir korkak gibi parçalanmazdım.

Gonzalez, "Ne yapılması gerekiyorsa Bolillo," diye ısırdı. Hâlâ gözlerimin içine bakmıyordu.

"Beni mahvettin, G," diye homurdandım. "Peki ne için?"

Gonzalez çenesini sıktı ve alevlere baktı ama bana cevap vermedi.

Vücudumda kalan tüm gücü kullanarak kendimi o lanet yerden kalkmaya zorladım.

Hiçbir orospu çocuğu için dizlerimin üzerinde

ölmeyecektim. Hele onun gibi dönek bir piç için hiç.

Göğsümden ve karnımdan kan sızarken, bir elimi cebime soktum ve sigaramı çıkardım.

Bu gece dışarı çıkacak olsaydım, önce lanet bir sigara içerdim.

İliklerime kadar zayıflamıştım, kutuyu dudaklarıma götürdüm ve bir sigara çıkardım ama yakamadım. Çok güçsüzdüm.

Gonzalez sonunda fırtınalı gözlerle ve maskeli bir ifadeyle bana baktı. Kendi cebini karıştırıp çakmağını çıkarmadan önce nefesinin altında bir dizi küfür mırıldandı. Çakmağı çıkararak açtı, öne doğru bir adım attı ve sigaramı yaktı.

O sırada uzun boylu, yıpranmış görünümlü bir adam gölgelerin arasından çıktı.

biliyordum.

Bunun neden olduğunu çok iyi biliyordum.

Neden bu gece buraya çağrıldığımı.

İhanete uğramıştım.

"Bay Casarazzi," dedi yaşlı adam hafif bir ses tonuyla. "Sonunda tanıştık."

Başımı iki yana eğerek kaşlarımı kaldırdım ve karşımdaki yaşlı adama baktım.

Demek bu oydu.

Meşhur sperm donörü. En iyi
arkadaşımın babası.

Hope'un büyükbabası.

David Henderson.

Başımı sallayarak sigaramdan derin bir nefes çektim ve Gonzalez'e döndüm. "Sana ne teklif etti?" Düz bir tonda sordum. "Otuz parça gümüş mü?"

Gonzalez cevap vermedi ama burun delikleri alevlendi ve ellerini yumruk yaptı.

"Ve sen de bir hain piç gibi bunu kabul ettin," dedim ona. "Senin onurun yok, G. Lanet olası sadakatin yok."

"Şimdi, şimdi," diye alay etti David, karanlık bir şekilde kıkırdayarak. "Eziklik yapma, Lucky."

Çenemi sıkarak ona ters ters baktım. "Beni kendin mi öldüreceksin David?" Tiksintiyle dudak bükmeden önce onu bir aşağı bir yukarı süzdüm. "Yoksa kendi ellerini kana bulamaktan mı korkuyorsun?"

David bana karanlık bir şekilde sırıttı. "Diğerini getir," diye bağırdı. "Onun izlemesini istiyorum."

"Daha ileri gitmeden önce, kız meselesi var," diye araya girdi Gonzalez, gözleri David'e kilitlenmişti. "*Kızınız.*"

"Kızın mı?" David başını geriye attı ve güldü. "O bir genelevde geçirdiğim birkaç saatlik eğlencenin sonucu. Başka bir şey değil."

Gonzalez uzun süre ona sertçe baktı ve sonunda geldiğim yöne doğru ilerleyen adamlarından birine sertçe başını salladı.

Birkaç dakika sonra Noah gözümün önüne geldi. Etrafı onu dikkatle izleyen yarım düzine adam tarafından sarılmıştı ve bir yandan da onu zapt etmeye çalışıyorlardı.

"Seni lanet canavar!" Noah kükreyerek Gonzalez'e ters ters baktı. Şakağına silah doğrultan adam, silahı sert bir şekilde Nuh'un kafatasının arkasına indirdi.

Bu hareket normal bir adamı bayıltırdı ama Noah normal bir adam değildi.

Hırlayarak ileri atıldı ve pisliğe kafa atarak onu ayaklarından yere düşürdü.

Noah kendisini tutan pislik sürüsünden kurtulmaya çalışıp başaramayınca her yere kan sıçradı.

"İşte bu," diye kıkırdadı David, Nuh'un sayısız adam tarafından zorla yere yatırıldığı yeri göstererek. "Hoş bir sürpriz." Gözlerini yere düşen arkadaşına dikti ve "Merhaba evlat" dedi.

"Siktir git!" Noah ona doğru hamle yaptı, ancak onu alt etmek ve kontrolü elinde tutmak için mücadele eden birden fazla adamın katıksız gücü tarafından durduruldu. "Sen benim babam falan değilsin," diye kükremeye devam etti. "Onlardan bir tane vardı ve buradan çok uzak olmayan bir yere gömüldü. Yakında sen de ona katılacaksın!"

"Kaslı ama beyinsiz," diye söylendi David. "Ne yazık."

Gonzalez elini Annabelle'e silah doğrultan adama doğru kaldırdı ve "Çocuğu al" diye emretti.

Yürümeye başlayan çocuk Annabelle'in kollarından koparıldı ve başka bir adama teslim edildi.

Boğazından kopan vahşi çığlığı duyduğumda midem çalkalandı.

"Ona zarar vermeyin," diye bağırdı. "Lütfen.... Bebeğıme zarar vermeyin."

Bunun olmasını engellemek için bir şey, herhangi bir şey yapmak için harekete geçtim ama vücudum beni hayal kırıklığına uğrattı. Ona doğru sendeleyerek ilerlerken dizlerimin üzerine çöktüm ve bu sırada karnıma bir tekme yedim.

Silahlı adam yüzüne nişan alırken Annabelle "Noah," diye haykırdı.
"Noah, lütfen... onu eve, babasına götür," diye boğuk bir sesle bağırdı.

"Sen

Biliyorsun," diye yalvardı. "*Biliyorsun...* lütfen onu eve, Jordan'a götür -"
Bang.

Yere yığıldı, cansızdı ve gözlerinin arasından sürekli kan akıyordu.

"*Anne, anne*" diye bağırان o bebeğin sesi içimde bir şeyleri kırdı.

İçimde bir şey öldü.

Noah'ın adımı haykırdığını, merhamet için yalvardığını duyabiliyordum ama bu gece burada merhamet gösterilmeyeceğini biliyordum.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve acı dolu bir nefes verdim.

Gonzalez silahını göğsüme doğrultmadan birkaç saniye önce sert bir ses tonuyla, "Korkarım bu canını yakacak, Bolillo," dedi. "Diğer tarafta görüşürüz, dostum."

Gözlerimi en iyi arkadaşımdan ayırmadım ve o anda onun için farklı bir hayat için dua ettim.

Farklı bir sonuç.

Bunu görebiliyordum; Nuh'un gözlerindeki acıyı - çaresizliği - izlerken üzerinde.

"Sorun yok," diye fısıldadım, kelimelerim zar zor duyuluyordu ama duyduğunu umuyordum.

Ben. "Hope'a söyle, ben-"

"*Hayır!*"

Vücudum kurşunla delik deşik olmadan önce duyduğum son şey
Noah'ın boğazından çıkan kükreme oldu.

Ve sonra, hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

Hissedebiliyordum; yerde kanlar içinde yatarken içimden sızan yaşamı.

Onu sevdiğimi

söyle. Üzgün

olduğumu söyle.

Onu ölümüne sevdiğimi söyle.

Gözlerimi son kez kapattığımda ve bedenimi saran karanlığı
kucakladığımda *onun* yüzünü gördüm.

Umut.

Bölüm Elli Altı

Umut

Bir sorun vardı.

Şimdiye kadar dönmüş olmalıydılar.

Bana şimdiye kadar döneceğini
söylemişti!

"Hope, sakinleşmen gerek," diye telkinde bulundu Teagan, oturma odasında delirmiş bir meczup gibi volta atmamı izlerken.

Sakinleşemedim.

Yapamadım.

İçimdeki her içgüdü *tehlike* çılgınlıkları atıyordu.

Midem korku ile doluydu.

Zor nefes alıyordum.

Elimi karnımdaki küçük şişliğe bastırarak, duramadan yürümeye devam ettim.

"Eminim her şey yolundadır," diye ekledi Teagan, gözleri her hareketimi takip ediyordu.

"O zaman neden kalbimde korkunç bir acı var?" Olduğum yerde durdum, yüzümü ona döndüm, elimi göğsüme bastırdım ve fısıldadım, "*Hissedebiliyorum* Teegs. Korkunç bir şey oldu."

"Hamilelik hormonları yüzünden," diye beni temin etti. "Bir kadını çıldırtırlar."

Sözcükler daha ağızından çıkmamıştı ki, cumbalı pencereden bir arabanın farları göründü.

Rahatlama bir gelgit dalgası gibi üzerime çöktü.

Teagan kendini yavaşça koltuktan kaldırırken gülümseyerek, "Gördün mü?" dedi. "Sana geri döneceklerini söylemiştim."

Kalbime dolan rahatlamayla, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle koridora koştum.

Gözlerim kapıda duran, kanlar içinde ve kollarında çığlık atan Ryder'ı tutan Noah'ya takıldığı anda gülümsemem kayboldu.

"Noah?" Teagan kocasının şiddetle titrediği yere doğru koştu. "Noah, neler oluyor?" Bebeği kucağından alarak, "Ryder'la ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Annesi... lanet olsun," diye boğuk bir sesle konuştu. "Onu öldürdüler, Thorn... Tam onun gözü önünde. Ben... Ben..." Başını salladı ve kesik kesik bir nefes verdi. "Bana... onu eve getirmemi söyledi... Jordan."

"Nerede o?" Ben talep ettim. "Hunter nerede?"

"Umut," diye söze başladı ama göğsünden kocaman bir hıçkırık kopunca sesi kesildi.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

"Sakın söyleme," diye boğuldum, ellerimi havaya kaldırarak ondan uzaklaştım. "Sakın bunu söylemeye cüret etme, Noah!"

"Çok üzgünüm Hope, durduramadım," diye ağladı gözyaşları yüzünden aşağı dökülürken. "Denedim... Onları durdurmaya çalıştım-"

"Kesin şunu!" Ayaklarımın altındaki zemin parçalanıyormuş gibi hissederek çığlık attım. "Sakın söyleme."

Noah göğsü kabararak, "O öldü Hope," diye boğuk bir sesle konuştu. "Çok üzgünüm... Yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

Nefes
alamıyordum.

O gitmişti.

Hayır.

Hayır.

Lanet olsun, hayır!

"Bana yalan söylüyorsun," diye hırladım, şiddetle titriyordum. "Sen lanet bir yalancısın!"

"O öldü, Hope! Lucky öldü!" Noah boğuk bir sesle kükredi. "Beni yere yatırdılar ve o piçlerin vücudunu kurşun yağmuruna tutmasını izlemek zorunda bıraktılar!"

David... Gonzalez ona ihanet etti... Lanet olası yerde kan kaybından ölmesini izledim.

yer-" İçini parçalayan büyük bir hırıltıyla sesi kesildi. "Onun ölümünü izledim!"

Daha önce hiç yaşamadığım bir acı kalbimi parçaladı, yararak açtı.

Göğsümü tutarak nefes almaya çalıştım ama yapamadım.

Nefes alamıyordum.

Teagan'ın birine, "*Buraya gelmen gerekiyor,*" dediğini duyabiliyordum.

"*Bu Lucky. O... Tanrım, o gitti.*"

Nefes nefese, geriye doğru tökezleyerek merdivenlere düştüm.

Bu nasıl oluyordu?

Bu gerçekten oluyor

muydu? Hunter ölmemişti.

Olamaz.

Vücudumdan dışarı süzülüyormuşum gibi

hissettim. Bunu yukarıdan bir yerden

izliyordum.

"Nerede o?" Vücudumu kontrol edemeyecek kadar şiddetli bir şekilde titreyerek talep ettim. "Nerede o, Noah?"

"Umut..." Noah fısıldadı. Bana doğru hamle yaptı ama ben onu uzaklaştırdım.

Dokunmasını istemedim.

Ondan hiçbir şey istemedim.

Hunter'ı istedim.

"Onu nerede bıraktın?" Çığlık attım, kederden delirmiştim. "*Cesedini* nerede bıraktınız?"

"Hope, lütfen... bunu yapma."

Arayan Teagan'dı.

Benimle konuşuyordu.

Beni ikna etmeye

çalışıyordu. Hiçbirini

istemedim.

"Benden uzak dur," diye hırlayarak onu uyardım. "Sakın bana yaklaşma."

"Yapabileceğim hiçbir şey yoktu," diye tekrar tekrar söylemeye devam etti Noah. "O ölmüştü ve kucağımda lanet olası bir bebek vardı.

Yapamadım... Onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Özür dilerim... Çok özür dilerim-"

"Onu orada bıraktın," diye suçladım. Sendeleyerek ayağa kalktım ve ona doğru koştum. "Onu orada yalnız mı bıraktın?" Göğsüne olabildiğince sert vurarak çığlık attım,

"Onu orada nasıl bırakırsın? Bunu ona nasıl yaparsın?"

"Özür dilerim," diye fısıldadı Noah, tekrar tekrar. "Çok üzgünüm, tatlım."

Sözleri üzerine başımı kaldırdım. "Sakın," diye uyardım titreyerek, "bana bir daha tatlım *deme*." Ağlarken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı, "O bana

tatlım."

Kollarını bana dolamaya çalıştı ama ben onu ittim.

Dokunmasını istemedim.

Hiçbirini istemedim.

Çılgına dönmüş bir halde kapıya baktım ve ona doğru hamle yaptım.

"Hope!" Noah arkamdan kükredi ama ben durmadım.

Evinin merdivenlerinden koşarak indim, arabasına koştum ve kapıyı açtım.

Sürücü koltuğuna atlayarak kilitleri kapattım ve Noah'nın kontakta bıraktığı anahtarı çevirdim.

Araba kükreyerek canlandı.

Noah sürücü tarafındaki cama vurarak, "Arabadan in, Hope," dedi.

"Sadece içeri gel... lütfen!"

Onu görmezden gelerek arabayı vitesle taktım ve pervasızca yola çıktım, tek tutarlı düşüncem onu bulmaktı.

Onu eve getir.

"Messina. Sana buraya geri gelmemeni söylemişim," dedi kalın İspanyol aksanlı bir adam Noah'nın renkli camlı arabasının diğer tarafından. "Çocuk öldü. İşi bitti."

*Çocuk
öldü.*

Tamamdır.

Çocuk öldü.

*Adı Hunter. Hunter
öldü.*

Arabanın kilidini açarak kapıyı ittim ve dışarı çıktım. Tüm vücudum tepeden tırnağa titriyordu ama "Gonzalez sen misin?" diye sorarken sesim titremedi.

Adam sertçe başını sallamadan önce uzun bir süre bana sertçe baktı.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Sordum, ses tonum düz ve soğuktu. "Ben o kadının

Onun çocuğunu içimde taşıyorum," diye devam ettim, yanıtını beklemeden. Buna ihtiyacım yoktu. Sadece *beni duymasına ihtiyacım vardı*. "Ona ihanet ettiğin için babasını asla tanıyamayacak bir çocuk -" gözyaşlarım beni boğmakla tehdit ederken sesim kesildi, ama kendimi buraya söylemek için geldiğim şeyi söylemeye zorladım, "Beni ona götür. Onu *görmek* istiyorum."

"Buraya gelmek bir hataydı Damita." Adam bana acı dolu bir ifadeyle baktı. "İnan bana, görmek istemezsin."

"Onu görmek *istiyorum*," diye tekrarladım, sesim kısık. "Onu eve götürmek istiyorum."

"Evet, evet," diye mırıldandı çenesini ovuşturarak. "O zaman onun kemiklerini küllerden kazıyacaksın."

Sözlerinin doğrudan bir sonucu olarak vücudum sert bir hıçkırıkla sarsıldı.

Yaptıklarından.

"Bilmeniz gerekir," diye ekledi Gonzalez. "Borç ödendi."

Gözyaşlarım beni kör ederken, şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Borç mu?"

Gonzalez, "Ailenle büyükbaban arasındaki borç," diye yanıtladı. "Ailenle büyükbaban arasındaki

Çocuğun hayatı intikamın bedeliydi." Başını ateşe doğru eğdi ve "Artık bitti. Sana hiçbir zarar gelmeyecek."

Acı.

Acı.

Acı.

"Bu bizim kodumuz, Damita." Gonzalez, etrafında birkaç adamın durduğu ve hepsinin alevlere baktığı bir şenlik ateşini işaret etti. "Bizim yaşam tarzımız."

Başımı dik tutarak alevlere doğru yarı yürüdüm, yarı sendeledim.

Kederimin sisi içinde kokusunu alabiliyordum; etrafımdaki ölümün pis kokusu.

Yanan etin kokusu.

Gözlerim ateşe takıldı ve başım buruşarak onunla birlikte öldü.

Kıyafetleri

görebiliyordum. Sarı

saçları yanıyordu.

Onun bu dünyadan silinişinin kokusu.

Dizlerimin üzerine çökerek ellerimi yere koydum ve çığlık attım. Kimse bana dokunmadı.

Tek bir kelime bile konuşulmadı.

Ateşin etrafında duran adamların hepsi gözden kayboldu.

Ve ben kederimde yalnız kaldım.
Ruhumun diğer yarısının yasını
tutmak için. Sevgilim alevler içinde
yok olurken.

Orada, kana bulanmış yerde kaldım, yanan bedeninin başında nöbet
tuttum ve bir daha nasıl ayağa kalkacağımı merak ettim.

Alevler önce köze sonra da yerdeki küle dönüştüğünde ve güneş
tepemdeki gökyüzünde yükselmeye başladığında, kesik kesik bir nefes
verdim.

Kazağımı çıkardım, küllere uzanmadan önce yanımda yere serdim.
Titreyen ellerimle onları toplayıp kumaşın üzerine dikkatlice
yerleştirmeye başladım.

"Umut," diye boğuldu tanıdık bir ses yanıma diz çökmeden önce. Onu
yanımda görünce şaşırmadım.

Burada olduğunu
biliyordum. Beni izlediğini.

Hunter'ı.

Noah ellerimi elleriyle kapatarak, "Bunu yapma," diye yalvardı. "Lütfen...
O bunu yapmanı istemezdi."

"Onu eve getirmeliyim, Noah," diye fısıldadım, vücudum şiddetle
sarsılırken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. "Bunu yapmak
zorundayım." Burnumu çekerek bir avuç küle daha uzandım. "O bundan
daha iyisini hak ediyor..."

"Biliyorum," diye fısıldadı. Ellerimi tutarak kucağıma koydu ve "Ben
yaparım" dedi.

Ve yaptı da.

İliklerime kadar uyuşmuş bir halde, Noah'nın küllerini toplayıp
kazağıma güvenle sarmasını izledim. "Onunla ilgileneceğim Hope," diye
söz verdi. "Hak ettiği gibi uğurlanmasını sağlayacağım."

Ayağa kalkarak amcamın elindeki kumaş parçasına baktım ve hayatımın son damlalarının da kemiklerimden sıyrıldığını hissettim.

Sonra arkamı döndüm ve Noah'ın itirazlarını duymazdan gelerek uzaklaştım; yalnız kalmanın güvenli olmadığını söyledim.

David Henderson artık umurumda değildi.

Bana zarar veremezdi.

Beni zaten öldürmüşken olmaz.

İçim zaten ölüyken olmaz.

Bölüm Elli Yedi

Umut

Noah cenazeyi organize etti.

Törende onun en sevdiği iki şarkıyı çaldılar.

Ben Howard'ın *Oats in the Water* ve Hozier'in *Take me to Church* şarkıları.

En azından Teagan'dan aldığım sayısız mesajdan birinde okuduğum buydu.

Ben gitmedim.

Noah onu altın bir vazo içinde South Peak Road'daki evine getirdi. Yine, bana söylenen buydu.

O geceden beri oraya gitmemiştim. Evden çıkmamıştım.

Ben istemedim.

Noah küllerini savurmadan önce benim hazır olmamı bekliyordu.

Asla hazır olamayacaktım.

Asla.

Ailem her gün aradı.

Telefona cevap vermedim.

Kapımı çaldılar. Kilitli tuttum.

Yalnız kalmak istedim.

Onu kaybetmeyi hiç düşünmedim.

Benim gözümde o yenilmezdi.

Böyle bir şeyin olabileceğini hiç düşünmemiştim ve şimdi böyle bir şey olduğu için nasıl başa çıkacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Acı nasıl yönetilir?

Tarif edilemezdi.

Boş.

Uyuşu

k.

Soğuk.

İçeride ölü var.

Nasıl hissettiğimi ancak bu şekilde tarif edebilirdim. Onu sevmek ve kaybetmek benim için çok fazlaydı.

Beni bu şekilde hissettirmek, kötü seçimlerim için lanet bir cezaydı.

Yaptığım korkunç şeyler için.

Etrafımdaki insanlara yaşattığım acılar için.

Eğer her şeyi geri alabilseydim, sırf o yaşayabilsin diye alırdım. Böylece bu dünyada olabilirdi.

Onsuz bir hayatı nasıl sürdüreceğimi bilmiyordum. Bunu düşünmek bile beni öldürüyordu.

Kendimi kilitlemek başa çıkabilmemin tek yoluydu.

Onun bir parçasının içimde büyüdüğünü bilmek hâlâ nefes alıyor olmamın tek sebebiydi.

Onun çocuğunun içimde büyümesi bana devam etme, bir ayağımı diğerinin önüne koyma isteği verdi.

Nefes almaya devam etmek için.

Bölüm Elli Sekiz

Umut

"Eve gel Angel," diye yalvardı babam telefonda. "Orada böyle tek başına olmak senin için iyi değil."

Başımı salladım.

Gitmiyordum.

Gidemezdim.

Ondan bana kalan tek şey
buydu. Gitmesine izin
veremezdim.

Yürüyüp gidemedim.

Tam burada, zamanda donmuş bir şekilde, kokusunun hâlâ mevcut olduğu yerde kalmam gerekiyordu.

Sözleri zihnimdeyken, elleri hala bedenimin üzerinde dolaşıyordu. Onu hissedebildiğim, tadabildiğim ve duyabildiğim yerde.

Hâlâ yaşadığı yerde.

Vidalarım kırıldı ve büküldü, paramparça oldum ve içim parçalandı.

Aldığım her nefes kalbimin parçalanmasına ve beni mızraklamasına neden oldu.

Acı içimi kemiriyor, zehirli nefret ve kızgınlık uyanık olduğum her saate işkence ediyordu

Kalbim kırık bir şekilde yatağıma uzandım, kendimi ölü gibi hissediyordum ve öyle de görünüyordum. Kanım kurumuş gibi hissediyordum.

Onun yüzünden.

Çünkü onu

kaybetmiştim.

Çünkü onu kurtaramadığım için üzgündüm.

Bölüm Elli Dokuz

Umut

Günler haftalara dönüştükçe, kendimi bir zamanlar değer verdiğim her şeyden uzaklaşırken buldum.

Aile artık benim için bir anlam ifade etmiyordu. Benim merkez noktam olmadan olmaz.

Geceleri ağlayarak uyuyordum ve rüyalarımda beni ziyaret ediyor, bilinçaltımda beni güvende tutuyor, gözlerimi açmam ve bu dünyada onsuz bir gün daha geçirmem için gereken gücü veriyordu.

Kırılğan ve kırık, kendimi şimdi böyle tanımlıyorum.

En sevdiğim şarkıların sözleri artık en derin sırlarımı saklıyordu ve o şarkıları yüksek sesle çalarken günahlarımı dünyaya itiraf ediyordum.

Yakasız ve görevi olan bir rahip gibi, müzik bana asla ihanet etmezdi.

Kalbimin çalma listelerinde, acımın özgürce kanamasına izin verdim ve kendimi gerçek kusurlu insan olduğum için ifşa ettim.

Kulaklarımı dolduran her akor, kelime ve nota ile ruhum
Temizlenmiş.

Fleurie'nin *Hurts Like Hell* şarkısını haftalarca tekrar tekrar çaldım, şarkı sözlerinde boğuldum.

Acımın içinde boğulmama izin verdim, depresyonuma daha da dalarken onun sözlerini daha derin bir seviyede hissettim.

Onun hakkında konuşmak istemedim çünkü anlamaları mümkün değildi.

Hiçbiri.

Kederimde yalnızdım. Tam da olması gerektiği gibi. Onu asla unutamayacaktım.

Peki ya bu?

Ruhumun ikiye bölünmesi, ona verdiğim acının kefaretiydi.

Beni severken ölmüştü.

Ve ben *sadece* onu severek yaşayacağım.

Karnımda büyüyen çocuk beni burada tutan tek şeydi.

Benim için anlamı olan tek şey. Devam ederdim.

Bunu sonuna kadar götüreceğim.

Bir ayağımı diğerinin önüne koyardım. Ve bunu çocuğumuz için yapardım.

Birlikte yarattığımız hayat için.

Onun mirasını içimde taşıyordum ve bu kez onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Çocuğumuz onun ne kadar inanılmaz ve özverili bir insan olduğunu bilerek büyüyecekti,

Babası harika bir adamdı.

Bundan emin olurdum.

Altmışıncı Bölüm

Umut

Bu sabah uyandığımnda gözlerim yaşlarla doluydu.

Uykumda bile ağlıyordum.

Acı beni *sakat bırakıyordu*.

Aziz Michael Kilisesi'ndeki sıraya oturup dizlerimin üzerine çöktüm ve dua ettim.

Tanrı'nın üzerime çullanıp beni kalbimdeki acıdan kurtarması için dua ettim.

Merhamet etmesi için yalvardım.

Sonra da bana hayatta kalmam için gereken gücü vermesini diledim.

Çünkü ilahi bir müdahale olmadan başaramayacağımı biliyordum.

Ayak sesleri mermer zeminde tıkırdadı ama kılıımı bile kıpırdatmadım. Orada kimin olduğunu bildiğim halde.

Bugün beni buraya kadar takip ettiğini biliyordum. Haftalardır beni takip ediyordu.

Oturduğunda küçük bir soğuk hava dalgasının bana değdiğini hissettim ama arkamı dönmedim.

Hareketsiz bir şekilde dizlerimin üzerinde durdum, parmaklarımı birbirine doladım ve büyükannemin tespihini tuttum. "Tanrım beni affet," diye tekrar tekrar zikrediyor, ona yaşattığım tüm acı ve ıstıraplar için af diliyordum. O hayattayken sahip olduklarımın kıymetini bilmediğim için. "Lütfen Tanrım, günahlarımı affet."

"Tanrı seni çoktan affetti, Angel," diye fısıldadı babam, ellerimi kendi elleriyle kapatarak. "Şimdi senin de aynısını yapmanın zamanı geldi."

"Sence bir insanın kırık bir kalpten ölmesi mümkün mü?" Babama dönüp "*Çünkü ölüyormuşum gibi* hissediyorum" diye itiraf ederken gözyaşlarım görüşümü bulandırdı.

"Biliyorum tatlım," diye fısıldadı babam, beni koluna çekerek. "Bu acıyı senden alabilseydim, alırdım."

"Yapma," diye hıçkırdım, can havliyle babamın omuzlarına yapıştım. "Bana böyle seslenirdi." Boğazımdan acı dolu bir hıçkırık koptu. "Eskiden."

Babam yanımda oturuyor, beni dünyaya getirdiği günden beri yaptığı gibi bedenimi kollarında tutuyor, benimle birlikte ölüyor, benimle birlikte acı çekiyor, acımı alıyor ve kendi acısı haline getiriyordu.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldamaya devam etti. "Kızım benim. Benim küçük kızım. Benim tek küçük kızım. Eğer sana bir şey olursa, ben hayatta kalamam.

Ve bebeğiniz bilecek. Babasının kim olduğunu bilecek ve Onu güvende tutmak için yaptığı fedakarlıklar. Annesini güvende tutmak için. Ve seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadı. "Seçimlerinle. Kötünün altındaki iyiyi gördüğün için. İyi bir şey yaptın, bebeğim."

"Yeterince iyi değildi."

"Onun içindi," diye yatıştırdı babam. "Senin onu sevdiğini bilerek öldü. Bunun ona nasıl bir huzur verdiğini hayal edebiliyor musun? Bunu ona sen verdin Hope Carter. Ona kalbini ve bir çocuk verdin. Belki çocuğunun büyüdüğünü göremeyecek ama emin ol, o adama son dakikalarında huzur verdin."

"Ya onu bir daha göremezsem?" Hıçkırığa hıçkırığa ağladım. "Ya bu..." Elimi amaçsızca kilisenin etrafında salladım. "Gerçek değil mi?"

"İnanç budur, tatlım," diye yanıtladı babam. "Kalbinin sana söylediğine inan. Nadiren yanılır."

"İnanıyor musun?" Sıkıştırarak söyledim.

"Ruh eşi olduğunuzda birbirinizi tekrar bulacağınıza inanıyorum," dedi bana. "Dünyadaki zamanımız olduğunda nereye giderseniz gidin."

"Sanırım buradan uzaklaşmam gerekiyor baba," diye itiraf ettim. "Artık *burada* kalamam. Bu çok zor. Her şey bana onu hatırlatıyor ve ben... İyileş."

"Biliyorum," diye fısıldadı babam. "Annen ve ben bu konuyu konuştuk ve ikimiz de bunun muhtemelen en iyisi olduğunu düşünüyoruz." Kolunu boynuma doladı.

"Keşke annenle konuşsan Hope. Seni o kadar çok seviyor ki."

"Onunla konuşmaya hazır değilim," diye karşılık verdim ve içimde büyük bir öfke patlamasının kabardığını hissettim. Annemin bana ulaşmak için yaptığı her aramadan, mesajdan ve girişimden kaçınmıştım. "Onu asla kabul etmedi," diye ısırdım. "Öyleyse *öldüğü için* üzgün olduğunu bana nasıl söyleyebilir?"

Babam derin bir iç çekti ama cevap vermedi. Buna sevindim.

Şu anda onun hakkında konuşmak istemiyordum.

"Birkaç hafta önce büyükannen Tracy'yi aradım," dedi onun yerine.

"Bence gidip bir süre Louisiana'da onunla kalmalısın."

"Kaçıyor muyum?" Boğuldum. "Eğer gidersem, onu hayal kırıklığına mı uğratmış olurum?"

"Hayır Angel, kaçmıyorsun," diye söz verdi, sesi duygusallıkla kalınlaşmıştı. "Hayatta kalıyorsun."

Bölüm Altmış Bir

Umut

Explorer'ının bagajına bir çanta koymuştum, gitmeye hazırdım.

Hastanenin önünde durdum ve emniyet kemerimi çözüp inmeden önce kendimi toparlamak için birkaç dakikamı ayırdım.

İkinci bir yoğun kar tabakası yağmaya başlamış, yerdeki zaten kalın olan kar örtüsüne katılmıştı.

Dikkatli bir şekilde otoparktan geçerek hastanenin ana girişine doğru ilerledim.

Bu gece buraya gelmek yapmak istediğim en son şeydi ama yapmak zorundaydım. Teagan'ı görmek zorundaydım.

Üç gün önce doğum yapmıştı ve sezaryen ameliyatı sonrası iyileşme sürecindeydi.

Ve aramadığım için dünyanın en boktan arkadaşıydım.

Asansörle altıncı kata, doğum koğuşuna çıktım ve sterilize edilmiş koridordan 26B numaralı odaya yürüdüm.

Odaya ulaştığımda kapının cam kısmına baktım ve kalbim göğsümde sıkışıp kaldı.

Teagan, göğsüne bastırıldığı minik mavi bir kundakla yatağında doğrulup oturuyordu.

Noah yatağının kenarında oturmuş, karısını ve oğlunu izliyordu.

Küçük ailelerini görünce gözlerim doldu - sonunda çok istedikleri ama hiçbir şekilde kız kardeşinin yerini tutmayan bebekle tamamlandı.

En iyi arkadaşım için hissettiğim mutluluk aniden ortaya çıktı ve beni boğmakla tehdit etti.

Teagan harika bir anne olurdu.

Noah harika bir baba olacaktı. Ve sonra acı geri geldi. Bebeğim asla buna sahip olamayacaktı.

Benim oğlum ya da kızım, babalarının onlara Nuh'un oğluna gülümsediği gibi gülümsemesini asla istemez.

Beş ay sonra bunu yapma sırası bana geldiğinde, bunu tek başıma yapacaktım.

Kalbimde dönüp duran duygu girdabıyla savaşıarak odaya girmeden önce pencereye hafifçe vurdum.

Teagan bana baktı ve kocaman, megawatt gücünde bir gülümseme yaydı.

Noah bana sanki onun için acı veren bir anıymışım gibi baktı ama gülümsemeye zorladı.

"Geldin," dedi Teagan usulca. "Geleceğinden emin değildim."

"Özür dilerim," diye fısıldadım, titrek bacaklarımla yatağına doğru yürürken. "Daha erken gelmeliydim."

"Artık buradasın," diye cevap verdi. "Önemli olan tek şey bu."

Yatağın kenarına oturup kucağındaki kömür gibi siyah saçlı minik erkek bebeğe baktım. "O çok güzel, çocuklar," diye fısıldadım.

Noah bana sessizce, "Adı Finn Hunter Messina," dedi.

"Ne güzel bir isim," diye boğuk bir ses çıkardım, yanaklarıma düşen gözyaşlarımı silerken. "Demek anne oldun!" Bunu söylerken gülümsemeye ve hevesli görünmeye çalıştım ama gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülürken bunu yapmak zordu. "Sana yakışıyor."

"Onu tutmak ister misin?" Teagan sordu.

Başımı salladım ve ayağa kalktım.

Onu tutamadım.

Şu anda duygusal olarak yeterince güçlü değildim.

"Bir süreliğine uzaklara gidiyorum," dedim burnumu çekerek.

"Louisiana'ya büyükannemin yanına gideceğim." Çaresizce omuz silktim.

"Kafamı boşaltmak için

ve tüm bu caz."

"Hope," dedi Teagan, üzgün bir ses tonuyla. "Gitmek zorunda değilsin."

"Bunu yapmam gerek Teegs," dedim ona. "Benim için. Bebek için..."

Başımı salladım ve hırıltılı bir nefes verdim. "İyileşmem gerekiyor ve bunu burada yapamam."

"Beni arayacağına söz ver," dedi, sesi kısık, gözleri sulanmıştı. Başımı salladım. "Söz veriyorum."

"Umarım orada ihtiyacın olanı bulursun Hope. Gerçekten umuyorum," dedi Noah huysuzca, kahverengi gözleri bana kilitlenmişti. "Ve bulduğunda, geri gel evimize." Çaresizce omuz silkti. "Sen ve o çocuk bizim ailemizsiniz."

"Olacağım." Gözlerimden akan yaşları silerek son bir kez aileme baktım.

en iyi arkadaşlar. "Hoşça kalın," diye fısıldadım uzaklaşmadan önce.

Altmış İkinci Bölüm

Umut

Beş Ay Sonra

"Telefondaki babandı," diye duyurdu büyükannem kalın güneyli aksarıyla, yatak odamın kapısında dururken. "Otuz dakika içinde burada olacak."

"Tamam," diye mırıldandım, bavulumun inatçı fermuarına odaklanmışım.

Sonunda lanet şeyi kapatmayı başardığımda nefes nefese kaldım ve büyükanneme dönüp "Büyükanne, korkuyorum" dedim.

"Korkman normal Hope," dedi, sesi nazık ve empatiyle doluydu.

"Bunu konuşmuştuk, tatlım."

Evet, konuşmuştuk, hem de çok. Geçmişim hakkında.

Geleceğim hakkında.

Bebek hakkında.

Onun hakkında.

"Eğer hazır değilsen, her zaman kalabilirsin," diye ısrar etti büyükannem. Durduğum yere doğru yürüdü, elimi ellerinin arasına aldı ve "Sen evimde her zaman hoş

karşılanırsınız." Bunu biliyordum.

Ama gitme vakti gelmişti.

Doğum tarihime iki hafta kalmıştı ve ne kadar zor olacağını bilsem de The Hill'e dönmek zorundaydım.

Ona yakın olmak istedim.

Bu son beş ayda da değişmemişti.

Ama değişen Şey benim zihniyetimdi.

Nasıl başa çıkacağımı, acımı nasıl y neteceğimi bulmuştum.

Bir daha asla bir parçası olmak istemeyeceğimden emin olduğum hayat, bebeğimizin içime tekme attığı gün kalbimde yeniden başladı.

Haftalar ilerledikçe daha sert vuruőlara ve bıçak darbelerine dönüően o küçük çırpınıőı hissettiğimde içimi kaplayan duyguları hiçbir kelime tarif edemezdi.

Bebek her tekme attığında, *onun* beni nazikçe d rtt ğ n  ve ayağa kalkmamı söylediğini hayal ettim. Yanmıő kalbimin küllerinden ayağa kalkmamı ve *yaőamamı*.

B y kannemde kaldığım süre boyunca kendimi Lana Del Ray'in eski müziklerini dinlerken buldum. őarkılarındaki sözler, melankolik sözler, benimle *konuştu*. Her bir şarkısını telefonuma indirdim ve her bir şarkıyı ezbere bilene kadar sürekli dinledim. *Mavi Jeans* ve *National Anthem Monologue* benim favorilerimdi - kalbimi tamamen parçalayan iki şarkı.

Kendimi ifade etmek için müziği kullandım ve acımı sayfaya aktararak daha önce hiç olmadığı kadar karanlık ve derin yazdım.

Başka bir kitap yayınlayıp yayınlamayacağımdan emin değildim. Ama kendimden başkası için yazmıyordum.

Kişisel  k ő m n birkaç yüz bin kelimesi kağıda döküldü ve bilgisayarımda güvenli bir şekilde saklandı.

Büyükannem bana iyileşmem, yas tutmam ve kendimi tekrar toparlamam için güvenli bir sığınak vermişti.

Her an yıkılacakmıő gibi hissetsem de yeniden *yaşıyordum*.

Konuşuyor, dinliyor ve insanlarla gerçek sohbetler yapıyordum.

Ailem beni aradığında, telefona cevap verdim.

Bana mesaj attıklarında cevap verdim.

Bunu yapıyordum ve bu büyük bir ilerlemeydi.

Annemle bile birkaç kez konuşmuştum.

Konuşmalar kısa ve belirsizdi ama ona bir nevi bağışlama teklif edecek kadar iyileşmişim.

Aslında burada yapabileceğim tüm iyileştirme çalışmalarını yapmışım.

Şimdi, gerçek dünyaya geri dönmek zorundaydım.

Benim dünyama.

Ve bu Boulder, Colorado'daydı.

"Eve gitmeye hazırım," dedim büyükanneme.

Sonra kollarımı onun küçük bedenine doladım ve kendimi toparlamama yardım ettiği için ona teşekkür ettim.

"Babanın sana aldığı o büyük evde mi kalacaksın?" Büyükannem bana sevgiyle gülümseyerek sordu.

"Bir yazlık," diye düzelttim, babamın bana verdiği çirkin Noel hediyesini düşünerek; Teagan ve Noah'nın evinden bir milden daha az bir mesafede, iki dönümlük bir arazide, üç yatak odalı kendi yazlığım.

Babam evdeki tüm mobilyaları kulübeye taşıttı. Ben paniğe kapıldığımda, babam sahip *olduğu* her bir giysinin, her bir fincan, tabak ve çanakla birlikte güvenli bir şekilde kulübede saklandığına dair beni temin etmişti.

"Evet," dedim büyükanneme. "Sanırım öyleyim." Yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı.

İlerlemek zorundaydım.

Ama onu da yanımda götürüyordum.

Bölüm Altmış Üç

Umut

Kulübeye taşınmayı düşündüğümde, tüm mobilyalarımı düzenlemek ve çocuk odasını dekore etmek gibi yapmam gereken tüm işleri hayal etmiştim.

Her şey çoktan yapılmıştı.

Günlerce kendimi küçük evin içinde dolaşırken ve her köşesini hayranlıkla seyrederken buldum.

Evim tek katlıydı ve dış cephesi sarı boyalıydı. Ayrı bir mutfakım ve oturma odam, açık ateşim ve güzel bir banyom vardı. Şu antika yumurta şeklindeki küvetlerden biri. Üç yatak odası vardı. Biri benim odamdı, diğeri ise bir bebeğin ihtiyaç duyabileceği her şey ve daha fazlasıyla dolu, sarıya boyanmış güzel bir çocuk odasıydı. En küçük yatak odası bir ev ofisine dönüştürülmüştü.

Küçük ve mükemmeldi.

Büyük bir evde tek başıma olmak istemiyordum ve babam da bunu biliyordu. Temiz ve rahat bir ev benim için uygundu.

Beni eve getirdiğinde, babam bize akşam yemeği hazırlamış ve gece geç saatlere kadar kalmıştı. Ama şimdi bana yerleşmem için gereken alanı sağlıyordu. Beni boğmamasının zor olduğunu biliyordum ama çabalıyordu ve ben de ona minnettardım.

Dört gün sonra kapım çaldığında, babamın beni kontrol etmesini bekliyordum.

En çılgın hayallerimde bile bunun *Ürdün* olacağını hayal etmemiştim.

Ama işte oradaydı, bana bakıyordu, son gördüğüm kırık dökük adama hiç benzemiyordu.

Giysileri tertemizdi, saçları sıkı kesilmişti, yüzü sinekkaydı tıraşlıydı ve yeşil gözleri uyanık ve parlaktı.

"Merhaba Umut," dedi, elleri ceketinin cebinde, gözleri yüzüme kilitlenmişti. "İçeri girebilir miyim?"

"Rehabilitasyon nasıldı?" Karşısındaki koltuğa oturmadan önce önündeki masaya bir fincan sıcak çikolata koyarak sordum. Parmaklarımı kendi bardağıma dolayarak içine üfledim ve "Uzun süredir mi dışarıdasın?" diye sordum.

"Üretken," diye yanıtladı Jordan. "Birkaç hafta önce çıktım." Ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım.

Kendimi bir doktorun bekleme odasında bir yabancınn karşısında oturuyormuş gibi hissettim. İşte bu kadar uzaklaşmıştık.

"Son kararnameyi geçen hafta postadan aldım," dedi. Ceketinin içine uzanarak kahverengi bir zarf çıkardı ve bana uzattı. "Resmi olarak boşandık."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim, uyuşmuş bir halde zarfı alıp yanıma bıraktım.

Boşanmıştım.

İçimde hiçbir duygu uyandırmadı. Sadece kapanış.

Sonunda *bitmişti*.

"Olaydan sonra gelip seni görmek istedim," dedi Jordan, sesi sakinleşmişti. "Ama durumu senin için daha da kötüleştirmek istemedim."

Yine başımı salladım.

O haklıydı.

Onu görmek durumu daha da kötüleştirirdi.

"Üzgünüm Hope," diye ekledi. "Ona olanlar için."

"Evet," diye fısıldadım, gözlerimi fincanımdan ayırmadan. "Sen de ben de."

O anda bizi gergin ve rahatsız edici bir sessizlik kapladı.

"Ryder nasıl?" Sonunda gizli oğlunu sorarak konuşmayı kestim. "O iyi mi?"

O küçük çocuğu en son gördüğüm gece, Noah'ın kanlar içinde ve onu kollarında taşıyarak South Peak Road'un ön kapısından içeri daldığı geceydi.

O geceden sonra Ryder'ın aslında Jordan'ın oğlu olduğunu öğrendim. Ama bundan dolayı hiçbir duygu hissetmedim.

Aksine, o küçük çocuğun yaşayan bir ebeveyni olmasına sevinmiştim.

Jordan, "Ben Mountain View'dayken ailem ona baktı," diye açıkladı. Uzandı ve çenesini ovuşturdu. "Ölmeden önce Ryder'ın oğlum olduğunu bilmediğimi bilmeni isterim."

"Benim için fark etmez."

"Hâlâ bunu bilmene ihtiyacım var." Elini sıkıca kesilmiş buklelerinin arasından geçirdi ve içini çekti. "Birkaç yıl önce vagondan ayrıldım. Kimseye söylemedim. Üç haftalık bir alem yaptım. Kendime geldiğimde, kırılmış ve kendi kusmuğuma bulanmış bir halde doğruca bir toplantıya gittim. Kendimi durdurdum çok uzağa kaymadan

önce." "O zaman mı oldu?"

Başını salladı. "Hiçbir şey hatırlamıyorum." "Seni seviyordu," dedim.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Bana bir mektup bıraktı... her şeyi açıklıyor." "Tam Camryn Frey'lik bir davranış," dediğimi duydum.

Jordan bu yorumuma küçük bir gülümseme attı.

"Sana yaptığım şey," dedi ve sonunda odadaki fili ele aldı. "Yaptığım seçimler mi? Sana cehennemi yaşattım. Ve bunun için, ben olacağım

hayatımın geri kalanı için üzgünüm."

"Sorun değil," dedim ona ve bunda ciddiymdim. "Seni uzun zaman önce affettim." "Hayır, Hope." Başını iki yana salladı. "Sorun var. Bunu senin için düzeltebilir miyim?"

Onu geri getirmek mi? Getirirdim."

"İleriye dönük planınız nedir?" Sorarak konuyu değiştirdim. Geçmişideşmek istemiyordum ve Jordan'la duygularım hakkında konuşmayacaktım.

"Babanla kalmayı mı planlıyorsun?"

"Aslında bu akşam Idaho'ya gidiyoruz," diye cevap verdi. "Babam ve ben Ryder'ı geniş ailesiyle tanıştırmaya götüreceğiz." Omuz silkerek ekledi, "Bir süre kalacağız... aile zamanı."

"Bu iyi, Jordan." Gülümsedim ve bu gerçektir. "Senin adına sevindim."

Ayağa kalkmasını ve elindeki bardağı lavaboya koymasını izledim.

"Yaptığım şey için ne kadar üzgün olduğumu sana asla anlatamam," diye ekledi, sesi yırtılmıştı. "Keşke senin için yapabileceğim bir şey olsaydı -"

"Ayık kal," diye fısıldadım. "Oğlunu büyüt. Ona mutlu bir hayat ver. Kendine de mutlu bir hayat ver. Benim için yapabileceğin şey bu."

"Yapacağım," diye başını sallayarak kısık bir sesle cevap verdi. "Hoşça kal Hope." "Hoşça kal Jordan," diye karşılık verdim onun uzaklaşmasını izlerken.

Bölüm Altmış Dört

Umut

Doğum tarihim geldi ve geçti, beraberinde üç gün daha götürdü ve beni Sevgililer Günü'nde şişmiş ve gecikmiş olarak bıraktı.

Ve yalnız.

Ailemden gelen tüm davetleri ve arkadaşlık tekliflerini reddederek kendimi küçük kulübeme kapattım ve günün çoğunu bebek kıyafetlerini ütüleyerek geçirdim.

Günün geri kalanını Hunter'ın kapüşonlarından birine sarınarak, yüzümü yatağına gömüp umutsuzca kokusunu almaya çalışarak geçirdim.

Artık solmuştu.

Neredeyse yok
olmuştu.

Ama gözlerimi kapatıp kıpırdamadan durursam, hâlâ onun kokusunu alabiliyordum.

Ya da belki de bu yatağın çarşafı arasında sarmaş dolaş geçirdiğimiz geceleri yeniden yaşadığım bir anıydı.

Her iki durumda da, bu küçük eylemde rahatlık buldum ve bunu yapmaya devam ettim.

O gece, yatağıma yerleşmeden önce kocaman bir kâse ev yapımı Mac & Cheese yedim ve Noah'ın eski dövüş kasetlerini izledim - odağım her zaman onun köşesinde olan sarışın adama odaklanmıştı.

Yemeğimin ardından gelen bir pint dondurma damak tadıma dokunmadı. Muhtemelen çok ağladığım içindir.

Ama bunu yapmam
gerekiyordu. Onu
görmem gerekiyordu.

Acıtsa bile.

Görmem

gerekiyordu.

Göz kapaklarım ağırlaşana ve sonunda yorgunluk beni yakalayana
kadar akşam geç saatlere kadar kendime işkence etmeye devam ettim.

Sanırım eski bir söz doğruydu; bir çocuk hasta olduğunda ya da dayanılmaz bir acı çektiğinde, istediği tek kişi annesiydi.

Çocuğun kaç yaşında olduğu önemli değildi.

Sadece bir annenin sözleri ve dokunuşu onları rahatlatabilirdi. Ben de şu anda tam olarak böyle hissediyorum.

"Umut, tatlım, sorun ne?" telefonumu açtığında annemin ağzından çıkan ilk kelimeler bunlar oldu. "Saat sabahın ikisi."

"Anne?" Nefes aldım, yatak odamın zeminini arşınlarken telefonumu neredeyse ölümcül bir şekilde kavradım. "Buraya gelebilir misin?" Keskin bir sıkışma hissi mideme yayıldığında homurdanarak, "Sanırım başlıyor," diyebildim.

Elimden geldiğince sakın kalmaya çalışırken kalbimde heyecan ve dehşet bir arada yaşıyordu.

Kolay olmadı.

Doğum sancısı çekiyordum
ve yalnızdım. Yalnız.

Engelle şunu Hope, diye bağırdım zihinsel olarak kendime. Kendine *gel!*

"Suyun geldi mi?"

Başımı salladım. "Hayır, henüz değil." Birkaç saniye sonra ağrı mucizevi bir şekilde azaldı ve rahatlamış bir nefes aldım. "Hastaneye gitmek için çok erken ama tek başıma kalmak istemiyorum."

"Tek başına değilsin," diye hızlıca cevap verdi annem ve belli ki yataktan çıkarken yatak örtülerinin tanıdık hışırtısını duydum. "Hemen geliyorum tatlım."

"Babamı uyandırma," diye uyardım. "Lütfen. Panikleyip sağa sola saldıracak, sonra ben de panikleyeceğim ve her şey -"

"Yapmayacağım," diye bana güvence verdi. "Şimdi ceketimi giyiyorum bebeğim. Hemen geliyorum."

"Sağ ol anne," diye mırıldanmayı başardım bir başka kasılma vücudumu ateşe verirken. "Şu anda sana gerçekten ihtiyacım var."

Altmış Beşinci Bölüm

Umut

Annem otuz dakika sonra kulübeye vardığında, beni insanlığın bildiği en büyük köpük banyosuna dalmış halde bulmak için banyoya girdi.

Sıcak gri gözleri benimkilere dikildi, tamamen anne sevgisiyle doluydu ve bir anda ona karşı olan tüm öfkem ve kızgınlığım buharlaştı.

O benim annemdi.

Ve şu anda anneme ihtiyacım vardı.

"Bunu nasıl yaptın bilmiyorum," diye fısıldadım, bir kasılma daha içimde yuvarlanırken dudağımı ısırdım. "Cidden," diye homurdandım, ona doğru hızlı bir bakış attım. "Lanet olası altı kez... Vücudum parçalanıyormuş gibi hissediyorum."

Annem ceketini ve şapkasını çıkarıp köşedeki küçük taburenin üzerine düzgünce koyarken, "Ah, bebeğim," diye yatıştırdı. "Kasılmalar ne kadar aralıklarla oluyor?"

"On beş yaşındaydılar," diye inledim. "Sanırım şimdi sekiz yaşındalar...ugh, kahretsin! *Anne*," diye inledim, elimi ona doğru uzattım. "Çok acıyor."

"Öyle olduğunu biliyorum." Doğruca yanıma geldi. "Ama bu acı hissediyor musun? En iyisi bu." Nemli yer karolarının üzerine diz çökerek elimi tuttu ve rahatlatıcı ve destekleyici sözler fısıldadı. "Her acı Şu anda hissettikleriniz sizi bebeğinize kavuşmaya biraz daha yaklaştırıyor."

"Şu anda sana çok saygı duyuyorum," dedim ona, bir kez rahatlayarak Acı hafifledikçe daha da arttı. "Colton'ın kafasının büyüklüğünü gördüm.... Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum."

Annem usulca güldü. "İçeri giren, dışarı çıkmalı."

En uzun süre bu şekilde kaldık, ben her acıda inliyordum ve annem hemen yanımda bana destek ve teselli sunuyordu.

Su soğuduğunda ve sıcaklığa daha fazla dayanamadığımda, annem küvetten çıkmama ve giyinmeme yardım etti.

Annem mutfığa girmeme yardım ederken, "Senin doğumun sırasında babanın arabasında suyum geldi," diye açıkladı.

Kendimi masadaki sandalyelerden birinin üzerine bırakarak acı içinde inledim; vajinam sanki lanet bir bomba gibi patlamasına iki saniye kalmış gibi hissediyordu.

"Konuşmaya devam et," diye emrettim ona, derin ve yavaş nefes alarak.

"Dikkatimi dağıt." "Çocuklarla da aynıydı," diye devam etti annem hızla.

Küçük mutfığımda dolaşıyor, dolapları açıyor ve birkaç bardak çıkarıyordum. "Üçüzler için sezaryen ameliyatı oldum -"

"Bu benim başıma gelmeyecek, değil mi?" Korku içinde inledim.

Annem bize iki fincan çay hazırlarken, "Tabii ki hayır," diye yatıştırdı. "Mükemmel olacaksın tatlım. Kesinlikle mükemmel." Masaya dönerek iki fincanı da masaya bıraktı, sonra da solumdaki sandalyeye oturdu. "Sen güzel, sağlıklı bir bebeğiniz olacak ve bunu yaparken başınıza kötü bir şey gelmeyecek."

Dışarıda çarpan bir araba kapısının sesi kulaklarımı doldurdu ve irkildim. "Sana babamı uyandırmamanı söylemiştim," diye homurdandım.

"Yapmadım," diye söz verdi annem yorgun bir iç çekişten sonra. "Ama babanı tanıyorsun tatlım. Sana yardım etmek isteyecektir."

"Keşke burada olsaydı anne," diye boğuk bir ses çıkardım, gözlerimin dolduğunu hissettim. "Bunu onsuz yapmaktan çok korkuyorum." Hıçkırıklarına engel olamıyordum.

Anneme baktım ve ağladım, "Bu *adil* değil anne. Hiç adil değil."

"Bunun adil olmadığını biliyorum tatlım," diye fısıldadı annem.

"Biliyorum. Ve eğer bunu senin için değiştirebilseydim, gözümü kırpmadan değiştirirdim." Elimini avuçlarının içine alarak sıkıca sıktı. "Ama bu küçük bebek şu anda doğmak istiyor. Bu bebek onun *yarısı*." "O asla gitmeyecek Hope," derken yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. Tam olarak değil. Çünkü bu çocuk onun mirası ve bir baba çocuğunu bu küçüğü sevdiği kadar seviyorsa, asla gerçekten ölemez."

Ön kapı gıcırdayarak açıldı, sonra bir tıkırtıyla

kapandı. "Kyle?" Annem seslendi. "Mutfaktayız."

"Buna gerçekten inanıyor musun anne?" Elimini tersiyle yüzümü silerek fısıldadım.

"Gerçekten seviyorum," diye onayladı annem. "Çocuklarımı ölüm benim için geldikten çok sonra da seveceğimi biliyorum," diye ekledi gülümseyerek.

"O zaman bu teoriyi hayata geçirelim, olur mu?" dedi bir erkek sesi soğuk bir şekilde ve kapıya doğru dönmeme neden oldu.

Ve işte oradaydı, kapının girişinde duruyordu, mavi gözlerini bize dikmişti. Düşündüğümüz gibi babam değildi.

Hayır, o soğuk, ruhsuz mavi gözler sadece bir adama ait olabilirdi. Büyükbabama.

Bölüm Altmış Altı

Umut

Kalbim göğsümde o kadar hızlı çarpıyordu ki bayılacağımı sandım.
Aylarca süren sessizlik beni yanlış bir güven duygusuna
sürüklemişti.

Ya da artık umursamıyordum.

Hunter'ın ölümünden sonra gerçeklikle işim bitmişti. Ama
şimdi tekrar onun yüzüne bakıyordum.

İçimdeki tüm hayatta kalma içgüdüleri yeniden canlanmaya
başlamıştı. "Kızlar. İkinizi yalnız yakalamak için ne kadar uzun süre
bekledim," dedi David.

öksürük krizine girmeden önce hırıltı çıkarır.

Bir elinde şık, siyah bir silah tutuyordu. Diğer elinde ise ağzını silmek
için kullandığı kanlı bir mendil.

"Şu ön kapıyı gerçekten kilitlemelisin," diye söylenmeye devam etti.
"Herhangi biri hemen içeri girebilir."

"Seni lanet olası piç," diye
hırladım. Bu onun suçuydu.

Onun hatası.

Onun emri.

Hunter onun yüzünden öldü.

Onun yüzünden her şeyimi
kaybetmiştim. Bütün acıları.

Tüm keder.

Hepsi.

Onun

.

Arıza

.

Tüm gerçeklik ve mantık düşüncelerimi kaybederek kendimi sandalyemden sürükledim ve ona doğru ilerledim, hırpalanmış kalbim sevgilimin intikamını almamı istiyordu, ancak silahı karnıma doğrulttuğunda hızla yolumda durdum.

O sırada bir kasılma daha geldi, öncekilerden daha şiddetliydi ve acı içinde bağırdım.

"Bir adım daha atarsan o çocuktan geriye ne kaldıysa midenden söküp atarım," diye hırladı David, mendiline şiddetle vurarak.

Annem bir anda ayağa kalktı, önümde durdu ve bir dişi aslanın yavrusunu koruduğu gibi bedenimi tehditlere karşı korudu.

"Görüyorum ki kanser sonunda seni de yakalamış David." Küçük bedeni titriyordu ama sırtı bana dönük ve gözleri sadece ona odaklanmış haldeyken sesi hiç titremedi. "Dualarım sonunda kabul oldu."

"Yeterince hızlı değil Delia," diye hırıltılı bir sesle silahın namlusunu annemin göğsüne doğrulttu. "Gördüğün gibi hâlâ ayaktayım." Başını bir yana eğdi ve kötü niyet dolu soğuk gözlerle annemi inceledi. "Senin tanrın henüz sihrini göstermedi."

"Ama daha ne kadar ayakta kalacaksın?" Annem karşı çıktı, sesi tüm duygulardan arınmıştı. "Bir gün daha mı? Bir hafta daha mı? Yatalak olup nefes nefese kaldığında başucunda kim olacak?" Başını iki yana salladı. "Yapayalnız kalacaksın David. Kendi kanında boğularak ölmek için yapayalnız. Çünkü sen insani duygulardan yoksunsun. Çünkü sen Damarlarında senin kanın dolaşan herkesi kovaladın, işkence ettin ve kıskırttın. Seni sevebilecek herkes şimdi senden *nefret ediyor* ve geceleri ölmen için dua ediyor. Bunu sen yaptın David. Bu sefaleti herkesin başına tek başına sen getirdin. Yapayalnız kalacaksın. Sen kükreyerek öleceksin ve ben senin için *daha iyi bir* yol düşünemiyorum."

"Biliyor musun," diye homurdandı, sesi kısık ve boğuktu. "Bazen o küçücük beyninin içinde hiç mantık kalıp kalmadığını gerçekten sorguluyorum." Sildi

"Belki de yaşlı Jimmy yıllar önce seni dövmüştür." demeden önce mendiliyle ağzını kapattı.

"Belki de öyleydi," diye kabul etti annem. "Ama benim kalbim hâlâ yerinde, ki bu da senin için söylenebileceklerden çok daha fazlası."

Zalimce güldü. "Şimdi de kalbinin seni kurtaracağını mı sanıyorsun?" "Kendine bir bak," diye devam etti annem, sesi hiç duymadığım kadar öfkeliydi.

"Burada durmuş, o şeyi torununun torununa mı doğrultuyorsun?"

"Bir de kendine bak," diye karşı çıktı David tıslayarak. "O olmadan

seni hayatta tutmak için kurşun geçirmez kocan." Kıkırdayarak attığı kahkahası kısa sürede öyle şiddetli bir öksürüğe dönüştü ki sanki ciğerleri sökülüyormuş gibi bir ses çıkardı.

Tekrar konuşabildiğinde, "Merak etme," diye boğuk bir ses çıkardı.

"Değerli *Kyle'ina* dokunmayacağım." David genişçe sıırttı ve dişlerindeki kanı görünce irkildim. "İkinizi de kaybettiğini bilmek benim için fazlasıyla yeterli olacak."

Bir kasılma daha vücudumu sarsarak destek almak için tezgâha yaslanmama neden oldu.

Çığlık atmamak için alt dudağımı sertçe ısırdım ama acı dolu bir hıçkırık yine de araya girdi ve annemin yanıma koşup David'in zalimce gülmesine neden oldu.

"Doğum sancısı mı çekiyor?" diye düşündü ve mendilinin içine bir balgam topu attı. "Şey, bu bir rahatsızlık."

"Evet, öyle!" Annem hırlayarak bedenimi bir kez daha kendi bedeniyle siper etti.

"Torununuz doğum yapıyor ve eğer vücudunuzda bir parça insanlık kaldıysa, *gitmemize izin* vereceksiniz."

"Peki bunun acısı ne olacak?" diye alay etti. "Eğer gitmene izin verirsem?" Annem tiksintiyle başını salladı. "Sen kurtuluşun ötesindesin."

"Neyse ki ben kefareti aramıyorum," diye hırladı David, horozu yüksek bir sesle yavaşça geri çekti. "Ben arıyorum intikam."

Bir silah sesi havayı yırtmadan saniyeler önce bir erkek sesi, "*Bu ikimiz demek oluyor,*" diye duyurdu.

Büyükbabam bir yığın halinde yere yığıldı.

Anneme ve bana doğrulttuğu silah, yeni cilalanmış döşeme tahtalarımın üzerinden geçerek ayakkabıma çarptı.

Annem hemen uzandı ve onu aldı. Ama ben hareket edemiyordum.

Çünkü bir hayalete bakıyordum.

Altmış Yedinci Bölüm

Umut

Halüsinasyon
görüyordum. Öyle
olmalıydım.

Bunun olmasına imkân yoktu.

Bunun için başka mantıklı bir sebep yok... onun için... tüm bunların
olması için.

Ya da belki rüya görüyordum?

Belki de bütün geceyi rüyamda görmüştüm.

"Hey, tatlım," boğuk sesi kulaklarımı doldurdu.

Onun sesi.

Topallayarak mutfağa girdi, silahı elindeydi ve hala yerde acı içinde
inleyen David'e doğrultulmuştu.

Başımı sallayarak, "Bu gerçek değil," diye boğuk bir ses çıkardım.

Geriye doğru sendeleyerek, şişmiş karnımı tuttum ve bir başka kasılma
vücudumu hırpalarken kasıldım.

"Bu gerçek değil," demeye devam ettim, acı içinde inliyor, başımı
sallayarak bu işkence dolu halüsinasyonu reddediyordum. "Uyan."

Uzun sarı saçları gitmişti, sıkı tıraş edilmişti ama biraz uzamıştı ve asi
sakalı yüzünün ne kadar zayıfladığını gizliyordu.

Ama *oydu*. O

buradaydı.

O gerçekten buradaydı.

Öyle miydi?

Gözlerinin altındaki halkalar o kadar koyuydu ki neredeyse
siyahtı. Bir deri bir kemik kalmıştı.

Yürüyen ölümlere benziyordu.

Ama buradaydı.

Buraya nasıl geldi?

"Bu nasıl oluyor?" Çığlık atıyordum. Kendi sesimi duyabiliyordum ama benim sesime benzemediği kesindi. "Sen buradasın."

Dudaklarımdan dökülen her kelimeyle sesim daha da yükseliyordu.

"Uyandır beni anne," diye bağırdım, anneme sanki gerçeğe tutunmak için sahip olduğum son ipmiş gibi sarıldım. "Lütfen anne, uyandır beni. Bu çok acıtıyor."

Annem adama sanki yürüyen bir mucizeymiş gibi bakarken kesinlikle şaşkın görünüyordu.

"Lucky," diye boğuldu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve afallamıştı.

"Sen ölmüştün." "Son zamanlarda oraya birkaç kez gittim, Lee," diye cevap verdi, sesi kısıktı. "Hiç geri dönmeyi planlıyor."

"Hu-hunter?" Boğuk bir sesle söyledim, şu anda kendi zihnime bile zar zor güveniyordum. "Avcı mı?"

O anda mavi gözleri yüzüme dikildi, o kadar sıcak ve *hayat* doluydu ki bayılacak gibi oldum.

"Sana geri dönmek için cehennemden geçtim, tatlım," dedi, tonu sertti. "Kelimenin tam *anlamıyla*."

"Şanslı!" Annem şaşkınlıkla başını salladı. "Ama nasıl... bilmiyorum... ama sen... sen nasılsın -"

"Ben nasıl buradayım?" diye mırıldandı. "Bu çok uzun, çok uzun ve kanlı bir hikâye." Omuzlarını yuvarladı ve kapı aralığını işaret ederek, "Bu pislik seni bilgilendirebilir," diye ekledi.

Sonra içeriye yağlı siyah saçları ve sakalıyla uyumlu, boz görünümlü bir adam girdi.

Gonzalez mi?

Gonzalez kalın bir İspanyol aksanıyla, "Hay hay Bolillo," dedi. "Bana hâlâ pislik mi diyorsun?"

Hunter hiç vakit kaybetmeden, "Beni sen öldürdün," diye karşılık verdi. "Beni öldüren herkes benim kitabımda bir pisliktir, G."

"Sadece biraz," diye kıkırdadı.

"Biraz mı?" Hunter adama kaşlarını kaldırdı. "Beni vurdun. Hem de üç kez. Seni biraz öldürmeme ne dersin, bakalım hoşuna gidecek mi?"

"Benden yardım istedin Bolillo ve ben de sana bunu verdim."

"Kesinlikle," diye homurdandı Hunter. "Senden yardım istedim, G. Yarım düzine değil.

Vücudumdaki delikler."

"Üç delik," diye düzeltti Gonzalez. "Ve seni geri getirdim, değil mi?"

"Tabii ki hayır, beni geri getirmedi, göt herif," diye karşılık verdi Hunter.

"İsteğe bağlı doktorunuz beni geri getirdi. Sonra beni bir torba kana bağladın, lanet olası bir kargo kamyonunun arkasına tıktın ve sınırın ötesine, hiçbir yerin ortasındaki boktan, yozlaşmış bir hastaneye gönderdin. Beni Meksika'da bıraktın, *dostum*. *Aylarca* komada kaldım. Neredeyse organlarımın *alınacağı* yerde! Şanslıyım ki oradan sadece bir dalak eksikliğiyle çıkabildim."

"Bu kadar dramatik olma Bolillo," diye güldü Gonzalez. "Güvendeydin."

"*Güvende* mi? Aç bırakılmaya, dövülmeye ve savaş halkalarının içine atılmaya

Bir bıçağı zar zor tutabiliyorken, *güvenli mi*?" Hunter öfkeyle karşılık verdi. "*Güvenli* kelimesini çok tuhaf anlıyorsun, G."

"Ama yine de buradasın," diye karşı çıktı, genişçe sırıtarak.

"Düşmanların senin öldüğünü düşünüyor. Bu pislik herif senin öldüğünü sandığı için - gardını düşürdüğü için - ölüme çok yakın. Ve senin kadının Bolillo dolu bir karınla hayatta ve iyi durumda." Gonzalez omuz silkerek ellerini havaya kaldırdı ve "Bunu şanlı bir başarı ve tamamen ödenmiş bir borç olarak görüyorum" dedi.

O sırada gelen gurultu sesi dikkatini dağıttı ve Hunter dikkatini sırt üstü yatan ve vücudundan sürekli kan sızan David'e çevirdi.

"Hissettin mi, göt herif?" Hunter tısladı, silahının namlusunu alnına doğrultmuş David'in üzerinde duruyordu. "Evet, hissettiğini biliyorum." Hunter karanlık bir şekilde sırtıttı ve "Bu senin vücudunun kendini boğması. İyi hissettirmiyor, değil mi? O yavaş, ağırlı acı? Ciğerlerine hava çekmek için duyduğun o çaresiz pençe ihtiyacı? Yaparsan faydası olmaz. İçinde bir delik var."

Çizmesini David'in göğsüne bastırdı ve kıkırdadı.

"Hisset, seni hasta orospu çocuğu." Daha sert bastırdı ve David'in şiddetle seğirmesine neden oldu. "Kan yavaşça vücudunu terk ediyor. Nabzın zayıflıyor. Tüm duyuların yerindeyken ölüm hissinin ne kadar dehşet verici olduğunu hisset."

David'in yanına çömeldi ve silahın namlusunu çenesinin altına soktu. "İçeri al. Dakikalar sürebilir."

"Dışarı çıkmak isteyebilirsiniz hanımlar," dedi Gonzalez kıkırdarak, kapının pervazına yaslanmış, neşeli bir eğlenceyle olan biteni izlerken. "Bu iş kanlı olacak."

İkimiz de bir santim bile kıpırdamadık.

"O neydi Davy?" Hunter ikna edici bir ses tonuyla sordu. "Bir şey mi söylemeye çalıştın?" Adam başını salladı ve dudak büktü. "Yerinde olsam bunu yapmazdım. Kendini daha çabuk boğacaksın. Aslında -" Duraklayarak gömleğini başının üzerine çekti ve ardından kumaşı kabaca içine doğru itti. David'in ağzı. "Sen de öyle yap."

Hunter'ın çıplak göğsünü ve sırtını görünce bir çığlığı bastırmak zorunda kaldım. Vücudunda iz bırakmamış tek bir deri parçası bile yoktu.

Vücudunda sıyrıklar, yara izleri, kurşun yaraları ve büyük bıçak yaraları vardı.

"Beni öldürdüğünü mü sandın?" diye alay etmeye devam etti, açıkça yaptığı işkenceden zevk alıyordu. "*Öldürdün.*"

David'in şiddetle sarsılan bedeninin yanına çömelerek, "Ama işte sana bir ipucu - gittiğin yerde ihtiyacın olacağından değil," dedi.

Botuna uzanıp bir bıçak çıkarmadan önce silahını kot pantolonunun arkasına soktu.

"Bir dahaki sefere adam
öldürdüğünde mi?" Hunter bıçağı
indirdi. "*Ölü* kaldığından emin ol."

Ve sonra onu göğüs kafesinden göbeğine kadar deşmeye başladı, etinde büyük bir delik açarak bağırsaklarını ve kanını ortaya çıkardı.

Annemin kolları beni sarmışken, şok, korku ve minnettarlık karışımı bir duyguyla David Henderson'ın gözlerini son kez kapayışını, ölümün onun için en korkunç ve hayal edilemeyecek şekilde gelişini izledim. insanlık dışı bir şekilde.

"Her zaman böyle kanlı," diye inledi Gonzalez, eğlenen bir çaresizlikle aşağı bakarken çenesini kaşıyarak. "Her şeyi bu kadar berbat etmek zorunda mısın Bolillo?"

Hunter umursamazca omuz silkti. "Herif verdiği aldı." Bıçağı yakındaki lavaboya fırlattı ve boynunu bir o yana bir bu yana çevirerek belli ki bir tür düğümü çözdü. "İyi miyiz, G?" Hunter adama elini uzattı. "İşimiz bitti mi?"

"Maalesef öyleyiz, Bolillo," diye homurdandı Gonzalez, bu fıkre üzölmüş gibi görünüyordu. Hunter'ın elini tuttu, sonra da onu yarım bir kucaklamayla kucakladı.

Aralarındaki alışverişı izlerken vücudum şiddetle titriyordu - akıl almaz bir acı rahim ağzıma saldırırken; rahmimdeki çocuk

Babasının çok daha güvenli bir yer haline getirdiği bir dünyaya girmeyi talep ediyor.

David'in sebep olduğu onca acı?

Büyükbabamın aldığı tüm canlar mı?

Zehriyle geri dönölmez bir şekilde değiştirdiği diğer tüm hayatlar? O ölmüştü.

Gerçekten gitmişti.

Sonunda *bitmişti*.

"Burada mısın?" Annemin kollarından ayrılarak hıçkırır hıçkırır ağladım.

İleri doğru bir adım attım ve sonra ürkek bir tay gibi hızla geri çekildim, zihnime güvenip güvenemeyeceğimden emin değildim. "Gerçekten *burada mısın?*"

"Evet, bebeğim." Yavaşça ayağa kalkan Hunter bana doğru döndü, mavi gözleri şiddetle yanıyordu, benden sadece birkaç adım ötede durdu ve neredeyse savunmasız bir şekilde omuz silkti. "şimdi, bir erkeğin öpücük almak için buralarda kimi öldürmesi gerekir?"

Ne kadar istesem de onu öpemedim.

Kendimi onun kollarına atamadım.

Başka bir kasılma rahim ağzıma zarar verirken vücudumda seken acıdan kurtulmaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Altmış Sekizinci Bölüm

Şanslı

Altı ay.

Hope Carter'ın yüzünü görmeyeli altı ay gibi uzun bir süre olmuştu.

Bu ayların dördünde bir sedyeye bağlanmış, bilincim gidip geliyor ve ölümden kaçıyordum.

Hatırlamak *istemediğim* kadar çok enfeksiyonla savaşıyordum ve çoğunu hatırlamıyordum bile.

Gonzalez o gece beni dışarı çıkardığında, gözlerimi bir daha açamayacağımdan emindim.

Bilincimi kaybetmeden önceki anlarda, o piçin kendi maddi çıkarları için beni otobüsün altına attığına kesinlikle ikna olmuşum.

Dört ay sonra Meksika'daki o sedyede, nihayet aklım başımdayken uyanmak beni şoke etmişti.

Kimse bana bir şey söylemedi.

Oraya nasıl geldiğim ya da beni neden hayatta tuttukları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

İki ay *daha* uyuşturucu dolu bir şiddet çukurunda kapana kısılmış bir şekilde, köpeklerle birlikte kulübelere geri atılmadan önce yeraltı dövüş ringlerinde her gün kelimenin tam anlamıyla hayatım için savaşıyor geçirdim.

Yabancı bir ülkede olduğum, etrafımın İngilizce konuşmayan haydutlar ve fahişelerle çevrili olduğu dışında hiçbir şey bilmiyordum.

İngilizce konuşabilenler bile beyaz çocukla konuşarak hayatlarını riske atmak istemiyorlardı.

Genelevler ve konteynerler, fahişeler ve çürüyen cesetler.
O yerleşkede ölüm günün her saniyesi kapımın önündeydi.
Beni hayatta tutan tek şey hayatta kalma içgüdülerim ve bıçak kullanma becerilerimdi.

Gonzalez nihayet üç gün önce yerleşkeye gelmeye karar verdiğinde, onu gördüğüme o kadar şaşırmıştım ki ilk dövüşümü kaybetmiş ve bu yüzden kalçamdan bıçaklanmıştım.

Rosita adında çekici bir fahişe tarafından pansuman edildikten sonra, Gonzalez'le konuşmak için merkeze sürüklendim.

İşte orada bana her şeyi açıkladı. David,
Gonzalez'e bir teklifle gitmişti.

İş anlaşmamızı biliyordu ve hayatıma karşılık Gonzalez'e 50 bin dolar teklif etmişti.

Gonzalez, teklif edebileceği paradan çok daha değerli olduğumu söyleyerek onu geri çevirdiğinde, David kozunu oynadı.

Maria Gonzalez.

G'nin 21 yaşındaki kızı.

David onu güvenli bir yere kilitlemişti ve onu tek parça halinde geri almak için Gonzalez'in tek yapması gereken beni öldürmektir.

Böylece Ateş Çemberi'nde beni köşeye sıkıştırmak için birlikte bir oyun kurdular ve Gonzalez beni hayatta tutmak için kirli paranın satın alabileceği en iyi doktoru kaçırdı.

Son dakikada, kendi kızını tehdit ederek David'e kazık atmayı bile denedi, ancak kızını vurarak öldürmelerini emrettiğinde işler hızla kötüye gitti.

Bu yüzden G, Maria'yı güvende tutmak için yapması gerekeni yaptı ve Noah'ın 'ölümüne' tanıklık etmesi için orada olduğundan emin oldu, böylece David'in dikkatine anlaştığımız gibi gerçekten ölmediğim gelirse kızının geri dönüşü olmayacaktı.

Hayalet olmama ihtiyacı vardı.

Ve ben de tam olarak öyle oldum.

Gonzalez, aylar önce yaptığımız anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdiğini açıkladı.

Onların haberi olmadan, benim yokluğumda tüm Carter ailesini korumuş, adamlarını peşlerine takmış ve Hope birkaç aylığına eyaletten ayrıldığında bile onu yirmi dört saat boyunca sürekli gözetim altında tutmuştu.

Ayrıca David'le 'çalışmaya' ve güvenini kazanmaya devam ederken aylardır onu izlediğini ve dikkatsiz davranmasını beklediğini açıkladı.

Gonzalez'e göre, hapishaneden erken tahliye edilmesini sağlayan akciğer kanseri David'in vücuduna zarar veriyor, onu umutsuz ve pervasız yapıyordu.

Ona kızını tehdit ettiği için David'i neden kendisinin öldürmediğini sorduğumda, Gonzalez bana öldürmeyi *hak* ettiğimi söyledi.

Beni *geri* getirmek için mükemmel anı bekliyordu. *Bu gece.*

David Henderson bu gece buraya gelip kadınıma ve annesine saldırarak kontrolün kendisinde olduğunu düşünmüş olabilir ama iyi hazırlanmış bir tuzağa düşmüştü.

Bu kulübenin duvarlarının hemen dışında Gonzalez'in on beş adamı vardı, hepsi de silahlıydı ve bir işaret bekliyorlardı.

David adamların onun için orada olduğunu düşünmüştü. Ama değillerdi.

Ön kapıdan yolun aşağısına park etmiş, camları karartılmış siyah Defender'ın kaçmak için orada olduğunu düşünmüştü.

Değildi.

Bu benim sığınağımdı - beni sınırdan geri taşıyan araba.

Gonzalez tarafından buraya getirilmiş, paranın sadakati satın alabileceğine dair iğrenç bir tavırla kandırılmış ve dokunulmaz olduğuna dair pervasız fikirleri yüzünden öldürülmüştü.

250 bin David'in Hope'un hayatına biçtiği bedeldi - *benim* çocuğumun hayatına. Gonzalez'e koruma ve silahlar için para ödedi ve bu onu ölüme götürdü. Altı ay boyunca iki kez aldatıldığımı düşündüm.

Ama hepsi bir plandı.

Benim çıkarım için.

Böylece *intikamımı* alabilirdim.

Sanırım G'nin beni hayatta tutmak için harcadığı çabayı takdir edebilirdim, ama piç kurusu vücudumu kurşunla delik deşik etti ve beni altı ay boyunca saldırgan bir kurt sürüsüne attı, bu yüzden benim için hala hassas bir konuydu.

Eve dönmek için yaşadığım onca şeyden sonra şimdi burada olmak her dakikasına değdi.

Hope hâlâ Lee'ye yapışmış, gözlerini kocaman açmış ve küçük homurtu sesleri çıkarıyordu.

Yüzüme her baktığında boğazından acı dolu bir hıçkırık dökülüyordu.

Ayağa kalkıp bıçağı fırlatırken ve ona bakarken kalbim çok hızlı atıyordu.

O kadar güzel görünüyordu ki, acıtıyordu.

Ona bakmak bana fiziksel olarak acı veriyordu.

Zihnimdeki görüntü, yerleşkedeyken beni hayatta tutan görüntü, onun hakkını vermemişti.

Şişmiş karnını tutuşunu görmek *beni öldürdü.*

Artık dokuz aylık hamileydi. Ve ben orada *değildim.*

Tüm o zamanı yalnız geçirdiğini, öldüğümü düşündüğünü, hamileliği tek başına atlattığını bilmek?

Beni *kırdı*.

"Burada mısın?" diye tekrarlayıp duruyordu, o çok özlediğim güzel yüzünden yaşlar süzülüyordu. Annesinin kollarındaki tutuşunu bıraktı ve bana doğru paytak adımlarla ilerledi, ancak durdu ve hızla geri çekildi.

"Gerçekten *burada mısın?*"

"Evet, bebeğim." Ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, açıklamam gereken o kadar çok şey vardı ki, onu ne kadar sevdiğim, onu bu durumda yalnız bıraktığım için ne kadar üzgün olduğum ya da onu tekrar göreceğimi düşündüğümde neler hissettiğim ve kalbimi ne kadar hızlı çarptırdığı gibi, ama ağzımdan çıkan tek şey, "Şimdi, burada bir öpücük almak için bir erkeğin kimi öldürmesi gerekir?" oldu.

Hope beni öpmedi.

Bunun yerine, başını sallamaya ve benden uzaklaşmaya devam etti, acı dolu bir homurtu çıkarmadan önce *nefes al ve yakında her şeyin biteceği* hakkında bir şeyler söyledi.

Kalbim kırıldı ama ne demek istediğini anladım.

Son altı aydır bu tür rüyaları çok görmüştüm.

Daireme birlikte döndüğümüz rüyalar, sadece uyanıp *olmadığımızı* fark etmek.

Daha önce hiç yaşamadığım kadar acı veriyordu ve böyle bir acı çekmesi gerektiği için çok kızgındım.

Tek yapmaya çalıştığım onu korumak ve güvende tutmaktı.

Sırtını bana dönmüş ve ellerini duvara dayamış olan Hope homurdanmaya ve inlemeye devam etti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Lee, dakikalar sonra ilk kez konuşuyordu. Gözlerini hızla kırıştırarak Gonzalez'in adamlarından birkaçının

Bana dönüp bakmadan önce temizlik işinde ona katıldı. "Teşekkür ederim," diye tekrarladı, sesi duygu ve içtenlikle doluydu.

Lanet olsun.

Bu, kadınla yaptığım son konuşmanın bire sekiziydi.

"Bir şey değil mi?" Buna ne diyeceğimi bilemez bir halde cevap verdim.

Lee yaslandığı tezgâhtan ayrılarak doğruca yanıma geldi ve kollarını belime doladı.

Sersemlemiş bir halde ellerim iki yanımda öylece durdum.

"Kızımı sevdiğin için teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle beni sıkıca kavradı. "Onun hayatını kurtardığın için teşekkür ederim." Beni bıraktıktan sonra küçük bir adım geri çekildi ve bana bakarak "Ve ölmeyecek kadar inatçı olduğun için de teşekkür ederim" dedi.

Gözleri yaşlarla doldu ama onları susturmak yerine yanaklarından aşağı düşmelerine izin verdi. "Senin hakkında çok yanılmışım ve bunun için Sonsuza dek üzgün olacağım ama bunu daha sonra konuşabiliriz çünkü şu anda gidip yıldırım hızıyla duş almanı ve kıyafetlerini değiştirmeni istiyorum."

"Ne?" Kaşlarım onun tuhaf isteği karşısında şaşkınlıkla çatıldı.

"Neden?"

"Çünkü kızım *senin* oğlunu ya da kızını doğurmak üzere."

Lee dikkatini tekrar Hope'a çevirmeden önce cevap verdi. "Ve bunu yapmak için onu hastaneye götürmene ihtiyacı var."

"Ne oluyor lan?" Daha önce hiç yaşamadığım bir paniğin içimi kapladığını hissederek boğuk bir ses çıkardım.

Paniği boş ver, bu daha çok bir dehşet tsunamisi gibiydi. "Şanslısın," diye yatıştırdı Lee. "Hope'un doğum sancısı var."

"Doğum mu?" Başımı salladım ve ağzım açık kaldı. "Doğum mu?" "Doğum," diye onayladı Lee.

Hayatımın büyük bir bölümünde, yapılması gereken her şeyi düşünmeden, korkmadan ya da endişelenmeden yaptım.

Öldürdüğüm adamların sayısını unutmuştum.

Kaç kez ölümle burun buruna gelmiştim.

Vurulduğum, bıçaklandım, dövüldüm ve yakıldım.

Yukarıdakilerin hiçbirisi kalbime o beş harfli kelimenin verdiği Tanrı korkusunu vermedi.

İşçi.

"Ama daha yeni döndüm."

Lee sırtarak, "Korkarım bebek senin programına uymuyor," dedi.

"Doğum mu?" Dikkatimi Hope'a çevirerek tekrarladım. "Doğuruyor musun, tatlım?"

"Uh-huh," diye boğuk bir sesle inlemeden birkaç saniye önce mutlak bir ıstırap içindeydi.

Yüce İsa.

Ona ne yaptım ben?

"Özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım ve kadının böyle çığlık atmasına neden olduğum için ondan özür dilemek için büyük bir istek duydum. "Sana ne yaptığımı bilmiyordum!"

"Hunter," diye bağırdı. "Gel lan buraya!"

Lanet olsun.

Yanına koşarak ellerimi omuzlarına koydum, ancak bana "geri çekil lan" diye bağırdığında ellerimi hızla çektim.

"Bir arama yapmamı ister misin Bolillo?" Gonzalez o zaman beni kişisel krizimden uzaklaştırmayı teklif etti. "Adamlarımdan biri üç fahişenin bebeğini doğurdu. Hemen dışarıda ve o bebeği dışarı çıkaracak -"

"O pisliği dışarıda ve kadınımdan uzak tut," diye uyardım onu.

"Evet, evet, evet," diye dışındı Gonzalez. "İlk kez baba olanlar. İçlerindeki en büyük amcıklar."

"Ne yapabilirim ki?" Dikkatimi tekrar Hope'a vererek talepte bulundum. "Bana ne yapacağımı söyle, tatlım?"

Uzandı ve kollarımı tuttu. "Basınç," diye tısladı, irkilerek. "Vajinam *patlayacakmış* gibi hissediyorum."

"Aman Tanrım." Dehşet içinde ağzım açık kaldı, ona bir aşağı bir yukarı baktım. "Bu olabilir mi? *ne olacak?*"

"Ugh," diye rahatlayarak homurdandı.

Birkaç dakika sonra bacaklarından aşağı sürekli bir su akışı fışkırdı.

"Bunun olması gerekiyor mu Lee?" Odada korkularımı yatıştıracak deneyime sahip tek kişiye sorarak talep ettim. "Az önce üzerime işedi. botlar."

Gonzalez, "Suyu geliyor, salak," diye araya girdi. "Sakin ol."

"Lucky," Lee kızının ellerini tutarak beni kurtarmaya geldi. "Git ve kendini temizle. Hastaneye gitmemiz gerekiyor."

"Tamam." Başımı salladım. "Tamam."

"Şanslı mı?" Lee bana ters ters bakarak tekrar söyledi. "Öyle mi?"

"Ayaklarını çek... *şimdi!*"

Altmış Dokuzuncu Bölüm

Şanslı

Lee beni terk etti.

Beni tek başıma bıraktı. *Ailesini*
araması gerektiğini söyledi.

Bu iki saat önceydi. O bir *yalancıydı*.

Beni aslanın inine götürdü ve sonra da *terk etti*. Burada
boyumdan büyük işlere kalkışmıştım.

Doktorlar ve hemşireler Hope'a emirler yağıdırıyordu ve tek yapmak
istediğim silahımı çekip o piçleri susturmaktı.

Elinden gelenin en iyisini yapıyordu, lanet olsun.

Ona herhangi bir şey yapmasını söylemelerine gerek
yoktu. Ya şu orta yaşlı hemşire, çenesi kıllı olan?

Evet, geri çekilmesi ve Hope'un bacağına tutmam için bana bağırmaı
kesmesi gerekiyordu.

Şu anda kişisel bir sinir krizi geçirdiğimi göremiyor muydu? "Nefes al,"
diye emretti doktor. "Nefes al Hope, ıkınma. Bebek
"Başım taçlanıyor."

Pantolon mu?

Nefes nefese kalmıştım.

Susuzluktan ölmek üzere olan bir köpek
gibi. Hayatımda hiç bu kadar
korkmamıştım.

O bebeği vücudundan çıkarmaya çalışan Hope için korku.

Bana 'kazara' savurduğu her sol kroşeyi savurup savururken hayatımdan
endişe ediyordum.

Hemşire, "Bacağını tutun," dedi. "Yukarı kaldırın. Daha yukarı."

"Burada elimden gelenin en iyisini yapıyorum, Whiskers," diye hırladım, sakallı kadına ters ters bakarak. Bir an önce geri çekilmesi gerekiyordu. "Pozisyon değiştirmek ister misin?"

Hayatımda hiçbir kadına elimi sürmemiştim ama bana bağırmayı kesmezse her şey değişebilirdi.

"Güzel iş. Bebeğin başı çıktı," diyerek doktor beni kana susamışlığımdan uzaklaştırdı. "Sadece nefes al Hope ve bir sonraki kasılmayı bekle."

"Nefes al bebeğim," diye ekledim, kendi tavsiyemi dinlemem gerektiğini hissediyordum çünkü cehennem gibi yanıyordum. "Çok iyi gidiyorsun, tatlım."

"Sen bir piçsin," diye hırladı, beni itti ama sonra tekrar geri çekti. "Aman Tanrım!" Parmaklarını gömleğimin yakasında düğümleyerek yüzümü kendi yüzüne doğru çekti. "Özür dilerim," diye hıçkırdı, alnını alnıma bastırarak. "Seni seviyorum. Seviyorum. Seni seviyorum..."

"Biliyorum," dedim panikleyerek. "Sorun yok."

"Tamam Hope," diye seslendi doktor bacaklarının arasından. "Bir kez daha ıkın ve bebeğine kavuşacaksın."

Hope arkasını dönerek vücudunu öne doğru savurdu ve bu sırada bana kafa attı.

"Siktir," diye inleyerek yataktan uzaklaştım.

"Sakın şikâyet etmeye kalkma," diye hırladı gözlerinde saf bir şeytan bakışıyla. "Sadece sineye çek ve elimi tut!"

Bana söyleneni aynen yaptım, bu kadından yanlış bir hareket yapamayacak kadar korkuyordum.

İçinde kalan tüm gücüyle iterken yüzü mosmor oldu.

Ve sonra duydum.

Hayatımı sonsuza dek değiştiren ığlık.

Doktor bebeği elinde tutarken "Tebrikler," dedi. "Bu bir kız."

Bir kız.

O bir kızdı.

Bir kızım vardı.

Elime bir makas tutuşturuldu ama konsantre olamadım. Tüm odağım

Hope'un göğsüne yerleştirilmiş olan bebekteydi. Mahvolmuştu.

Mahvolmuştum.

Çok küçüktü.

Çok güzel. Peki ya

benim yarım?

Hiç mantıklı gelmedi.

Bu kadar kötü bir şey nasıl bu kadar *iyi bir* şey yapabilir?

Whiskers omzumu dürterek, "Devam et tatlım," dedi. "Kordonu kes."

Titreyerek uzandım ve kızımı annesine bağlayan kordonu kestim.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diye boğuldum, Hope'a kalbimde tutabileceğimi bildiğimden daha fazla sevgi ve saygıyla bakıyordum. "Bunu sen yaptın HC. Bir *insan* yarattın."

"Yardım ettin," diye fısıldadı, cam gibi gözlerle bana bakarak.

"Sadece eğlence kısmında," diye mırıldandım.

"Bunu biz yaptık Hunter," diye fısıldadı, saf bir hayranlık ifadesiyle kızımıza bakarak. "O tamamen bizim."

"Biliyorum, HC." Başımı sallayarak titrek bir i geçirdim. "Lanet olsun, ha? Bir kızımız var."

"Kimin aklına gelirdi ki?" Hope yumuşak bir sesle cevap verdi. "Birlikte bir aile kurduk."

Aile.

Yeniden bir *ailem*

vardı. Bu kızlar.

Onlar benimdi.

Yatağın üzerine eğilerek alnına bir öpücük kondurdum. Dudaklarına bir öpücük kondurmadan önce ona "Seni çok seviyorum Hope Carter," dedim. "Her zaman senin için burada olacağım. İkiniz için de." Onu tekrar öptüm. "Her zaman yanında olacağım.

seni bir daha *asla* yalnız bırakmayacağım."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı, gözyaşları artık yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Mutlu gözyaşları," diye gülümseyerek beni temin etti. "İşte," dedi aniden, minik sarı bukleler demetini kollarına iterek. "Kızını kucağına al."

"Kızımın bir adı var mı?" Hope minik kundağı kollarına bırakırken tepeden tırnağa gerginlikten titreyerek sordum.

"Abigail," diye fısıldadı Hope. "*Babamın neşesi* demek. Sen bana geri dönmeden önce seçmiştim. Çünkü bebeğimizin babası tarafından sevildiğini bilmesini istedim..." Duraklayarak, gergin bir şekilde dudağını ısırdı. "Büyüdüğünde muhtemelen Abs ya da Abi olarak kısaltılacak ama anlamı benim için önemli. Sen ne düşünüyorsun?"

Onun sözleriyle kalbim kabardı.

Babamın neşesi.

"Abigail." Kocaman bir gülümsemeye boğulmadan önce bir süre bu ismi düşündüm. "Lanet olsun, mükemmel bir isme sahip bir kızım var."

"Abigail Casarazzi," diye fısıldadı Hope bana gülümseyerek. "Sarı saçlı, mavi gözlü bebeğimiz tüm Carter geleneklerini yıktı."

"Çünkü o bir Casarazzi," diye göz kırparak karşılık verdim. "Güçlü genler, bebeğim."

Bakışlarımı tekrar kızıma çevirdim ve içimde patlayacağımı hissettiğim noktaya kadar yabancı bir şeyin kabardığını hissettim.

Kollarımdaki küçük kıza bakarak, "Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim," diye söz verdim. Göz kapakları titreyerek açıldı ve minik mavi gözleri ortaya çıktı.

"Kahretsin," diye mırıldandım kısık sesle, bu küçücük insanın *benim* kızım olduğuna dair büyük bir şaşkınlık içinde aşağıya bakıyordum. "Bana *sahipsin*," dedim ona. "Neye ihtiyacın varsa... Senin için gerçekleştireceğim."

"Hunter." Hope yorgun bir ifadeyle yüzüme gülümsedi. "Otuz dakikalık falan. Tek istediği benim göğsüm."

"O zaman ona ver," diye cevapladım tereddüt etmeden. Onu tekrar annesinin kollarına bırakmadan önce minik başına bir öpücük kondurdum. "Hey - göbek adı ne olacak? Hiç düşündün mü?"

Hope yavaşça başını salladı. "Evet."

Kaşlarımı kaldırdım. "Beni de dahil etmek ister misin?"

Hope'un bebeği göğsüne koyuşunu izledim ve sonra usulca iç çektim. "Bence göbek adı Hayley olmalı."

Kalbim.

Lanet kalbim vücudumun içinde patlıyordu.

"Bunu yapmak ister miydin?" Kafamı şaşkınlıkla sallayarak fısıldadım. "Neden?"

Hope en parlak mavi gözleriyle bana baktı ve "Sahip olduğum her şeyi ona borçluyum. Sana mı? Kim olduğunu mu? Ne kadar çok sevdiğini mi? Bugün olduğun adam? Hepsi Hayley ile başladı."

"Seni daha çok seviyorum," diye boğulmayı başardım. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Hayley ile yaşadığım şey mi? İlk aşk gibiydi. Benim hissettiklerime yakın bir şey değil.

Senin için. Ve eğer iş başa düşerse, o kişi *sensin*, Hope Carter. Her seferinde."

"Bunu biliyorum," diye yanıtladı Hope gülümseyerek. "Ben sadece onun hatırlanmayı hak ettiğini düşünüyorum."

Ve işte oradaydı; beni bir döngüden daha geçiriyor, onun gibi harika bir insana layık olmadığımı hissettiriyordu.

"Abigail Hayley Casarazzi," diye fısıldadım, bu anda hiç tahmin edemeyeceğim kadar çok sevgi hissediyordum. "Lanet olsun Hope Carter, sen ve ben, bebeğim. Hayat arkadaşları."

"Ya binersin ya da ölürsün, değil mi?" diye karşılık verdi gülümseyerek. "Bin ya da öl, bebeğim," diye göz kırparak onayladım.

Yetmişinci Bölüm

Umut

Abigail Hayley Casarazzi, on dört Şubat sabahı saat 6:38'de, bir suç mahallinin ortasında doğmaya çok yaklaşmış bir şekilde, dokuz kilo altı ons ağırlığında dünyaya gözlerini açtı.

Neyse ki, Boulder'daki St Luke's Hastanesi'nde, Gonzalez'in kefil olduğu aşırı yardımsever, suçlu bir çete yesi tarafından değil, tıp doktoru olan gerçek bir doktor tarafından dünyaya getirildi.

Doğum, şimdiye kadar yaşadığım en muhteşem duyguydu - aynı zamanda en acı verici olanıydı - *babasının* odada ve tüm zaman boyunca yanımda olmasıyla katlanılabilir hale geldi.

Babası *oradaydı*.

Yaşıyor.

O doğduktan sonraki saatler içinde Hunter bana her şeyi anlattı; Ateş emberi'nde 'öldüğü' geceden dün gece Boulder'a dönüşüne kadar akıllara durgunluk veren her ayrıntıyı açıkladı.

Bana söylediğinde çok şaşırmıştım. Kız mıştım.

Ona bağırmak istedim.

Ona *bağırdım*.

Tüm bu yaşananlardan o kadar bunal mıştım ki tek kullanımlık bir yatak tavasına kustum.

Ve sonra, onun gerçekten *burada* olduğu gerçeğini kabul etmeye cesaret edemeden önce, bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca onun kollarında ağladım.

Bana gerçekten geri döndü.

Hunter sadece eve, bana, canlı ve nefes alıyor olarak dönmekle kalmamış, aynı zamanda imkansızı başarmıştı.

David sonunda gitmişti.

Ölmüştü.

Hunter yaptı.

Bunu benim için
yaptı. Kızımız için.

Sözünü tuttu.

Ve o hala yanımdaydı, sözlerini tutuyor, beni ve *sadece beni* seviyor, bana koruma, besleme, sadakat, destek ve koşulsuz sevgi veriyordu.

Elbette korkunç şeyler yapabilirdi ama çok iyi bir adamdı.

Abigail'in doğumundan sonraki birkaç saat boyunca Hunter ve ben kendimizi dünyanın geri kalanından uzak tuttuk, yarattığımız bebekle birlikte birbirimize tutunduk çünkü bize ikinci bir şans verildiği için ne kadar inanılmaz derecede şanslı olduğumuzu biliyorduk.

Çünkü ikimizin de hayatında birbirimizi bir daha asla göremeyeceğimizi düşündüğümüz bir dönem olmuştu ve biz bunu hafife almayı reddettik.

O sabah ailem nihayet tırnaklarıyla kazıyarak odaya girdiğinde soru yağmuruna tutulduk, herkes Hunter'ı kanlı canlı gördüğüm için benim kadar şaşkındı. Ailemde olmayan tek kişi Cameron'dı ama o da daha önce kontrol etmek için aramıştı.

Herkes Abigail'i kucaklamak istiyordu ve o en iyi küçük bebektir.

Annem, babam, Teagan, Noah ve dört amcası arasında dolaştırıldı ve bir kez bile telaşlanmadı. Neyse ki hemşire araya girerek hepsini kovaladı ve sonra ailemin sırayla ziyaret etmesini sağladı.

Sanırım ne kadar bunalmış hissettiğimi görebiliyordu ve empatisi ona biraz daha ısınmamı sağladı - Hunter ona *Whiskers* diye hitap etmeye devam etse de.

Doğal olarak ilk sırayı anne ve baba aldı, ilk torunlarına yaltaklanmaya hevesliydiler.

Babam odanın uzak köşesinde Hunter'la konuşurken, annem de ailedeki herkesin adını çoktan Abi olarak kısalttığını öğrendiğim Abigail'e biraz sarılma fırsatı buldu.

Onu kucağına alma sırası babama geldiğinde, gerçekten de onu geri vereceğini düşünmemiştim.

Minik kızımı kollarında sallarken tekrar tekrar "Onu seviyorum," dedi. "Ona bak, Lee."

"Onu görüyorum, Kyle," diye sevecenlikle mırıldandı annem.

"Bir torunumuz var," diye fısıldadı, sanki bu düşünce aklına yeni gelmiş gibi. "Bir kız."

"Bütün bu oğlanlardan kurtulmanın zamanı gelmişti," diye alay etti annem. "Hem de *sarışın*," diye mırıldandı babam, kızına bakarak.

"Evet,

Sen öylesin. Sen dünyanın en güzel küçük kızsın." Durdu ve Hunter'a baktı. "Umarım bugünden önceki uykunun tadını çıkarmışsındır, Şans" dedi ve bakışlarını tekrar bebeğime çevirdi. "Çünkü hayatının geri kalanında asla tam sekiz saat uyumayacaksın.... Hayır, uyumayacak." Babamın sesi sevgiyle mırıldanırken yumuşak bir mırıltıya dönüştü.

"Babanın kalbini kıracaksın, değil mi Abi?"

"Uyardığın için sağ ol," diye karşılık verdi Hunter kuru bir sesle ve yatağa yaslanıp kolunu omuzlarıma doladı.

"Peki ya büyüyüp annesi gibi dik başlı olduğunda ve eve iri yarı, dövme bir serseri getirdiğinde?" Babam alay etmeye devam etti.

"Bunu yapmayacak," diye hırladı Hunter. "Çünkü babasının böyle durumlar için evde bir Glock bulundurduğunu bilecek."

"Zaman doldu Carter," diye seslendi Teagan kafasını kapıdan uzatıp gülümseyerek. "Sırayı bekletiyorsun."

Colton ve Logan daha sonra geldiler ve yanlarında Cash ve Casey'i de getirdiler.

Tahmin ettiğim gibi, iki küçük oğlan bebek yeğenlerine boyanın kurummasını izledikleri kadar ilgi gösterdiler.

Tüm dikkatleri ölümden dönen adama odaklanmıştı.

Cash, Hunter'ın hayatta ve evde olduğunu görünce yuhaladı ve tezahürat yaptı.

Zavallı Casey gözyaşlarına boğuldu, minik kalbine çarpan duygularla başa çıkamayacak kadar bunalmıştı.

Sanırım Casey'i kucağına alıp ona kocaman sarıldığını gördüğümde Hunter'a daha da derin bir aşk duydum.

Casey genelde aşırı sevecen bir çocuk değildi ama küçük elleri Hunter'ın boynuna o kadar sıkı sarılmıştı ki onu boğmaya çalıştığından emindim.

Aralarındaki bağ ve Hunter'ın nasıl bu kadar şefkatli olabildiği ve kardeşimi bu kadar önemli hissettirebildiği beni aşırı duygusal bir yükün içine itti.

Hunter onun biraz daha fazla desteğe ve sabra ihtiyacı olduğunu biliyordu ve her zaman olduğu gibi bunu ona verdi.

Onların etkileşimini izlemek içimdeki barajı yıktı ve *mutlu olmam* dışında hiçbir neden yokken bir bebek gibi ağladım.

Kısa bir süre sonra Noah odaya daldığında, yüzünde hiç bu kadar heyecan görmemiştim.

Kahverengi gözleri Hunter'a kaydı ve göğsünü ovuşturarak bitkin göründü.

Hayalet görmüş gibi bakıyordu.

"Seni iyi bir şekilde uğurlamak için küçük bir servet harcadım," diye homurdandı Noah,

Yavaşça ona doğru yürürken gözleri Hunter'a kilitlendi. "Oğluma senin adını veriyorum." Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Ve ölmüş olma nezaketini göstermiyorsun?"

Hunter sırtarak aralarındaki mesafeyi kapattı. "Kötü bir şeyi öldürmek hakkında ne derler bilir misin Messina?"

"Evet," diye sertçe karşılık verdi Noah, kahverengi gözleri duyguyla yanıyordu. "Öldüğünden emin ol."

Ve sonra sarıldılar.

Noah hâlâ Hunter'a sarılırken, "Lanet olası pislik," diye homurdandı. Hunter'a bir kez daha sarılmadan önce onu şakacı bir şekilde itti.

"Seni de özledim dostum," diye kıkırdadı Hunter.

Noah alaycı bir gülümsemeye, "Cevaplamam gereken tonlarca soru var," diye açıkladı. "Ama gerçekten bilmek istediğim ilk şey; son altı aydır şöminemin üzerinde kim oturuyor?"

"Cidden berbat bir şey duymak ister misin?" Hunter, Abigail'i kucaklaması için Noah'ya uzatırken kıkırdadı. "Sen benim kızımın büyük-amca."

"Kapa çeneni," diye homurdandı Noah, minik pembe kundağı kocaman dövme kollarının arasında kundaklarken. "Yirmi altı yaşındayım ve evde beş aylık bir oğlum var. Harika bir şey olmak için çok genç."

"Oh, Tanrım," diye güldü Teagan. "Luck haklı. Kyle dede, sen de onun kardeşisin." Eğlenerek başını salladı ve ekledi: "Şimdiye kadar hiç düşünmemiştim ama biz Abi'nin büyük amcası ve teyzesiyiz."

"Thorn," diye homurdandı Noah, gözlerini bebeğinden hiç ayırmadan. "Onu cesaretlendirme."

"Finn nerede?" Kendimi oturur pozisyona çekerek sordum.

"Max'le," diye yanıtladı Noah, Abigail'in yüzünü büyük bir ilgiyle inceleyerek. "Kahretsin," diye homurdandı, daha iyi görebilmek için daha yakına eğildi. "Bu çocuk Muhteşem." Hunter'a bakmak için döndü ve sırıttı. "Tanrıya şükür büyük amcasına çekmiş."

Idaho'dan gelen telefon o gece saat dokuzda geldi.

"Tebrikler," dedi Jordan'ın hışırtılı sesi. "Baban bir sürü fotoğraf gönderdi. İnanılmaz bir kız Hope."

"Jordan," diye fısıldadım. "Arayacağını düşünmemiştim... Aramanı beklemiyordum."

Hunter'ın koltuğa uzanmış, Abigail'i kucağına almış olduğu yere baktım.

Mavi gözleri benimkilere dikildi ve tek görebildiğim sakinlikti.

İçimi bir rahatlama kapladı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Aradığın için.

Minnettarım." "Peki, anne olmak nasıl bir duygu?"

"Her şey var," diye iç geçirdim memnuniyetle, "bir günlük bile olmadığını biliyorum ama ondan önce hayatın nasıl olduğunu gerçekten hatırlamıyorum."

"Senin adına çok mutluyum Hope."

"Sen mutlu musun?"

Uzun bir duraklama oldu ve sonunda şöyle dedi: "Kendimi mutlu hissediyorum. Huzur bulmuş gibi mi? Ya da en azından oraya doğru gidiyorum."

"Güzel." Üzerime bir rahatlama dalgası daha çöktü ve kalbimi hâlâ içimde taşıdığım suçluluk duygusundan arındırdı. "Buna sevindim."

Ve öyleydim.

Hayatımın çoğunu Jordan Porter'ı severek geçirdim ve bir parçam hep sevecekti.

Onun gerçekten iyi olduğunu bilmek benim için çok şey ifade ediyordu.

"Biriyle tanıştım," diye devam etti, neredeyse gergin bir şekilde kıkırdayarak. "Hoş biriyle... Sanırım."

"Gerçekten mi?"

"Evet," diye onayladı. "Henüz erken ama şimdi konuşuyorum. Ona her şeyi anlatıyorum."

Jordan'ın bana başka biriyle tanıştığını söylemesinin beni nasıl hissettireceğinden emin değildim.

Bir zamanlar bunun beni ezeceğini biliyordum, ama şimdi?

Kayıtsızlık mı hissettim?

Uzun zamandır uzakta olan bir akrabanın hayatta başarılı olmasının verdiği rahatlama mı?

Ne hissettiğimi tam olarak kestiremiyordum ama normal bir eski eşin, eski kocası ona hayatına devam edeceğini söylediğinde hissedeceği gibi olmadığından emindim.

Sanırım bunun nedeni hiçbir zaman gerçekten *karı koca olmamamız*.

Evcilik oynayan ve bir anının peşinden koşan çocukluk aşıklarıydık.

Acı tatlıydı.

Ve bitti.

"Umarım her şey senin için yolunda gider," dedim ona, her kelimesinde ciddiydim. "Mutlu olmayı hak ediyorsun."

"Evet, sen de öyle Hope." Uzun bir duraklama daha oldu ve sonra onun "Gitmem gerek Hope. Ryder'ın yatma vakti geçti ve onu bir masalla rahatlatmam gerek."

"Aradığınız için teşekkürler," diye cevap verdim.

"Minnettarım." Jordan, "Kendine iyi bak Hope Carter," diye cevap verdi. Ve sonra hat kapandı.

Kitabımızın son sayfası sonsuza dek kapandı.

"Her şey yolunda mı, HC?" Hunter küçük kızımızı kollarında sallarken sert bir ses tonuyla sordu.

Dönüp ona baktım ve gülümsedim. "Her şey yolunda."

Hunter yavaşça ayağa kalktı ve Abigail kucağında uyurken temiz leğene doğru yürüdü.

Hunter, bir insanın bombayı çıkarırken göstereceği özenden daha fazla özen göstererek Abigail'i leğene yerleştirdi, sonra doğruldu ve kızını başarıyla uyuttuğu için kendinden son derece memnun görünüyordu.

Kendimi durduramayarak, artık kısacık olan sarı saçlarının tepesinden aşınmış siyah botlarının ucuna kadar onu açıkça süzdüm ve dürüst olmak gerekirse, o anda aklımdan geçen tek düşünce şuydu; *ne adam ama*.

O anda aklıma En Vogue'un klasiği *Whatta Man'in* sözleri geldi ve kendi kendime sessizce gülerek başımı salladım.

"Komik bir şey mi var?" diye sordu sırtarak, sessizce yatağıma doğru süzülüp yanıma uzanırken, ayaklarını benimkilerle birlikte yatağa uzattı.

"Hiçbir şey," diye cevap verdim, kolunu omuzlarıma dolayıp beni yanına çekerken memnuniyetle iç geçirdim. "Sadece seni çok seviyorum." Dudağımı ısırdım ve gülümsedim. "Sen benim açık ara en iyi kararımın Hunter Casarazzi."

"Ben de sana Hope Carter."

Gözlerimi kapatarak bedenine sarıldım ve bu anla ilgili her şeyi içime çektim.

Tekrar onun kollarında

olmak. Onu hissetmek.

Kokusu.

Her şeyi.

Sadece bir gülümsemeyle kalbimi göğsümde çakmak çakmak yapışı.

Yüzümü ona dönmek için yan döndüm, bacağımı kot pantolonlu kalçalarının üzerine attım ve kolumu korkutucu derecede ince bedeninin üzerine uzattım.

"Hunter," diye fısıldadım, ondan çok kendime.

Artık çok zayıflamıştı.

Giydiği lacivert kapüşonun altına uzanarak parmak uçlarımı yavaşça karnının üzerinde gezdirdim ve dairesel bir girinti hissettiğim her seferinde durakladım.

Üç tane ve sayısız yara ve çıkıntı buldum.

"Yeni bir kural koymamız gerekiyor," dedim başımı kaldırıp ona bakarken sessizce. "Artık silah yok. Vücudunda yeterince delik var."

"Tartıştığımı duymayacaksın, tatlım" dediğinde mavi gözleri beni yaktı. Bir koluyla bedenimi sıkıca kavradı ve boştaki eliyle yüzümü kavradı; başparmağı yaralı yanağımda yumuşak daireler çiziyordu. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım Hope - seni ya da kızımızı."

"Biliyorum," diye söze başladım ama sözümü kesti.

"Ciddiyim." Yan dönerek bana doğru uzandı, yüzlerimiz sadece santim aralıklarla. "Sen ve o mu? Artık benim dünyam sensin." Yüzümü tekrar kavradı. "Sana bir daha *asla* kötü bir şey olmayacak, tatlım. Bedenimde hayat varken olmaz."

Sözleri karşısında kalbim
yerinden fırlayacak gibi oldu.

Ciddi olduğunu biliyordum.

Bunu birçok kez kanıtlamıştı.

Birbirimizde tüm kırık parçaları iyileştiren bir aşk bulmuştuk.

Kavuran ve yakan, yatıştıran ve rahatlatan bir aşk.

Sonsuza dek sürececek bir aşk.

"Buradan nereye gideceğiz?" Parmaklarımı kapüşonunun kumaşında düğümleyerek sordum. "Taburcu olduğumuzda yani."

Hunter o çok sevdiğim kendinden emin ses tonuyla, "Eve gidiyoruz," diye cevap verdi. "Birbirimize destek oluruz ve geri kalan her şeyi yolumuza devam ederken çözeriz." Yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi ve "Ve kızımıza küçük bir kardeş vermek için çalışmaya başlarız," dedi.

Başımı salladım, ağzımdan dökülen kahkahayı durduramadım. "Eğer *bunu* tekrar yaşayacağımı düşünüyorsan, delirmişsin demektir."

Hunter beni derinden öpmeden önce, "Deliliğimi seviyorsun," diye alay etti. Evet, onun çılgınlığını seviyordum.

Bu güzel ve karmaşık adamın her parçasını seviyordum.

Ve ona ne kadar çok sevdiğimi göstermeyi planlıyordum.

Hayatımızın geri kalanı için.

Son

Chloe Walsh Yazarının Diğer Kitapları:

Bağımsız Romanlar:

Endgame - An Ocean Bay Standalone Novel
Yedi Uykusuz Gece (TBR)

Faking It Üçlemesi:

Off Limits - Numara
Yapmak #1 Off the Cards -
Numara Yapmak #2 Off the
Hook - Numara Yapmak #3

The Broken Series:

Düşüşümü Kır - Broken #1
Parçalara Ayrıl - Broken
#2 Üzerime Düş - Broken

#3

Sonsuza Dek Düşeceğiz - Broken #4

Carter Çocuk Serisi:

Hain - Carter Çocukları #1

Daima - Carter Çocukları #1.5

Diken - Carter Çocukları #2

Tame - Carter Kids #3

Torment - Carter Kids #4

Inevitable - Carter Kids #5

Altered - Carter Kids #6

DiMarco Hanedanlığı:

DiMarco'nun Gizli Aşk Çocuğu: Birinci

Bölüm DiMarco'nun Gizli Aşk Çocuğu:

İkinci Bölüm

Blurred Lines:

Bulanıklaşan izgiler - 1.

Kitap Beni Asla Bırakma - 2.

Kitap

**Kırık Serisi ve Carter Çocukları Serisi okuma
sırası:**

1. Düşüşümü Kır
2. Parçalara Ayrılmak
3. Üzerime Düş
4. Sonsuza dek düşeceğiz
5. Hain
6. Her zaman
7. Diken
8. Uysal
9. Azap
10. Kaçınılmaz
11. Değiştirilmiş

The Blurred Lines ikilisi okuma sırası:

1. Bulanıklaşan Çizgiler
2. Beni Asla Bırakma

DiMarco Hanedanı okuma sırası:

1. DiMarco'nun Gizli Aşk Çocuğu: Birinci Bölüm
2. DiMarco'nun Gizli Aşk Çocuğu: İkinci Bölüm

Faking It üçlemesi okuma sırası:

1. Sınırların Dışında
2. Kartlar Kapalı
3. Kancadan Kurtulmak

Broken Series/Carter Series çiftleri:

Kyle & Lee

Düşüşümü Kır

Parçalara Düş

Üzerime Düş

Sonsuza Kadar

Düşüyoruz

Noah & Teagan

Hain Diken

Uysal

Azap

Jordan & Hope

Daima Eziyet

Kaçınılmaz

Değişmiş

Lucky & Hope

Azap

Kaçınılmaz

Değiştirilmiş

Teşekkür

Nikki Ashton: Dürüst olmak *gerekirse*, Altered'ı yazma sürecim boyunca bana verdiğiniz destek ve tavsiyeler kitabı bitirebilmemin ana sebebidir. Şimdiye kadar ele aldığım en zor kitaplardan biriydi ve gece geç saatlerde yaptığın telefon görüşmeleri, sayısız mesaj ve bana verdiğin sürekli destek olmasaydı bunu başaramazdım. Seni çok seviyorum, civciv.

Benim harika Yoncalarım: Çocuklar, siz benim küçük güneş ışığı ve şımarıklık balonumsunuz. Hepiniz benim için çok önemlisiniz ve her zaman yanımda olduğunuz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Sizler benim insanlarımsınız. Umarım Altered ile sizi hayal kırıklığına uğratmamışımdır ve siz de onu benim kadar seversiniz. Hepinizi uzun zamandır seviyorum!

Aleesha Davis: İki yıldır birlikte çalıştığımızı düşünmek çılgınca. Bu süre içinde,

on kitabı bir araya getirdik. Benim beceriksizliğime bu kadar uzun süre nasıl katlandın bilmiyorum ama katlandığın için her gün sana minnettarım. Bu kitapları sensiz yazamazdım.

Hubs ve bebeklerim: Bu işi yapmamın sebebi siz içinüzsünüz. Köşemde olduğunuzu bilmek, her şey cehenneme döndüğünde sığınacağım güvenlik ağı, benim için tahmin edemeyeceğiniz kadar çok şey ifade ediyor. Sizler benim tüm dünyamsınız. Sizi kalbimin her zerresiyle seviyorum.

Brooke, Helen, Rayna, Rachel, Makayla, Charissa, Bianca, Nicole, Jennifer, Nickie, Tracie, Casey, Angie, Laura Tina...: Sonsuza kadar devam edebilirim, ama ellerim çok fazla yazmaktan kilitleniyor.

Hepinizi ölümüne sevdiğimi bilin. Senin kişilikleri, fikirleri ve dostlukları benim için dünyalara bedeldir.

Ve son olarak, şu anda bunu okuyan herkese çok
teşekkür ederim.

Kitabımı aldığınız için teşekkür ederim.

Hikayelerimi okuduğunuz için teşekkür ederim.

Her şey için teşekkür ederim.

Umut için çalma listesi:

Canavarlar ve İnsanlar - I Of The Storm
James Vincent McMorrow - We Don't Eat
He is We - Skip To The Good Part
Noah Cyrus/Labrinth - Make Me (Cry)
Adele - Hiding my Heart Away
Fever Ray - Keep the Streets Empty for me
The Civil Wars - Poison & Wine
Switchfoot - On Fire
Miranda Lambert - Mama's Broken Heart
Ingrid Michaelson - Over You
Joan Armatrading - The Weakness in Me
Alex & Sierra - Little Do You Know
Swedish House Mafia - Don't you Worry Child
Jack Johnson - Sitting, Waiting, Wishing
The Chainsmokers - Don't Let Me Down
Cam - Burning House
Rachel Platten - Beating Me Up
Banks - Beggin for Thread
Lissie - Go Your Own Way
Little Mix - DNA
Kate Nash - Nicest Thing
Haley Reinhart - Can't Help Falling In Love
Counting Crows - Colorblind
Rachel Platten - Stand by You

Sia - Footprints

Taylor Swift - Haunted

Anne-Marie - Alarm

Hunter (Lucky) için alma listesi

Luke Combs - Hurricane
Yas Ayini - Bad Moon Rising Hozier -
Cherry Wine
Hurt - Uğruna Ölünecek Biri
Noah Gundersen - Gün Bitti
Alexander Stewart - Make Me (Cry)
He is We - Kiss it Better
Hungry Eyes - Eric Carmen
Jaymes Young - I'll Be Good
Eric Arjes - Find my Way
Amy Winehouse - Will You Still Love Me Tomorrow
Sam Hunt - Make You Miss Me
Shawn Mendes - Treat You Better
The Script - Nothing
Semisonic - F.N.T
Maroon 5 - Kalbim Açık
+44 - When Your Heart Stops Beating
Uncle Kracker - Smile
Hinder - Lips of An Angel
Switchfoot - Dare you to Move
Travis - Re-Offender
Aaron Krause - Only You
Bush - Gliserin
Every Avenue - Only Place I Call Home
Damien Rice - Accidental Babies

Hozier - Jackie and Wilson

The-Dream - Code Blue

Justin Timberlake - Mirrors

Blake Shelton - Sangria

Ürdün için çalma listesi

Kesha - Praying

Lady Gaga - Till it Happens to You

Sam Smith - Too Good at Goodbyes

Sheryl Crow - I Shall Believe

Nickelback - How you Remind me

Tom Odell - Heal

The Script - You Won't Feel A Thing

Bruno Mars - When I Was Your Man

Walking On Cars - Flying High, Falling Low

Hozier - Take me to Church

Otis Redding - Stand by Me

REM - Losing my Religion

Radiohead - Creep

Matchbox Twenty- Unwell

Sam Smith - Stay With Me

Ed Sheeran - Happier

Joel Adams - Please Don't Go

Within Reason - We'll Have It All

Michael Schulte - You Said You'd Grow Old With Me

Black Veil Brides - Lost it All

Tim McGraw - Don't Take the Girl

Jamie Lawson - I'm Gonna Love You

Staind - Outside

Paramore - The Only Exception

Gavin DeGraw - More Than Anyone

Boyce Avenue - Titanyum

Imagine Dragons - Demons

REM - Everybody Hurts

Yazar Hakkında:

Chloe Walsh İrlanda'nın güneyindeki County Cork'ta yaşayan yirmi sekiz yaşında bir eş ve iki çocuk annesi. Beş çocuğun en küçüğü olan Walsh için okumak ve yazmak çocukken bir kaçış yoluydu.

Ocak 2014'te, yirmi dört yaşındayken, Kyle Carter adında ukala, kendine güvenen bir adam hakkında yazmaya başladı ve beş hafta sonra, 2014 Sevgililer Günü'nde, çay içmeye çağıran, Kyle'dan parçalar okuyan ve hikayeyi basılı sayfalar yerine E-okuyucularında okumak isteyen bir avuç arkadaşı için ilk romanı **Düşüşümü Kır'ı** kendi kendine yayınladı.

Şaşırtıcı bir şekilde - ve hiç kimse ondan daha fazla şaşırmadı - kitap büyük bir başarı elde etti ve İngiltere En Çok Satanlar Listesinde 1 numaraya ulaştı. Chloe, Nisan 2014'te devam kitabı **Fall to Pieces'ı** yayınladı ve bu ikinci kitabın Kyle için son bölüm olacağına söz verdi.

Üçüncü bir bölüm için talep çok fazlaydı ve bir seri doğdu! Son kitap iki oldu: Kazara Kırılan serisinin üçüncü kitabı **Fall on Me** Ağustos 2014'te, **Forever we Fall** ise Ekim 2014'te yayımlandı.

Carter Kids serisinin ilk kitabı **Treacherous** Mart 2015'te, **Always** (Carter Kids #1.5) ise Haziran 2015'te yayımlanmıştır.

DiMarco'nun Gizli Aşk Çocuğu (Bölüm 1 ve 2) Mart 2015'in sonlarında yayımlandı.

Blurring Lines Mayıs 2015'te, **Never Let Me Go** ise Aralık 2015'te yayımlandı.

On birinci kitabı olan **Thorn**, yayıncılık kariyerinin iki yıl dönümünde, Şubat 2016'da yayınlandı. Bunu Eylül 2016'da **Tame** takip etti.

Aralık 2016'da yayımlanan **Torment'i** Ocak 2017'de **Off Limits** izledi. Şubat 2017'de, yazarlık kariyerinin üçüncü yıl dönümünde,

Chloe, **Off the Cards**'ın ardından aynı yılın Nisan ayında **Off the Hook**'u yayınladı.

Haziran 2017'de piyasaya çıkan **Endgame**, Chloe'nin ilk

bağımsız romanını Ekim 2017'de **Kaçınılmaz** takip etti. Aralık 2017'de yayımlanan **Altered** ile

Chloe'nin yayınladığı kitap sayısı on dokuzu ulaştı.

Hevesli bir okuyucu olan Chloe, E-okuyucusuyla bir köşede gizlenmekten ve spor yapmaktan hoşlanıyor.

Paranormal romantizm ve genç yetişkin fantezisine derin bir sevgi duyuyor ve çok uzak olmayan bir gelecekte bu türlere dalmayı umuyor.